

อยู่ด้วยความเชื่อ

อี เจ แวกโกเนอร์
เอ ที โจนส์

สงวนลิขสิทธิ์ © 2024 สำนักพิมพ์ข้าวประเสริฐ

สัญญาอนุญาตครีเอทีฟคอมมอนส์ แสดงที่มา-ไม่ดัดแปลง 4.0 International (CC BY-ND 4.0)

(<https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/>)

แปลจากหนังสือ : Living By Faith

ผู้แปล : Brian Wilson

จัดเข้าเล่มและออกแบบปก : Kenton Rogers, Publishing Light Press Asia

ประมวลผลข้อความแบบดิจิทัล : Matthew Leffler

จัดพิมพ์ : สำนักพิมพ์ข้าวประเสริฐ

12 ซอยปรีดี พนมยงค์ 37 ถนนสุขุมวิท 71

แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร 10110

พระคัมภีร์ที่ใช้เป็นหลักคือ

- พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน (THSV) สงวนลิขสิทธิ์ © 2011 โดยสมาคมพระคริสตธรรมไทย ใช้โดยได้รับอนุญาต

ส่วนพระคัมภีร์ฉบับแปลไทยเล่มอื่นได้แก่

- พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับคิงเจมส์ (TKJV) สงวนลิขสิทธิ์ © 2003 Philip Pope
- พระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย (TNCV) Thai Holy Bible, Thai New Contemporary Version Copyright © 2001, 2007, 2011 by Biblica Thailand. All rights reserved. สงวนลิขสิทธิ์โดยองค์การอมตธรรม ใช้โดยได้รับอนุญาตจากองค์การอมตธรรม
- พระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับ ค.ศ. 1971 (TH1971)
- พระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับ ค.ศ. 1940 (TH1940)

พิมพ์ในประเทศไทย

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

คำนำ

ค.ศ. 1888 เป็นปีที่สำคัญยิ่งในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรเซเวนเดย์ แอ็ดเวนติส มีประชุมศาสนาจารย์ระหว่างวันที่ 10–16 ต.ค. และ ประชุมสำนักงานใหญ่ General Conference ระหว่างวันที่ 17 ต.ค. ถึง 4 พ.ย. ที่เมืองมินนีแอโพลิส (Minneapolis) รัฐมินเนโซตา (Minnesota) อาจารย์ อี เจ แวกโกเนอร์ กับ อาจารย์ เอ ที โจนส์ ได้นำเสนอเรื่องความชอบธรรม โดยความเชื่อ นางเอเลน จี ไวท์เรียกคำสอนนั้นว่า “ข่าวสารที่ล้ำค่า” (“A most precious message.”) ในปี ค.ศ. 1892 นางเขียนว่า “...เสียงร้องอันดังของทูตสวรรค์องค์ที่สามได้เริ่มขึ้นแล้วด้วยการเปิดเผยความชอบธรรมของพระคริสต์...นี่เป็นการเริ่มต้นการฉายแสงของทูตสวรรค์ที่จะส่องให้แผ่นดินโลกสว่าง” (ดู วิวรณ์ 18:1) “...the loud cry of the third angel has already begun in the revelation of the righteousness of Christ.... This is the beginning of the light of the angel whose glory shall fill the whole earth.” (RH November 22, 1892)

น่าเสียดายที่ไม่มีใครจดบันทึกคำเทศนาของโจนส์กับแวกโกเนอร์ในปี 1888 แต่เราพอจะเข้าใจคำสอนนั้นได้จากบทความต่างๆ ที่อาจารย์ทั้งสองเขียนหลังจากนั้น หนังสือเล่มนี้เป็นการรวบรวมบทความของ โจนส์ กับ แวกโกเนอร์ที่ตีพิมพ์ในระหว่าง ค.ศ. 1890–1896 ส่วนใหญ่มาจากนิตยสาร The Present Truth แต่ก็มีส่วนบทที่มาจากนิตยสารฉบับอื่นๆ ของคริสตจักรอันได้แก่ The Signs of the Times, The Advent Review and Sabbath Herald, และ The Bible Echo

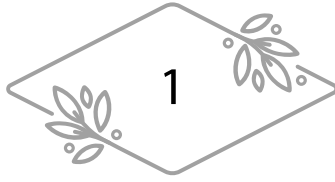
ผู้จัดพิมพ์หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้จะช่วยการดำเนินชีวิตของผู้จัดพิมพ์มีความหวัง
ผู้อ่านให้อยู่ด้วยความเชื่อ

หนังสือเล่มนี้จะช่วยผู้อ่านให้ดำเนินชีวิต **อยู่ด้วยความเชื่อ**

สารบัญ

1	ฤทธิ์เดชที่ทรงคุ้มครอง	1
2	ความสว่างและชีวิต	3
3	ความเชื่อที่แท้จริง	5
4	เนรมิตด้วยพระวามะ	9
5	ความอ่อนแอและฤทธาานุภาพ	13
6	ชัยชนะในพระคริสต์	17
7	พระวามะในใจ	19
8	ความเชื่อและลมหายใจ	25
9	รอดเดี๋ยวนี้	26
10	ชีวิตคริสเตียน	33
11	ใจที่เสื่อมทราม	35
12	จงฟังและมีชีวิต	38
13	พลังแห่งการให้อภัย	42
14	เอวาไม่เชื่อฟังพระเจ้า	48
15	เปลี่ยนเป็นคนละคน	51
16	อิสระเหมือนนก	54
17	พระเยซูคริสต์ต้องค้ำผู้ชอบธรรม	61
18	ชอบธรรมโดยความเชื่อ	65
19	รักษาด้วยสัมผัส	68
20	ฤทธาานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์	73
21	องค์ประกอบของข่าวประเสริฐ	80
22	องค์พระผู้ช่วย	82
23	ความสมบูรณ์ที่ยังเติบโต	89
24	ชีวิตในพระวามะ	91

25	การงานของเนื้อหนัง.....	95
26	ท่านสงสัยทำไม.....	101
27	ความเชื่อที่มีชีวิต	104
28	การตัดสินคนอื่น	109
29	ความชอบธรรมและชีวิต.....	113
30	แล้วก็เป็นดังนั้น	120
31	รอดโดยพระชนม์	124
32	อย่าลืมรับประทาน	128
33	จงมีความเชื่อในพระเจ้า.....	131
34	ดำเนินชีวิตด้วยพระวอนะ.....	134
35	การอธิษฐาน.....	140
36	ชำระให้ชอบธรรม.....	143
37	การอัศจรรย์ในวันสะบาโต	148
38	ชีวิตในพระคริสต์	155
39	ข่าวประเสริฐคืออะไร	157
40	ศาสนาแห่งปัจจุบัน.....	164
41	เป็นคนใหม่.....	167
42	บทเรียนจากชีวิตจริง	172
43	ความผิดพลาด	178
44	ทรงสร้างและทรงไถ่.....	179
45	พระบัญญัติและชีวิต.....	183
46	ความเข้มแข็งและความอ่อนแอ	189
47	การเติบโตแบบคริสเตียน	192
48	การพิพากษา	197
49	การชำระครั้งสุดท้าย.....	201

ฤทธิ์เดชที่ทรงคุ้มครอง

ฤทธิ์เดชที่ทรงช่วยเราให้รอดสามารถคุ้มครองเราได้ด้วย เพราะเมื่อเชื่อแล้ว ท่าน “ได้รับการคุ้มครองโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าทางความเชื่อให้เข้าในความรอด” (1 เปโตร 1:5) แต่ถ้าความเชื่อไม่ได้อาศัยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าท่ามกลางการบีบคั้นของความบาปในชีวิตประจำวันแล้ว ความเชื่อเช่นนั้นจะช่วยให้รอดไม่ได้ ทุกครั้งที่หลงทำบาป ก็เป็นเพราะว่าในขณะนั้นความเชื่อของเราไม่ได้ยึดอยู่กับพระเจ้า และเราไม่ได้ไว้วางใจในพระองค์

เพราะว่า “ทุกคนที่เชื่อว่าพระเยซูคือพระคริสต์ก็บังเกิดจากพระเจ้า” (1 ยอห์น 5:1 TNCV) การบังเกิดจากพระเจ้าด้วยความเชื่อไม่ได้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นครั้งเดียวจบแล้วมีผลตลอดไป แต่เป็นกระบวนการที่ต่อเนื่อง ซึ่งเกิดขึ้นตราบไต่ที่เรายังมีความเชื่ออยู่ และด้วยความเชื่อนี้เองเราได้รับการคุ้มครองโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า “เรารู้ว่าทุกคนที่เกิดจากพระเจ้าไม่ทำบาป แต่พระองค์ผู้ทรงบังเกิดจากพระเจ้าทรงคุ้มครองรักษาเขา และมารร้ายไม่แตะต้องเขา” (1 ยอห์น 5:18)

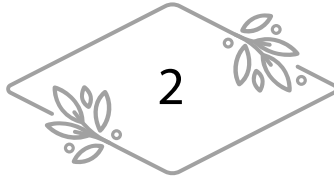
การที่เราอยู่ในอ้อมพระหัตถ์ของพระเจ้าด้วยความเชื่อเป็นสัจธรรมที่ประเสริฐ มารร้ายจึงไม่สามารถแตะต้องเราได้เลย มีที่ลี้ภัยแห่งหนึ่งซึ่งเป็นที่กำบังจากพายุ ขอให้เราเรียนรู้ที่จะอาศัยอยู่ภายใต้ที่กำบังนั้นเถิด

อยู่ด้วยความเชื่อ

เพราะเรารู้ซึ่งถึงประสบการณ์อันเข้มข้นนั้นที่เราไม่อาจคุ้มครองป้องกันตัวเองได้เลยแม้เพียงชั่วขณะเดียว

เราสามารถรับการปกป้องคุ้มครองจากความบาปผิดรอบตัวได้ด้วยความเชื่อ แม้แต่ในโลกแห่งความบาปนี้ และด้วยความเชื่อนี้เองเราจะได้รับการปกป้องให้พ้นแม้กระทั่งจากความผิดบาปในเนื้อหนังของเราเองซึ่งพร้อมจะโจมตีเราตลอดเวลา ครั้งที่ชาวฮีบรู 3 คนถูกโยนเข้าไปในเตาไฟนั้น ไฟไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของพวกเขาเลย “ผมบนศีรษะของเขาก็ไม่ถล่ม เสื้อก็ไม่เสียหาย ไม่มีกลิ่นไฟที่ตัวพวกเขาเลย” (ดาเนียล 3:27) มีพระผู้หนึ่งอยู่กับพวกเขาในเตาไฟตรัสว่า “เราจะอยู่กับเจ้า ... เมื่อเจ้าเดินผ่านไฟ เจ้าจะไม่ถูกไหม้” (อิสยาห์ 43:2)

พระองค์ทรงสัญญาว่าจะคุ้มครองเราให้พ้นจากไฟแห่งความบาปที่กำลังเผาผลาญ เราไม่สามารถต้านทานการทดลองของไฟนั้นได้โดยลำพัง เพราะเราจะล้มเหลวทุกครั้งไปและโดนลูกศรเพลิงทิ่มแทงจิตวิญญาณ แต่เราสามารถอธิษฐานตามคำอธิษฐานของดาวิดอย่างต่อเนื่องว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเนรมิตสร้างใจสะอาดในข้าพระองค์ และขอทรงสร้างจิตใจหนักแน่นขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์” (สดุดี 51:10) เมื่อความเชื่อของเราไม่ได้ยึดมั่นอยู่กับพระองค์ และเราถูกซาตานรุกรานราวี่ ขอขอบคุณพระเจ้าที่ยังมีพระสัญญาของพระองค์ คือหลังจากที่ทรงเตือนไม่ให้ทำบาปพระองค์ตรัสว่า “ถ้าใครทำบาป เราก็มิผู้ช่วยทูลขอพระบิดาเพื่อเรา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเที่ยงธรรมนั้น” (1 ยอห์น 2:1) พระองค์ทรงช่วยปลดปล่อยเราจากอ้อมมือของศัตรูให้เป็นอิสระอีกครั้ง แต่อิสระที่พระองค์ทรงมอบให้นั้นก็เพื่อให้เรายึดพระองค์ไว้มั่นด้วยความเชื่อที่หนักแน่นกว่าเดิม ท่ามกลางความเข้มข้นแห่งความบาป **ป** เราได้รับบทเรียนถึงความอ่อนแอและความไร้ค่าของตัวเอง แต่เราชื่นชมยินดีที่ได้รับการอภัยจึงเรียนรู้ถึงฤทธิ์เดชของพระองค์ที่ทรงช่วยเราให้รอด

ความสว่างและชีวิต

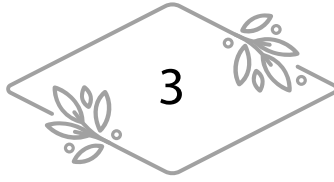
คุณสมบัติอย่างหนึ่งของแสงคือ มันสามารถกระจายตัวอย่างไม่มีสิ้นสุด โดยที่มันเองไม่อ่อนกำลังลงแม้แต่น้อย เทียนไขเล่มหนึ่งอาจจุดประกายให้เทียนไขอีกนับล้านเล่มโดยที่ตัวมันยังคงสว่างเท่าเดิม ดวงอาทิตย์สาดแสงให้มนุษย์ได้อบอุ่นกันถ้วนหน้า ทุกวันนี้แต่ละคนสามารถรับประโยชน์จากแสงอาทิตย์ได้พอๆ กับสมัยก่อนตอนที่ประชากรโลกมีเพียงครึ่งหนึ่งของปัจจุบัน ดวงอาทิตย์ส่องแสงมายังทุกคนอย่างเต็มกำลัง แต่ปริมาณแสงและความร้อนของมันยังคงเท่าเดิมประหนึ่งว่าแสงนั้นไม่ได้ถูกกระจายออกไปให้ใครเลย

พระเยซูคริสต์ทรงเป็น “ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม” (มาลาคีย์ 4:2) และทรงเป็นความสว่างของโลก แสงสว่างที่พระองค์ประทานให้นั้นคือชีวิตของพระองค์เอง ตามที่เขียนไว้ในหนังสือยอห์นว่า “พระองค์ทรงเป็นแหล่งชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์” (ยอห์น 1:4) พระองค์ตรัสว่า “คนที่ตามเรามาจะไม่ต้องเดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” (ยอห์น 8:12) พระองค์ทรงส่งพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อมนุษย์โลก ทุกคนที่เชื่อวางใจในพระองค์ได้รับชีวิตของพระองค์ และได้รับความรอดโดยชีวิตนั้น เหมือนกับแสงเทียนที่ไม่ได้ห่อหุ้มแต่ถูกส่งต่อไปยังเทียนไขเล่มอื่นๆ เป็นจำนวนมาก ฉันทิดก็ฉันทัน แม้ว่าพระคริสต์ประทานชีวิตให้

อยู่ด้วยความเชื่อ

แก่คนมากมาย ชีวิตของพระองค์ไม่ได้ลดลงเลยแม้แต่น้อย ทุกคนสามารถรับชีวิตของพระองค์ได้อย่างเต็มเปี่ยม

“ความสว่างส่องเข้ามาในความมืด และความมืดไม่อาจเอาชนะความสว่างได้” (ยอห์น 1:5) ไม่มีสิ่งใดสามารถดับความสว่างของพระองค์ได้ ซาตานไม่อาจพรางเอาความสว่างของพระองค์ออกไป เพราะมันไม่สามารถทดลองพระองค์ให้ทำบาป แม้ตอนที่พระองค์ทรงสละพระชนม์ พระองค์ยังคงมีชีวิตเหลืออยู่เท่าเดิม ชีวิตของพระองค์ชนะความตาย ซึ่งเป็นชีวิตที่ไม่สิ้นสุด “ฉะนั้น พระองค์จึงทรงสามารถช่วยบรรดาผู้ที่มาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์ได้อย่างสมบูรณ์” (ฮีบรู 7:25 TNCV) พระคริสต์จะทรงดำรงชีวิตของพระองค์อย่างบริบูรณ์อยู่ในทุกคนที่มอบชีวิตให้กับพระองค์ นี่คือการล้าลึกแห่งข่าวประเสริฐ

ความเชื่อที่แท้จริง

วันหนึ่งมีนายร้อยคนหนึ่งมาทูลพระเยซูว่า “‘พระองค์เจ้าข้า คนรับใช้ของข้าพระองค์นอนป่วยเป็นอัมพาตอยู่ที่บ้านทนทุกข์ทรมานยิ่งนัก พระเยซูตรัสแก่นายร้อยนั้นว่า ‘เราจะไปรักษาเขา’ เขาทูลว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่คู่ควรที่จะให้พระองค์เสด็จมาได้ขายคาบ้านของข้าพระองค์ เพียงแต่พระองค์ตรัสสั่งเท่านั้น คนรับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายป่วย ... เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้นก็ทรงประหลาดพระทัยและตรัสกับบรรดาผู้ติดตามพระองค์ว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เราไม่เคยพบใครสักคนในอิสราเอลที่มีความเชื่อยิ่งใหญ่เพียงนี้’” (มัทธิว 8:6-10 TNCV)

สิ่งที่นายร้อยคนนั้นแสดงออก พระเยซูทรงเรียกว่าเป็นความเชื่อ เมื่อเราเข้าใจในเรื่องนี้ เราก็จะเข้าใจอย่างแน่ชัดว่าความเชื่อคืออะไร เพราะพระคริสต์ทรงเป็น “ผู้ริเริ่มความเชื่อ” (ฮีบรู 12:2 TKJV) และพระองค์ตรัสว่า สิ่งที่นายร้อยคนนั้นแสดงออกคือความเชื่อ และไม่ใช่ความเชื่อธรรมดา แต่เป็นความเชื่อที่ยิ่งใหญ่

แล้วความเชื่อนั้นอยู่ที่ไหน นายร้อยผู้นี้ต้องการบางสิ่งที่ตนปรารถนา ให้พระเยซูเป็นผู้กระทำ แต่เมื่อพระองค์ตรัสว่าจะเสด็จไปกับเขา นายร้อยได้ห้ามพระองค์ไว้และทูลว่า “เพียงแต่พระองค์ตรัสสั่งเท่านั้น” แล้วมันจะเป็นไปตามที่ทูลขอ

อยู่ด้วยความเชื่อ

นายร้อยผู้นี้วางใจในพระคำรัสให้เกิดผล เป็นการฟังพาพระวจนะนั้นเองเพื่อให้คนใช้ของเขาหายป่วย

องค์พระเยซูเจ้าตรัสว่า นี่คือการเชื่อ

นายร้อยคนนี้เป็นชาวโรมันซึ่งเป็นที่ชิงชังรังเกียจของคนอิสราเอล เพราะถือว่าเป็นคน ‘นอกศาสนา’ คนอิสราเอลเชื่อว่าคนเช่นนี้เป็นที่เกลียดชังของพระเจ้า เขาใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางอิทธิพลของคนที่ไม่นับถือพระเจ้า และขาดโอกาสที่จะเข้าถึงพระวจนะ แต่เขาพบว่า เมื่อองค์พระคริสต์ตรัสพระคำรัสของพระองค์มีพลังให้บังเกิดผลตามที่ตรัสไว้ เขาจึงไว้วางใจให้พระคำรัสสำเร็จตามที่ตรัสนั้น

ส่วนประชาชนอิสราเอลที่มีความสัมพันธ์กับพระวจนะของพระเจ้าอยู่ทุกวัน และมีความภาคภูมิใจที่ได้ชื่อว่าตนเป็น ‘กลุ่มคนที่ยึดพระคัมภีร์เป็นบรรทัดฐาน’ ทั้งขอบอวดอ้างว่ารู้จักพระวจนะของพระเจ้าเป็นอย่างดี แต่พวกเขายังไม่เรียนรู้ว่าในพระวจนะนั้นมีฤทธิ์เดชที่จะสัมฤทธิ์ผลตามที่เขียนไว้

พวกเขาได้รับฟังพระวจนะที่กระจ่างสดมาตลอดชั่วชีวิตว่า “เจกเช่นฝนและหิมะโปรยลงมาจากฟ้าสวรรค์ และไม่กลับไปที่นั้นจนกว่าจะทำให้แผ่นดินโลกชุ่มฉ่ำ และทำให้พืชพันธุ์แตกหน่อออกงามเพื่อให้มันเกิดเมล็ดสำหรับผู้หว่าน และอาหารสำหรับผู้บริโภค ถ้อยคำที่ออกจากปากของเราก็คือเช่นนั้น มันจะไม่กลับคืนมายังเราโดยเปล่าประโยชน์ แต่จะสัมฤทธิ์ผลตามที่เรารปรารถนา และสำเร็จตามเป้าหมายที่เราตั้งไว้” (อิสยาห์ 55:10-11 TNKV)

มีหลักฐานอย่างชัดเจนในธรรมชาติมาโดยตลอดว่าแผ่นดินไม่อาจบังเกิดพืชผักเองได้ แต่เป็นความชุ่มชื้นจากฝนและหิมะที่ตกลงมารดแผ่นดินต่างหากที่ทำให้เกิดผลงอกงาม

แล้วพระเจ้าตรัสว่า “ถ้อยคำที่ออกจากปากของเราก็คือเป็นเช่นนั้น” (อิสยาห์ 55:11 TNCV) ท่านทั้งหลายไม่ต่างกับแผ่นดินโลกที่บังเกิดผลเองไม่ได้ การที่พืชผักงอกงามได้ก็มาจากฝนและหิมะที่โปรยปรายลงมารดแผ่นดินให้ชุ่มฉ่ำ เช่นเดียวกัน พระวณะของพระเจ้าจะบันดาลให้ท่านบังเกิดผลแห่งความชอบธรรมเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์ ตามที่เขียนไว้ว่า “คำของเรา ... จะสัมฤทธิ์ผลซึ่งเรามุ่งหมายไว้” (อิสยาห์ 55:11 TH1971)

คนอิสราเอลเคยอ่านข้อความนี้มาหลายต่อหลายครั้ง ปีแล้วปีเล่าที่พวกเขาอ่านพระวณะของพระเจ้าและปฏิญาณว่า ‘เราจะทำตามพระวณะของพระเจ้า และเราจะทำให้สำเร็จตามที่พระองค์ทรงมุ่งหมายไว้’

เพื่อให้มั่นใจว่าได้ทำตามพระวณะของพระเจ้าอย่างละเอียดถี่ถ้วน คนอิสราเอลจึงแบ่งพระวณะออกเป็นหมวดเป็นตอน และจำแนกออกเป็นข้อๆ เพื่อง่ายต่อการปฏิบัติ แล้วจึงกระทำตามแต่ละข้ออย่างระมัดระวัง ด้วยกำลังของตนเอง

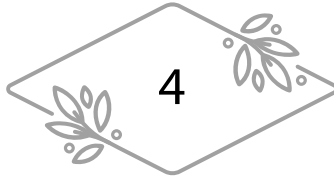
แน่นอน การทำเช่นนั้นก็ไม่ได้นำมาซึ่งสันติสุขหรือความชื่นชมยินดีแต่อย่างใด เหมือนยิ่งทำยิ่งหาความสำเร็จไม่เจอ และยิ่งห่างไกลจากมาตรฐานที่พระวณะระบุไว้ คือห่างไกลมากจนคนอิสราเอลถึงกับร้องออกมาด้วยความสิ้นหวังว่า ‘ถ้าใครสักคนหนึ่งรักษารธรรมบัญญัติทั้งหมดได้เพียงวันเดียว และไม่ผิดสักข้อหนึ่ง หรือไม่ก็เพียงถือรักษารธรรมบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับวันสะบาโตอย่างถูกต้องเท่านั้น ความทุกข์ยากลำบากต่างๆ ของชนชาติอิสราเอลจะหมดไป และพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาในที่สุด’ แต่พวกเขายังสืบทอดก้าวต่อไปเหมือนเดินบนลู่วิ่ง พยายามให้ถึงเป้าหมายด้วยกำลังของตนเองแต่ไปไม่ถึงสักที เพราะอาศัยแต่ความพยายามและกำลังของมนุษย์ ไม่ได้อาศัยความเชื่อ พวกเขาหวังให้ตนเป็นที่พึ่งของตน ไม่ได้พึ่งพาพระเจ้า ความพยายามเหล่านั้นไร้ประโยชน์เพราะกำลัง

อยู่ด้วยความเชื่อ

ของมนุษย์ไม่สามารถทำให้บังเกิดผลได้ เมื่อไม่ไว้วางใจในพระวาระของพระเจ้าให้ออกฤทธิ์แล้ว ผลจึงไม่บังเกิด

ท่ามกลางความแห้งแล้งทางจิตวิญญาณในหมู่คนอิสราเอล พระเยซูพอพระทัยอย่างมากเมื่อพบเจอชายคนหนึ่งທີ່ตระหนักว่าพระวาระของพระเจ้าเป็นความจริง และรู้ว่าพระวาระนั้นจะสัมฤทธิ์ผลตามที่พระเจ้าตรัสไว้ เป็นผู้ที่พึ่งพาพระวาระเพียงอย่างเดียว นี่คือการเชื่อ ซึ่งความเชื่อเช่นนี้ได้เปิดทางให้ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเข้ามาในชีวิต ทำให้ชีวิตนั้นเกิดผลสำเร็จอันเป็นที่ชอบพระทัยของพระองค์

“คำของเรา ... จะสัมฤทธิ์ผลซึ่งเรามุ่งหมายไว้” ไม่ใช่ “ท่านจะสัมฤทธิ์ผล” แต่ “พระวาระของพระเจ้าซึ่งทำงานอยู่ภายในท่านที่เชื่อ” (1 เธสะโลนิกา 2:13) ความเชื่อคือการพึ่งพาให้พระวาระสัมฤทธิ์ผลในชีวิตของเราให้เป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้า การเรียนรู้ที่จะพึ่งพาพระวาระคือการพัฒนาความเชื่อ

เนรมิตด้วยพระวอจนะ

สิ่งที่ทำให้เราเข้าใจฤทธิ์เดชแห่งพระวอจนะได้ง่ายที่สุดคือการพิจารณาเรื่องการทรงสร้าง “โดยพระวอจนะของพระเจ้า ฟ้าสวรรค์ก็ถูกสร้างขึ้นมา กับบริวารทั้งปวง ก็ด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ พระองค์ทรงรวบรวมน้ำทะเลเหมือนอย่างทำนบ และทรงเก็บที่ลึกลงในคลัง ให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นยำเกรงพระเจ้า ให้บรรดาชาวพิภพทั้งปวงยืนตะลึงพรึงเพริดต่อพระองค์ เพราะพระองค์ตรัส มันก็เกิดขึ้นมา พระองค์ทรงบัญชา มันก็ออกมา” (สดุดี 33:6–9 TH1971)

จากข้อนี้เราเห็นได้อย่างชัดเจนว่า สารพัดในโลกล้วนแล้วแต่บังเกิดขึ้นโดยพระวอจนะของพระเจ้า เราไม่อาจหยั่งถึงฤทธานุภาพของพระองค์ได้ แต่เราสามารถเห็นได้จากพระคำที่ตรัสว่า พระวอจนะของพระเจ้าไม่ใช่ถ้อยคำที่กล่าวขึ้นมาลอยๆ แต่มีแก่นสารที่แท้จริงเสมือนว่าโลกถูกซ่อนอยู่ในพระวอจนะก่อนที่จะปรากฏเป็นรูปร่างขึ้นมา เมื่อพระเจ้าตรัส ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจึงบังเกิดขึ้น

เมื่อพระวอจนะของพระเจ้ากำหนดชื่อให้สิ่งใด สิ่งนั้นก็บังเกิดขึ้น อะไรก็ตามที่พระวอจนะบรรยายถึงก็มีตัวตนอยู่ในพระวอจนะนั้น ดังนั้นเป็นไปได้ที่พระเจ้าจะมูสา เพราะเมื่อพระองค์ตรัสไปแล้วทุกสิ่งก็สำเร็จตามนั้น ดังที่มีเขียนไว้ว่า พระองค์ “ทรงเรียกสิ่งที่ไม่เคยมีเสมือนว่าสิ่งนั้นมีอยู่แล้ว”

อยู่ด้วยความเชื่อ

(โรม 4:17 TNCV) นั่นเป็นสิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นที่ทำได้ มนุษย์ชอบตั้งชื่อให้สิ่งต่างๆ แต่การตั้งชื่อของเรานั้นไม่มีพลังที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เมื่อมนุษย์เรียกสิ่งที่ไม่ควรมี สรุปลikeได้อย่างเดียวว่าเป็นความเท็จ แต่พระเจ้าไม่อาจมุสา กระนั้นพระองค์ตรัสถึงสิ่งที่ไม่มีความหมายกับว่ามีอยู่แล้ว ทั้งตรัสถึงสิ่งที่ไม่ปรากฏตัวและทรงเรียกชื่อของมันเหมือนกับเป็นสิ่งที่รู้จักกันเป็นอย่างดี ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะว่าเมื่อพระองค์ตรัสถึงสิ่งใด สิ่งนั้นก็บังเกิดขึ้นทันที

ให้เราพิจารณาข้อความนี้อีกที “พระองค์ตรัส มันก็เกิดขึ้นมา” ถ้าอ่านผ่านๆ ก็อาจจะเข้าใจผิดว่าพระองค์ตรัส แล้วหลังจากเวลาผ่านไปสักพักหนึ่งมันก็จะบังเกิดขึ้นมาด้วยตัวมันเอง ...¹ แต่ในความเป็นจริงทันทีที่พระองค์ตรัส สิ่งเหล่านั้นก็มีครบ เพราะพระเจ้าตรัสสิ่งใด สิ่งนั้นก็บังเกิดขึ้นมาทันที เพราะพระวาทะได้สร้างสิ่งนั้นขึ้น

เพราะเหตุนี้เองบ่อยครั้งที่คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์จึงเขียนราวกับว่าเหตุการณ์นั้นได้ผ่านไปแล้ว พระเจ้าตรัสถึงสิ่งที่ยังไม่ได้เกิดขึ้นเหมือนสิ่งนั้นสำเร็จแล้ว ไม่ใช่เพราะสิ่งเหล่านั้นมีอยู่ในพระประสงค์ของพระองค์ แต่เพราะมีอยู่ในพระวาทะ สิ่งเหล่านั้นมีอยู่จริง และจะจริงไปกว่านั้นไม่ได้ แม้ว่าจะยังไม่ปรากฏให้เห็นด้วยตาก็ตาม

ด้วยเหตุนี้พระวาทะของพระเจ้าจึงเป็นกำลังและการหนุนใจให้กับทุกคนที่เชื่อ เพราะถ้อยคำที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์เป็นพระวาทะของพระเจ้าเป็นพระดำรัสเดียวกันกับที่สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการคล้อยตามจากพระเจ้า” (2 ทิโมธี 3:16) เป็น “ลมพระโอษฐ์” ของพระองค์ ด้วยว่า “โดยพระวาทะของพระเจ้า ฟ้าสวรรค์ก็ถูกสร้างขึ้น มา กับบริวารทั้งปวง ก็ด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์” (สดุดี 33:6 TH1971)

1 ส่วนที่ผู้เขียนถกถึงเรื่องคำแปลของพระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษถูกตัดออก

ลมพระโษษฐของพระเจ้ามืฤทธีอำนาจในการสร้าง และโดยลมพระโษษฐนี้เองพระเจ้าได้ประทานพระบัญญัติและพระสัญญาไว้ในพระคัมภีร์

พระวจนะที่ทรงใช้ในการทรงสร้างคือฤทธานุภาพแห่งข่าวประเสริฐ เพราะข่าวประเสริฐเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้าเพื่อทุกคนที่มีความเชื่อจะได้รับความรอด และฤทธานุภาพของพระเจ้านี้เห็นได้จากสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง (ดู โรม 1:16, 20) ฤทธานุภาพในการทรงไถ่คือฤทธานุภาพเดียวกันกับการทรงสร้าง เพราะการไถ่คือการสร้างใหม่นั้นเอง ดังนั้นผู้ประพันธ์สดุดีจึงอธิษฐานว่า “ขอทรงนมรมิตสร้างใจสะอาดในข้าพระองค์” (สดุดี 51:10) และอัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ถ้าใครอยู่ในพระคริสต์ เขาก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว” (2 โครินธ์ 5:17)

สภาพที่ถูกสร้างใหม่โดยข่าวประเสริฐคืออะไร คือความชอบธรรม เพราะอัครทูตเปาโลยังกำชับให้เรา “สวมสภาพใหม่ซึ่งได้รับการสร้างขึ้นตามแบบของพระเจ้าในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง” (เอเฟซัส 4:24) ความชอบธรรมหมายถึงการประพฤติชอบ ฉะนั้นอัครทูตเปาโลจึงเขียนว่า “เราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ทำการดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนินตาม” (เอเฟซัส 2:10)

“พระวจนะของพระเจ้าเที่ยงธรรม” (สดุดี 33:4 TH1971) พระดำรัสของพระองค์ชอบธรรม ในปฐมกาลพระองค์ตรัสไปยังความว่างเปล่า และโลกนี้ก็เกิดขึ้นมา เช่นเดียวกัน พระองค์ตรัสมายังผู้ที่ไร้ความชอบธรรม และถ้าคนๆ นั้นรับเอาพระวจนะที่ตรัสไว้ เขาก็จะได้รับความชอบธรรมที่มีอยู่ในพระวจนะนั้น “เพราะว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงมีพระคุณให้เขาเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เขาให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปโดยพระโลหิตของพระองค์ ความเชื่อจึงได้ผล

อยู่ด้วยความเชื่อ

ทั้งนี้เพื่อแสดงให้เห็นความชอบธรรมของพระเจ้า ในการที่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น” (โรม 3:23-25) พระเจ้าทรงสำแดงความชอบธรรมของพระคริสต์ในการลบล้างความบาป “ความเชื่อจึงได้ผล” คือเชื่อในพระวาทะ ความชอบธรรมจึงมาแทนที่ความบาป² ซึ่งความชอบธรรมของพระเจ้าที่แสดงให้เห็้นนั้นไม่ใช่ความชอบธรรมที่เลื่อนลอย แต่เป็นความชอบธรรมที่แท้จริง และเป็นความชอบธรรมที่มีการประกอบกิจ เพราะพระวาทะของพระเจ้ามีชีวิตอยู่เช่นไร ความชอบธรรมของพระองค์เป็นจริงและเคลื่อนไหวอยู่เช่นนั้น

ที่อธิบายมานี้เพื่อช่วยให้เข้าใจว่าเรื่องการทรงสร้างนั้นมีความหมายอย่างไรเมื่อเราเชื่อ ซาตานอยากให้เราคิดว่าเรื่องนี้เป็นเทพนิยายหรือเป็นวรรณกรรมโบราณที่เราอ่านเพื่อความบันเทิงใจ นี่คือการของมารที่ใช้เพื่อลบลู่ชาวประเสริฐ ถ้าเรามองเรื่องการทรงสร้างแบบดูแคลนแล้ว ชาวประเสริฐจะหมดฤทธิ์สำหรับเรา ซาตานก็ยังพอใจให้เราเข้าใจผิดว่าการทรงไถ่สำคัญและยิ่งใหญ่กว่าการทรงสร้าง เพราะการเชื่อเช่นนั้นแท้จริงแล้วไม่ได้ยกย่องการทรงไถ่ให้สูงขึ้น แต่เป็นการลดค่าลงต่างหาก การทรงไถ่และการทรงสร้างคือภารกิจเดียวกัน เราไม่สามารถยกย่องเชิดชูการทรงไถ่ได้นอกจากจะเห็นคุณค่าของการทรงสร้างให้มากขึ้นด้วย เมื่อมาถึงจุดนี้ บางคนก็พร้อมที่จะสรุปว่า สิ่งที่เป็นเครื่องเตือนใจของการทรงสร้าง ก็ต้องเตือนใจในเรื่องของการทรงไถ่ด้วยเช่นกัน แล้วก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ซึ่งจะขอก้าวในโอกาสอื่น

2 ข้อความข้างต้นหลังพระธรรมโรม 3:23-25 ผู้แปลได้สรุปแนวคิดของผู้เขียนซึ่งใช้พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับ KJV โดยใช้คำศัพท์และแนวคิดอิงจากฉบับภาษาไทย THSV

ความอ่อนแอและ ฤทธานุภาพ

มีสิ่งใดที่บอบบางแต่มีพลังอันยิ่งใหญ่อย่างไบเบิลเล็กๆ ไบเบิลใหม่

มันแทงไบเบิลขึ้นมาจากดินแห้ง ค่อยๆ ดันก้อนหินดินกรวดให้ทะลุทางของมันอย่างช้าๆ มีพลังอันใดที่ดันสิ่งเหล่านี้ออกไปเล่า ไม่ใช่สัตว์น้อยใหญ่ ไม่ใช่กองทัพมหึมาหรือตัวด้วง หากแต่เป็นเพียงไบเบิลอ่อนเล็กๆ ไบเบิลใหม่ ก้อนหินดินกรวดหนักกว่ามันหลายเท่า แต่ไบเบิลอ่อนที่งอกขึ้นก็ผลักไสมันออกอย่างง่ายดายราวกับว่าไม่ต้องเสียพลังอะไรเลย ไม่มีใครอาจเสริมแต่งให้ไบเบิลนี้มีพลังเช่นนี้ได้ ถ้าเราค่อยๆ เอาก้อนดินมาวางทับลงบนไบเบิล ไบเบิลก็คงหักงอไปตามน้ำหนักของก้อนดิน ดังนั้นคงต้องมีพลังอะไรบางอย่างที่ไม่ได้อยู่ในตัวของไบเบิลเองซึ่งสามารถกระทำการใหญ่เช่นนี้ได้ และพระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า พลังนั้นคือฤทธิ์เดชและชีวิตที่มีอยู่ในพระวาระของพระเจ้าซึ่งบันดาลให้ไบเบิลงอกงาม เพราะพระเจ้าตรัสว่า “‘แผ่นดินจงเกิดพืช’ ... และก็เป็นดังนั้น” (ปฐมกาล 1:11)

ให้สังเกตดูตัวอย่างผลกระทบจิตตของต้นโอ๊กที่ไร้ค่าและไร้ศักยภาพ แต่เมื่อพิจารณาอีกทีเราจะเห็นถึงชีวิตที่ซ่อนเร้นและพลังมหัศจรรย์ที่ทำให้เปลือกแข็งของมันปริร้าว หยั่งรากเล็กกลิ้งลงในดินและชูกิ่งก้านน้อยๆ

อยู่ด้วยความเชื่อ

ขึ้น ลำต้นเจริญงอกงาม ผลักดันสิ่งกีดขวางออกไป และแม้แต่ก้อนหินใหญ่ก็แตกร้าวต่อหน้าต้นไม้ที่นั่น แล้วชีวิตที่มองไม่เห็นและพลังพิเศษในลูกโอ๊กคืออะไร มันคือชีวิตและฤทธิ์เดชแห่งพระวาระของพระเจ้า เพราะพระองค์ตรัสว่า “แผ่นดินจงเกิดพืช คือธัญพืชที่ให้เมล็ด และต้นไม้ผลที่ออกผลตามชนิดของมัน และมีเมล็ดในผลบนแผ่นดิน’ และก็เป็นดังนั้น” (ปฐมกาล 1:11)

เป็นสิ่งที่เป็น

แม้ว่าไบเบิลและลูกโอ๊ก คือสองสิ่งที่บอบบางและไร้ค่า แต่เมื่อความอ่อนแอได้รับการเสริมกำลังด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวาระของพระเจ้าแล้ว ก็จะกลายเป็นพลังมหัศจรรย์ ตัวเราก็เช่นเดียวกัน เราขาดกำลัง ไม่ต่างอะไรกับไบเบิลเพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า “ส่วนมนุษย์นั้น วันเวลาของเขาเหมือนหญ้า เขาเจริญขึ้นเหมือนดอกไม้ในทุ่งนา” (สดุดี 103:15) “ชีวิตของท่านเป็นเช่นไฉนเล่า ท่านก็เป็นเช่นหมอกที่ปรากฏอยู่เพียงชั่วครู่แล้วก็หายไป” (ยากอบ 4:14 TH1971) เราอ่อนแอและไร้กำลัง ไม่อาจดูแลตัวเองได้ แม้แต่ครู่เดียว เราไม่สามารถต้านทานแม้แต่การทดลองเล็กๆ น้อยๆ ที่สุด และไม่อาจกระทำการดีใดๆ ได้โดยลำพังเลย

แต่จงพิจารณาอีกทีถึงพลังที่ไม่เห็นด้วยตาซึ่งมาสวมทับให้เราประกอบด้วยชีวิตใหม่ และคู่มือ เรา “จึงพิชิตอาณาจักรต่างๆ ปกครองด้วยความเที่ยงธรรม ได้รับสิ่งต่างๆ ที่ทรงสัญญาไว้ ได้ปิดปากสิงโต ได้ดับไฟที่ไหม้อย่างรุนแรง ได้พ้นจากคมดาบ ได้เปลี่ยนจากคนอ่อนแอมาเป็นคนเข้มแข็ง มีกำลังมากในการสงคราม ได้ตีกองทัพของประเทศอื่นๆ แตกพ่ายไป” (ฮีบรู 11:33–34) เราเคยขาดกำลัง แต่บัดนี้กลับเข้มแข็ง ในจุดที่เคยสิ้นสະທ່ານและล้มเหลว บัดนี้กลับยืนตระหง่านดุจดั่งบ้านที่สร้างไว้บนศิลาอันมั่นคง

ฤทธาภาพที่มองไม่เห็นคืออะไร ชีวิตใหม่ในตัวเรามาจากไหน คือชีวิตและฤทธิ์เดชแห่งพระวาระของพระเจ้าที่บวกกับความอ่อนแอของ

เรา คือชีวิตและฤทธิ์อำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง เพราะพระองค์ทรงประกอบกิจผ่านพระวณะของพระองค์ พระเจ้า “ทรงทำงานในท่านทั้งหลาย ให้เกิดผลเป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์” (ฮีบรู 13:21 TH1971) “เพราะพระเจ้าคือผู้ทรงกระทำกิจภายในท่าน ให้ท่านตั้งใจและทำตามพระประสงค์อันดีของพระองค์” (ฟิลิปปี 2:13 TNCV)

ลำพังเราเองถ้าปราศจากพระวณะของพระเจ้าแล้ว ก็เหมือนบ้านที่ถูกสร้างไว้บนทราย เมื่อพายุถล่มและน้ำท่วมขึ้นก็ไม่มีสิ่งใดค้ำจุนให้ยืนหยัดมั่นคงอยู่ได้ เป็นไปไม่ได้ที่จะยืนต่อสู้รสมชีวิตด้วยตนเอง เพราะในตัวเราไม่มีกำลังอันใดเลย

แต่ถึงแม้เราจะเป็นผู้ที่อ่อนแอที่สุดในประวัติศาสตร์มนุษย์ก็ตาม พระเจ้าทรงพร้อมที่จะรับเอาคนอย่างเรา ถ้าเพียงแต่เรายอมจำนนต่อพระองค์ พระองค์จะทรงประกอบกิจอันยิ่งใหญ่ในผู้ที่ต้องการการเสริมกำลังโดยผ่านฤทธิ์เดชแห่งพระวณะของพระองค์ พระองค์ชอบพระทัยในการช่วยเราเช่นนี้ “พระเจ้าได้ทรงเลือก ... พวกที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้พวกที่แข็งแรงอับอาย พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกที่โลกถือว่าต่ำต้อยและดูหมิ่น และเห็นว่าไม่สำคัญ เพื่อทำลายสิ่งซึ่งโลกเห็นว่าสำคัญ เพื่อไม่ไห้มนุษย์สักคนหนึ่งโอ้อวดเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้” (1 โครินธ์ 1:27-29)

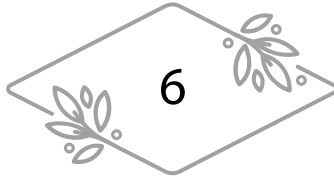
พระองค์ตรัสว่า “ทุกคนที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตาม ก็เปรียบเสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างบ้านของตนไว้บนศิลา” (มัทธิว 7:24) ฉะนั้นเมื่อเราน้อมรับเอาพระวณะของพระเจ้าเข้ามาในใจและยินยอมให้พระวณะนั้นกระทำการ นั่นคือการสร้างชีวิตบนศิลานั้นมั่นคง พระเยซูเองทรงอยู่ในพระวณะและทรงเป็นพระวาทะ (ดู ยอห์นบทที่ 1 และ 6) ดังนั้นเมื่อเราถ่อมใจยอมรับเอาพระวณะ พระเยซูก็เสด็จเข้ามาประกอบกิจภายในใจของเรา ด้วยเหตุนี้หน้าที่ของเราคือยินยอมและรับเอาพระวณะ

อยู่ด้วยความเชื่อ

นั่น ส่วนพระเยซูคือพระวาตะแห่งชีวิตผู้ประทานฤทธิ์อำนาจทั้งปวงและจะกระทำการทั้งหมดผ่านตัวเรา ถ้าเพียงแต่เรายอมจำนนต่อพระองค์

การที่จะใกล้ชิดกับคนที่ติดสนิทกับพระคริสต์นั้นไม่เพียงพอ หากแต่เราต้องมาหาพระองค์ด้วยตัวเอง พระองค์ทรงเป็นพระวาตะและพระศิลาที่มีชีวิต เมื่อเราให้พระองค์เป็นรากฐานชีวิตเราก็จะเป็นดังศิลาที่มีชีวิต เพราะได้รับชีวิตจากพระองค์ เราจึงจะเจริญเติบโตอยู่บนรากฐานนั้นจนเรากลายเป็นส่วนหนึ่งของรากฐาน และรากฐานนั้นกลายเป็นส่วนหนึ่งของเรา ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจเลยที่เราจะมีเรี่ยวแรงกำลังเพื่อยืนหยัดต่อสู้ทุกครั้งที่มีรสมชีวิตพัดผ่านเข้ามา

เมื่อมองไปที่โบสถ์และตระหนักถึงสภาพที่อ่อนแอของตน อย่าได้รู้สึกท้อถอย แต่จงเงยหน้าขึ้นและสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์เข้มแข็งสามารถนำพาผู้ที่อ่อนแอที่สุดและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ และจะทรงเสริมกำลังให้เราโดยพระวณะของพระองค์ “ด้วยฤทธิ์านุภาพทั้งสิ้นตามอำนาจแห่งพระสิริของพระองค์” (โคโลสี 1:11)

ชัยชนะในพระคริสต์

พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว” (ยอห์น 16:33 TH1971)

เหตุใดเราจึงควรยินดีในความจริงข้อนี้ ทำไมเราต้องชื่นชมยินดีที่พระเยซูชนะโลกเล่า ในเมื่อตัวเราเองก็ต้องชนะโลกเช่นกัน สัจธรรมอันประเสริฐที่จะตอบคำถามนี้คือ เราไม่ได้ชนะด้วยลำพังเราเอง แต่มีชัยชนะในพระเยซู

อัครทูตเปาโลเขียนถึงคริสตจักรในเมืองโครินธ์ว่า “ขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงนำเราในขบวนแห่งความมีชัยในพระคริสต์เสมอมา และทรงให้กลิ่นหอมแห่งความรู้ถึงพระองค์ฟุ้งกระจายผ่านทางเราไปทุกหนแห่ง” (2 โครินธ์ 2:14 TNCV) เราจะมีชัยชนะในพระคริสต์เสมอได้อย่างไร คำตอบง่ายๆ คือ เนื่องจากพระองค์ทรงมีชัยเหนือทุกสิ่ง ชัยชนะของเราจึงอยู่ในพระองค์

พระคริสต์ทรงอดทนต่อการทดลองเช่นเดียวกับเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ปราศจากความผิดพลาด¹ พระองค์ทรงเผชิญกับอุปสรรคทุกอย่างที่อาจทดลองเราได้ และทรงได้ชัยชนะ ไม่ว่าจะเป็นโลกียวิสัย เนื้อ

1 ดูฮีบรู 4:15

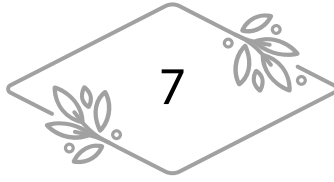
อยู่ด้วยความเชื่อ

หนังหรือผีมารซาตาน เมื่อสิ่งเหล่านี้มาประจันหน้ากับองค์พระคริสต์ผู้มิชย มันมีแต่จะต้องพ่ายแพ้ไปเพราะพระองค์ได้ชัยชนะแล้ว ฉะนั้นเราจึงได้รับชัยชนะในพระคริสต์ เพราะเมื่อเราอยู่ในพระองค์ การทดลองต่างๆ จึงมาประจันหน้ากับพระองค์ เราจึงไม่ต้องต่อสู้ด้วยลำพังตัวเอง เมื่อเราซ่อนความอ่อนแอภายใต้ฤทธานุภาพของพระคริสต์ พระองค์จะทรงเป็นฝ่ายต่อสู้เพื่อเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ชนะแล้ว และศัตรูผู้แพ้พ่ายไม่อาจหวังที่จะชนะพระองค์ได้อีก

เราควรทำอะไรเพื่อจะได้ชัยชนะ เพราะเหตุใดเราจึงล้มเหลวบ่อยๆ คำตอบที่ชัดเจนก็คือ เราไม่อาจชนะได้ถ้าเราไม่ได้อยู่ในพระคริสต์ สิ่งที่ต้องทำคือ รับเอาชัยชนะของพระองค์ พระองค์ชนะแทนเราเพื่อพระองค์จะได้ประทานชัยชนะนั้นให้แก่เรา ส่วนเราก็รับเอาชัยชนะนั้นมาด้วยความเชื่อ เพราะด้วยความเชื่อนี้เองเราจึงรับพระคริสต์เข้ามาในใจ

นี่คือความหมายของอัครทูตยอห์นที่กล่าวว่า “ความเชื่อของเราทั้งหลายคือชัยชนะที่พิชิตโลก” (1 ยอห์น 5:4 TNCV) จงนำเอาพระคริสต์เข้ามาในใจและในชีวิตโดยทางความเชื่อ (ดู เอเฟซัส 3:17) พระองค์ทรงดำรงอยู่ในฐานะผู้มิชยเหนือทุกสิ่งที่เราต้องเผชิญและเอาชนะในชีวิตคริสเตียน

สัจธรรมอันประเสริฐปรากฏชัดแจ้งคือ ชัยชนะเหนือการทดลองและอุปสรรคทุกอย่างก็เป็นของเราแล้วในพระคริสต์ ดังนั้นเราจึงไม่ต้องต่อสู้ด้วยจิตใจที่ท้อแท้ แต่ด้วยความมั่นใจ โดยตระหนักว่าเราจะไม่ล้มแม้ศัตรูจะนำกล้าวสักเพียงใดก็ตาม เพราะการต่อสู้นั้นได้จบลงไปแล้วและพระคริสต์ทรงหยิбыืนชัยชนะนั้นแก่เรา ขอเพียงแต่เรารับไว้และทูลต่อพระองค์ว่า “สาธุการแด่พระเจ้า ผู้ประทานชัยชนะแก่เรา โดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 โครินธ์ 15:57)

พระวณะในใจ

“จงให้พระวณะของพระคริสต์เปี่ยมล้นอยู่ในท่าน” (โคโลสี 3:16 TNCV)
หากเข้าใจอย่างถูกต้องแล้ว ข้อนี้คือคำตอบที่อธิบายการดำเนินชีวิต
คริสเตียน ฉะนั้นจึงขอใช้เวลาเล็กน้อยในการพิจารณาถึงองค์ประกอบ
ของเรื่องนี้

แน่ทีเดียว มีฤทธิ์อำนาจในพระวณะของพระเจ้ามากกว่าหนังสือ
เล่มใด พระองค์ตรัสผ่านผู้เผยพระวณะเยเรมีย์ว่ากล่าวถึงเตือนผู้เผย
พระวณะเทียมเท็จที่กล่าวถ้อยคำของเขาเองแทนพระวณะของพระเจ้า
ว่า “‘ฟางข้าวมีอะไรบ้างที่เหมือนข้าวสาลี’ ... พระเยโฮวาห์ตรัสว่า
‘ถ้อยคำของเราไม่เหมือนไฟหรือ หรือเหมือนค้อนที่ทุบหินให้แตกเป็น
ชิ้นๆ’” (เยเรมีย์ 23:28–29 TKJV)

พระวณะที่สะสมไว้ในใจจะป้องกันเราไว้จากการทำบาป “ข้าพระองค์
ได้เก็บรักษาพระคำรัสของพระองค์ไว้ในใจ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาป
ต่อพระองค์” (สดุดี 119:11) ส่วนคนชอบธรรมนั้น สาเหตุที่ย่างเท้าของเขา
ไม่พลัดก็เพราะ “ธรรมบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในจิตใจของเขา” (สดุดี
37:31) ดาวิดยังกล่าวด้วยว่า “โดยอาศัยพระวณะจากพระโอษฐ์ของ
พระองค์ ข้าพระองค์ได้เลี่ยงพ้นทางของคนโหดร้าย” (สดุดี 17:4)

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระวอนะของพระเจ้าคือเมล็ดพันธุ์ที่ให้เราบังเกิดใหม่ อัครทูตเปโตรกล่าวว่า “เมื่อพวกท่านได้ชำระจิตใจให้บริสุทธิ์แล้วด้วยการเชื่อฟังความจริง จนมีใจรักพี่น้องอย่างจริงจัง พวกท่านจงรักกันให้มากด้วยน้ำใสใจจริง ท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่แล้ว ไม่ใช่จากเมล็ดพันธุ์ที่เสื่อมสลายได้ แต่จากเมล็ดพันธุ์ที่ไม่เสื่อมสลาย คือจากพระวอนะของพระเจ้าที่มีชีวิตและดำรงอยู่” (1 เปโตร 1:22-23) เมื่อเรามาเป็นของพระคริสต์ เราจึงได้บังเกิดใหม่ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระวอนะของพระเจ้าคือเมล็ดพันธุ์ ซึ่งเราได้ถูกสร้างใหม่และเจริญเติบโตจากเมล็ดพันธุ์นี้

พระวอนะมีพลังที่ให้ชีวิต ซึ่งพระวอนะเองก็มีชีวิตอยู่ และทรงพละการภาพ ผู้ประพันธ์สฤติได้ทูลขอให้มีชีวิตตามพระวอนะของพระองค์ แล้วจึงทูลว่า “นี่คือการพลบโยนในความทุกข์ยากของข้าพระองค์ คือพระสัญญาของพระองค์ให้ชีวิตแก่ข้าพระองค์” (สฤติ 119:25, 50)

พระเยซูคริสต์ไว้ในยอห์น 6:63 อย่างชัดเจนว่า “พระวิญญาณเป็นผู้ให้ชีวิต เนื้อหนังนั้นไม่มีประโยชน์อะไร ถ้อยคำที่เรากล่าวกับพวกท่านมาจากพระวิญญาณและเป็นชีวิต” คำตรัสนี้แสดงให้เห็นว่าฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็อาศัยอยู่ในพระวอนะของพระเจ้า

เมื่อตระหนักว่าพระวอนะคือเมล็ดพันธุ์ที่ให้เราบังเกิดสู่ชีวิตใหม่ และการเก็บรักษาพระวอนะของพระองค์ไว้ในใจจะป้องกันเราจากการทำบาป เราจึงจะสามารถเข้าใจพระธรรม 1 ยอห์น 3:9 ได้ไม่ยาก “ไม่มีใครที่เกิดจากพระเจ้าแล้วยังคงทำบาปต่อไป เพราะเมล็ดพันธุ์ของพระเจ้าดำรงอยู่ในเขา เขาไม่อาจทำบาปต่อไปเพราะเขาได้บังเกิดจากพระเจ้า” (TNCV) เรื่องนี้ไม่มีความสลับซับซ้อนใดๆ ในพระวอนะของเจ้ามีฤทธิ์อำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงความคิดของเราและสร้างเราขึ้นใหม่ “ซึ่งได้รับการสร้างขึ้นตามแบบของพระเจ้าในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง” (เอเฟซัส 4:24) แน่แน่นอนว่า พระวอนะจะกระทำการสิ่งเหล่านี้ได้ก็ต่อเมื่อเรา

มาด้วยความเชื่อที่เรียบง่าย แต่พระวณะไม่สิ้นฤทธิ์ไปแม้แต่น้อย ดังนั้น ถ้าหากพระวณะอันศักดิ์สิทธิ์ที่ให้การบังเกิดใหม่นั้นยังคงดำรงอยู่ในเรา พระวณะนั้นจะรักษาเราไว้ในสภาพที่ถูกสร้างขึ้นใหม่อยู่เสมอ พระวณะของพระเจ้านั้นมีฤทธิ์เดชในการคุ้มครองเราไม่ให้ล้มพ้อๆ กับฤทธิ์อำนาจในการสร้างเราให้เป็นคนใหม่ตั้งแต่ต้น

พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างของเราในเรื่องนี้ เมื่อมารซาตานมาทดลองพระองค์ในแต่ละครั้ง พระองค์ทรงตอบเพียงอย่างเดียวว่า “มีคำเขียนไว้ว่า” ตามด้วยข้อพระคัมภีร์ที่ตรงประเด็นกับการทดลองในครั้งนั้น ถ้าเราต้องการจะยืนหยัดอยู่ได้เราต้องทำเหมือนพระเยซู ไม่มีวิธีอื่น ดังถ้อยคำของดาวิดที่กล่าวไว้ว่า “โดยอาศัยพระวณะจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าพระองค์ได้เลี้ยงพ้นทางของคนโหดร้าย” (สดุดี 17:4)

พระคัมภีร์เขียนถึงตอนที่ “ผู้กล่าวหาพี่น้องของเขา” ถูกเหวี่ยงลงจากสวรรค์ว่า “พวกเขาชนะพญามารด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก¹ และด้วยคำพยานของพวกเขาเอง” (วิวรณ์ 12:11) คำพยานของพวกเขา คือพระวณะของพระเจ้าอันเป็นที่ปิติยินดีของผู้ประพันธ์สดุดี พวกเขาชนะซาตานด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก และด้วยพระวณะของพระเจ้านั่นเอง

การเอาชนะซาตานทำได้ก็ต่อเมื่อมีพระวณะของพระเจ้าอยู่ในใจของเราเท่านั้น พระเจ้าประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อเตือนสติเราให้ระลึกถึงความจริงขณะที่เข้าสู่การทดลอง แต่ถ้าเราไม่เคยรู้จักความจริงเหล่านั้นมาก่อนก็คงเป็นไปไม่ได้ที่จะระลึกถึงมัน อย่างไรก็ตามหากว่าเราได้สะสมพระวณะของพระเจ้าไว้ในใจ เมื่อเราประสบกับการทดลองพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเตือนสติให้ระลึกถึงพระวณะในข้อที่จะทำให้แผนการของมารล้มเหลวไป

มารซาตาน

1 พระเมษโปดก แปลว่าลูกแกะ หมายถึงพระเยซู

อยู่ด้วยความเชื่อ

คริสเตียนทุกคนสามารถเป็นพยานถึงฤทธิ์เดชของพระวจนะในสถานการณ์ที่ต้องเผชิญกับการทดลอง เมื่อเราถูกทดลองให้คิดหลงตัวเองเพราะความสำเร็จในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นการสำเร็จจริงหรือคิดไปเองก็ตาม พระธรรมข้อนี้จะช่วยเตือนสติ “ใครทำให้ท่านวิเศษกว่าคนอื่น ท่านมีอะไรที่ไม่ได้รับมา ถ้าท่านได้รับมา ทำไมจึงโอ้อวดเหมือนกับว่าท่านไม่ได้รับมา” (1 โครินธ์ 4:7) เมื่อจิตใจว้าวุ่นไปด้วยความคับแค้น พระวจนะของพระองค์สามารถช่วยให้ใจสงบได้ โดยให้คำนิยามว่า “ความรักนั้นทอดทนนานและมีใจปรานี ความรักไม่อิจฉา ไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง ไม่หยาบค้าย ไม่เห็นแก่ตัว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด” (1 โครินธ์ 13:4-5) เมื่อถูกยุยงให้โกรธเคืองจนจะทนไม่ไหว คำตักเตือนของพระเจ้ามีผลให้ใจสงบนิ่ง “ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะต้องไม่เป็นคนที่ชอบทะเลาะ แต่ต้องมีใจเมตตาต่อทุกคน” (2 ทิโมธี 2:24) นอกจากนี้ก็ยังมี “พระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่” (2 เปโตร 1:4) ที่จะนำชัยชนะมาให้เมื่อเรายึดพระสัญญาเหล่านั้นไว้ด้วยความเชื่อ มีคริสเตียนอาวุโสจำนวนมากที่สามารถเป็นพยานถึงฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ซึ่งอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า แม้ว่าจะเป็นการอ้างข้อพระคัมภีร์เพียงไม่กี่คำก็ตาม

แล้วฤทธิ์เดชนั้นมาจากไหน คำตอบก็อยู่ในพระคำรัสของพระเยซูคริสต์ที่ตรัสว่า “ถ้อยคำที่เรากล่าวกับพวกท่านมาจากพระวิญญาณและเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:63) มาจากวิญญาณใดหรือ ก็มาจากพระวิญญาณของพระคริสต์ ฉะนั้นฤทธิ์เดชของพระวิญญาณจึงอยู่ในพระวจนะแท้จริงพระคริสต์เองทรงดำรงอยู่ในพระวจนะ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระวาเทานั้นเอง

ใครที่เข้าใจข้อล้าลึกเรื่องการทรงคลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะเข้าใจถึงการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซู เพราะทั้งสองเรื่องนี้เหมือนกัน “พระวาเทาทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” (ยอห์น 1:14 TNKV) เราไม่อาจที่

จะเข้าใจได้ว่าพระคริสต์ผู้ทรงสภาพของพระเจ้าอย่างครบถ้วน จะมารับสภาพมนุษย์ผู้ต่ำต้อยที่ต้องทนต่อความเจ็บปวดเช่นเดียวกับมนุษย์ทุกคนในขณะเดียวกันได้อย่างไร ฉันทึกฉันนั้น เราไม่อาจเข้าใจได้ว่าเป็นไปได้อย่างไรที่พระวจนะของพระเจ้าจะถูกเขียนขึ้นด้วยมือของมนุษย์ที่รู้การผิดพลาด และมีเอกลักษณ์เฉพาะตามแบบผู้เขียนแต่ละคน แต่ในขณะเดียวกันก็ยังเป็นพระวจนะอันบริสุทธิ์และไม่ผิดเพี้ยนของพระเจ้าได้แน่ทีเดียว ฤทธานุภาพของพระเจ้าที่ปรากฏอยู่เมื่อพระวาเททรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นเป็นฤทธิ์อำนาจเดียวกันกับที่อยู่ในพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งพวกอัครทูตและผู้เผยพระวจนะได้เขียนไว้เพื่อเราทั้งหลาย

ด้วยเหตุนี้เราจึงเริ่มซาบซึ้งในฤทธานุภาพที่มีอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า “โดยพระวจนะของพระเจ้า ฟ้าสวรรค์ก็ถูกสร้างขึ้นมา กับบริวารทั้งปวง ก็ด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์” (สดุดี 33:6 TH1971) พระคริสต์ทรงสร้างโลกและดวงดาวต่างๆ “ทรงค้ำจุนสิ่งทั้งปวงไว้ด้วยพระวจนะอันทรงฤทธานุภาพของพระองค์” (ฮีบรู 1:3) ฤทธิ์อำนาจที่อยู่ในพระวจนะคือฤทธานุภาพเดียวกันกับที่ตรัสสั่งให้โลกต่างๆ เกิดขึ้นมา และเป็นฤทธิ์เดชเดียวกันกับที่ค้ำจุนดวงดาวทั้งหลายให้โคจรตามวิถีของมัน แท้จริงแล้วถ้าเราจะศึกษาและไตร่ตรองถึงพระวจนะของพระเจ้านี้ก็จะคุ้มค่ากับเวลาเป็นอย่างยิ่ง

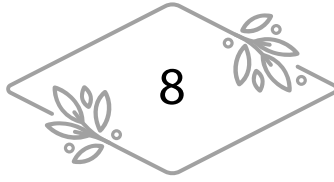
การใคร่ครวญถึงพระวจนะจะนำพระคริสต์เข้ามาในใจของเรา ในพระธรรมยอห์นบทที่ 15 พระองค์ชักเตือนเราให้เข้าสนิทอยู่ในพระองค์ และยอมให้พระองค์เข้าสนิทอยู่ในเรา หลังจากนั้นไม่กี่ข้อพระองค์ตรัสถึงการเข้าสนิทนี้ โดยให้พระวจนะของพระองค์ฝังอยู่ในใจ (ยอห์น 15:4, 7) พระคริสต์จะเข้าสนิทและดำรงอยู่ในใจของเราได้โดยผ่านพระวจนะของพระองค์ เพราะอาจารย์เปาโลกล่าวว่า พระคริสต์จะดำรงอยู่ในใจของท่านด้วยความเชื่อ (เอเฟซัส 3:17) และ “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการ

อยู่ด้วยความเชื่อ

ไดยิน และการไดยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวณะของพระเจ้า”
(โรม 10:17 TKJV)

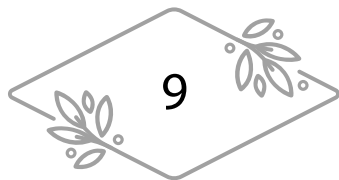
มีหลายคนเฝ้าปรารภนาให้พระคริสต์เข้ามาสถิตในใจ และพวกเขา
คิดไปว่า สาเหตุที่พระองค์ไม่ประทับในใจก็เป็นเพราะพวกเขาไม่ดีพอ
จึงตั้งต้นชวนขวายบำเพ็ญตนเพื่อให้เป็นที่โปรดปรานของพระคริสต์ แต่
ก็เปล่าประโยชน์ เพราะพวกเขาลืมไปว่า ที่พระคริสต์จะเข้ามาสถิตในใจ
ของผู้หนึ่งผู้นั้น ไม่ใช่เพราะใจผู้นั้นปราศจากความบาป แต่เพื่อช่วยผู้
นั้นให้พ้นจากความบาปต่างหาก เป็นไปได้ที่พวกเขาไม่เคยรู้ว่าพระคริสต์
อยู่ในพระวณะของพระองค์ และถ้าเพียงแต่รับเอาพระวณะนั้นเข้ามา
ในใจอย่างต่อเนื่อง และยอมดำเนินชีวิตตามอิทธิพลของพระวณะนั้น
พระคริสต์จะดำรงอยู่ในใจของเขา เมื่อเราเก็บรักษาพระวณะของพระเจ้า
ไว้ในใจและใคร่ครวญถึงพระวณะนั้นทั้งกลางวันและกลางคืน ทั้งมีความ
เชื่อในพระวณะนั้นเหมือนเด็กเล็กที่เชื่อสนิทใจ เมื่อนั้นแหละพระคริสต์
จะสถิตอยู่ในใจโดยความเชื่อ และเราจะมีประสบการณ์ถึงฤทธานุภาพ
แห่งการทรงสร้างของพระองค์

เมื่อเราเข้าเฝ้าพระเจ้าด้วยการอธิษฐานตามลำพัง และพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ทรงเตือนสติให้ระลึกถึงพระสัญญาหรือคำตักเตือนในพระคัมภีร์
และเรารับเอาพระวณะเหล่านั้น พระคริสต์จะสถิตในใจด้วยฤทธานุภาพ
เดียวกันกับที่ใช้ในการสร้างโลกจากความว่างเปล่า ช่างเป็นเรื่องที่ประเสริฐ
ยิ่งนักที่ทำให้เราเห็นถึงสง่าราศรีของพระวณะ ด้วยเหตุนี้เองดาวิดจึงไม่
เคยเบื่อหน่ายที่จะสรรเสริญพระวณะของพระเจ้า ฉะนั้นเมื่อเราพิจารณา
แล้วว่าพระเจ้าทรงอยู่ในพระวณะก็ขอให้เราได้รับการเสริมกำลังขึ้นใหม่
ในการดำเนินชีวิตโดยใช้เวลากับพระวณะอันเป็นที่มาของฤทธานุภาพ
ของพระองค์

ความเชื่อและลมหายใจ

“คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตโดยความเชื่อ” (โรม 1:17 TNCV) นั้นหมายความว่าชีวิตทั้งหมดจะดำเนินไปด้วยความเชื่อ ดังที่อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20) ความเชื่อไม่ได้เกิดขึ้นมาแล้วอยู่เพียงชั่วครู่ชั่วยาม ถ้าเราเชื่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในวันนี้แล้วพรุ่งนี้กลับสงสัยในสิ่งนั้น ก็แสดงว่าไม่ใช่ความเชื่อจริงๆ เพราะความเชื่อจะมีความต่อเนื่อง ซึ่งมีรากฐานนิรันดร์ เรามีชีวิตอยู่ได้ด้วยการหายใจ และไม่อาจมีชีวิตอยู่ได้ถ้าหายใจวันเว้นวัน ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน เมื่อความเชื่อของเราหยุดลง ชีวิตแห่งความชอบธรรมก็พลอยดับสูญไปด้วย ถ้ารักษาความเชื่ออยู่เสมอตราบเท่าที่มีลมหายใจ เราก็จะมีความชอบธรรมตราบชั่วชีวิต

รอดเดี๋ยวนี้⁺

รอดในปัจจุบัน

พระเจ้าทรงสรรพเวลาสถิติ คือทรงสถิตอยู่ในนิรันดร์กาล อดีตปัจจุบันและอนาคตล้วนแต่เป็นเรื่อง ‘ปัจจุบัน’ สำหรับพระองค์ ฉะนั้นพระสัญญาและพระพรทุกอย่างที่พระองค์ทรงมีให้เราล้วนแต่เป็นเรื่องของปัจจุบันเช่นกัน พระองค์จึงเป็น “ความช่วยเหลือที่พร้อมเสมอ” (สดุดี 46:1 TNCV) เพราะเราอยู่แต่เฉพาะในปัจจุบัน ไม่อาจอยู่ในอนาคตได้แม้แต่ชั่วขณะเดียว เราอาจคาดหวังสิ่งต่างๆ ในอนาคต แต่ในความจริงเรามีเพียงปัจจุบัน เพราะเมื่อพรุ่งนี้มาถึงมันก็คือวันนี้สำหรับเรา สิ่งที่เราหวังไว้สำหรับอนาคตจะเป็นเพียงความต่อเนื่องของสิ่งที่เรามีอยู่ในปัจจุบัน และทุกสิ่งนั้นมีอยู่ในพระคริสต์ พระองค์ทรงสัญญาว่า “เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28:20)

อัครทูตเปาโลถวายสารทุกข์แด่พระเจ้าเพราะพระองค์ “ประทานพรฝ่ายจิตวิญญาณทุกอย่างแก่เราในสวรรคสถานโดยพระคริสต์” (เอเฟซัส 1:3) พระสัญญาของพระเจ้าสำหรับอนาคตจะต้องเป็นของเราในปัจจุบัน ถ้าเราจะได้ประโยชน์จากพระสัญญาเหล่านั้น “เพราะว่าพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าล้วนแต่เป็นจริงโดยพระเยซู เพราะเหตุนี้เราจึงพูดว่าอาเมน โดยพระองค์ ซึ่งเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า” (2 โครินธ์ 1:20) เนื่องด้วย “พระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่” เราจึง “มีส่วนร่วมในพระลักษณะของ

พระเจ้า” (2 เปโตร 1:4) สง่าราศรีในสวรรค์จะเป็นเพียงการเปิดเผยของสิ่งที่เรามีอยู่แล้ว คือพระเยซูคริสต์ผู้สถิตภายในเรา นี่แหละเป็นความหวังเดียวที่เรามีในสวรรค์คือการที่พระคริสต์สถิตในใจ

“พระเยซูคริสต์ทรงเหมือนเดิมทั้งวานนี้ และวันนี้ และตลอดไปเป็นนิรันดร์” (ฮีบรู 13:8) พระวาทะของพระเจ้า “ทรงชีวิตและยืนยงถาวร” (1 เปโตร 1:23 TNCV) เราไม่ได้มีสัมพันธภาพกับถ้อยคำที่เสมือนตายไปแล้ว ซึ่งกล่าวไว้นานเกินจนหมดความหมายและขาดซึ่งฤทธิ์เดช แต่พระวาทะที่เราสัมพันธ์อยู่นั้นยังคงมีชีวิตเหมือนคราวที่ตรัสไว้ในอดีต แท้จริงพระวาทะจะเกิดประโยชน์แก่เรา ต่อเมื่อเรารับไว้เสมือนหนึ่งว่าพระองค์ตรัสกับเราโดยตรง “เมื่อท่านทั้งหลายได้รับพระวาทะของพระเจ้า ซึ่งท่านได้ยินจากเรา ท่านไม่ได้รับไว้ว่าเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง คือเป็นพระวาทะของพระเจ้าซึ่งกำลังทำงานอยู่ภายในท่านที่เชื่อ” (1 เธสะโลนิกา 2:13) “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์” (2 ทิโมธี 3:16) ฉะนั้นพระคัมภีร์จึงล้วนแต่เกี่ยวข้องกับปัจจุบัน

ด้วยเหตุนี้ไม่มีวันที่เราจะเติบโตจนถึงจุดที่พระคัมภีร์หมดความหมาย ไม่มีข้อพระคัมภีร์แม้แต่ข้อเดียวที่ล้าสมัย แม้กระทั่งคริสเตียนที่อาวุโสและมีประสบการณ์มากมายก็ยังต้องการพระคัมภีร์ทุกข้อ ไม่อาจละเว้นไปเลยสักข้อเดียว ข้อพระคัมภีร์ที่นำเรามาสู่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเป็นข้อเดียวกันกับที่จะรักษาเราไว้ให้ติดสนิทกับพระองค์ ถึงแม้ความเข้าใจของเราพัฒนาขึ้นและตาใจของเราเห็นได้ชัดขึ้นก็ตาม แต่พระวาทะทุกตอนลึกซึ้ง และกว้างไกลไร้ขอบเขต ฉะนั้นความเข้าใจของเราเพิ่มมากขึ้นเท่าไร พระวาทะของพระองค์จะมีความหมายสำหรับเรามากขึ้นเท่านั้น

จักรวาลดูยิ่งใหญ่สำหรับนักดาราศาสตร์ ต่างกับคนทั่วไปที่ไม่เคยส่องกล้องโทรทรรศน์ เมื่อเรามองดูดาวด้วยตาเปล่า ดูเหมือนดาวอยู่ไกลมาก

อยู่ด้วยความเชื่อ

แต่เมื่อใช้กล้องโทรทรรศน์ขนาดใหญ่ส่องไป ก็พบว่ายังมีดวงดาวที่ไกลออกไปอีก ยิ่งมองไกลเท่าไรในจักรวาลก็ยังมีอะไรให้เราศึกษา พระคัมภีร์ก็เช่นกัน ยิ่งค้นหาก็ก็น่าค้นหา พระสัญญาของพระเจ้าที่เราเห็นว่าล้ำค่า เมื่อเราเริ่มเชื่อ ก็จะมี ความหมายมากยิ่งขึ้นเมื่อเราไตร่ตรองและนำมาใช้ในชีวิตจริง

พระธรรมของพระเจ้าเป็นแสงที่ส่องในความมืด (ดู 2 เปโตร 1:19) เป็นการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นแสงสว่างของโลก ฉะนั้นพระคัมภีร์จึงเป็นโคมไฟ (ดู สดุดี 119:105; สุภาษิต 6:23) ท่านอาจเคยได้ยินเรื่องกะลาสีเรือหนุ่มคนหนึ่งที่ได้รับมอบหมายให้ควบคุมพวงมาลัยเรือในกลางคืน โดยถูกกำชับให้มุ่งไปตามดาวดวงหนึ่งที่กำหนดไว้ เวลาผ่านไปสองสามชั่วโมง นักเดินเรือหนุ่มก็เรียกกะลาสีและขอติดตามดาวดวงใหม่ เพราะเขาผ่านดาวดวงแรกไปแล้ว ปัญหาอยู่ที่ไหน คือเขาได้กลับเรือและมุ่งไปในทิศตรงกันข้ามกับดาวดวงที่กำหนดไว้ นั่น คนที่บอกว่าเขาโตะแล้ว และไม่ต้องการพระคัมภีร์ก็เป็นเช่นนั้นด้วย ปัญหาคือเขาได้หันหลังให้พระวจนะนั่นเอง

ข่าวประเสริฐคืออะไร “ข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้าเพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด” (โรม 1:16) เป็นฤทธานุภาพในปัจจุบัน เมื่อเราเชื่ออยู่ในปัจจุบันเพื่อให้เราได้รับความรอด แล้วฤทธานุภาพของพระเจ้าที่ว่าจะช่วยให้เรารอดพ้นจากอะไรบ้าง พระเยซูทรงเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า และมีคำเขียนถึงพระองค์ว่า “จงเรียกนามท่านว่า เยซู เพราะท่านจะทรงช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากบาปของพวกเขา” (มัทธิว 1:21) “คำกล่าวนี้สัตย์จริงและสมควรแก่การรับไว้อย่างยิ่ง คือว่าพระเยซูคริสต์เสด็จมาในโลก เพื่อทรงช่วยคนบาปให้รอด” (1 ทิโมธี 1:15) ฉะนั้นข่าวประเสริฐจึงเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้าที่จะช่วยเราให้รอดพ้นจากความบาป แต่เป็นฤทธานุภาพในปัจจุบันเพราะความบาปมีอยู่ตลอด

เวลา และฤทธานุภาพนั้นจะมีประโยชน์สำหรับเราก็อีกต่อเมื่อเราเชื่อเท่านั้น “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (โรม 1:17) เราหยุดเชื่อเมื่อไหร่ เมื่อนั้นเราก็กลายเป็นคนบาปทันทีเสมือนหนึ่งว่าเราไม่เคยเชื่อ ความเชื่อของเมื่อวานช่วยเราในวันนี้ไม่ได้ เหมือนกับการหายใจเมื่อวาน ไม่ได้ต่อชีวิตของเราออกไปได้ถ้าเราหยุดหายใจในวันนี้

ข่าวสารที่มาถึงพวกเราเมื่อพระคริสต์จวนจะเสด็จมานั้นคือ “เจ้าพุดว่า ‘ข้าเป็นเศรษฐีและข้าร่ำรวยแล้ว ข้าไม่ต้องการสิ่งใดเลย’ เจ้าไม่รู้ว่เจ้าเป็นคนน่าสมเพช น่าสังเวช เจ้ายากจน ตาบอด และเปลือยกาย” (วิวรณ์ 3:17) เราได้เติบโตจนกระทั่งข้อนี้หมดความหมายสำหรับเราหรือไม่ เปล่าเลย เราจะได้รับพระพรเมื่อยอมรับว่าข้อวินิจฉัยของพระองค์เป็นความจริง แล้วพระองค์จะเสด็จมาประทานทุกสิ่งที่เราขาดอยู่ เมื่อเราทูลว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเกิด” (ลูกา 18:13) เมื่อนั้นเราจึงจะถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม

เราต้องอธิษฐานเช่นนั้นอย่างต่อเนื่องเพื่อเราจะยังถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม “เพราะทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ถ่อมตัวลงจะได้รับการยกขึ้น” (ลูกา 18:14) อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “คำกล่าวนี้นี้สัตย์จริงและสมควรแก่การรับไว้อย่างยิ่ง คือว่าพระเยซูคริสต์เสด็จมาในโลก เพื่อทรงช่วยคนบาปให้รอด และในพวกคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอ้” (1 ทิโมธี 1:15) ให้สังเกตถ้อยคำของอาจารย์เปาโล ท่านไม่ได้กล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าเคยเป็นตัวเอ้’ แต่กล่าวว่า “ในพวกคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอ้” เมื่ออาจารย์เปาโลยอมรับว่าเป็นคนบาปตัวเอ้ ท่านได้รับพระเมตตาคุณจากพระเจ้าสมกับที่ท่านเป็นคนบาปตัวเอ้

มีบางคนสงสัยว่าคริสเตียนควรร้องเพลงของเวสลีย์บทต่อไปนี้หรือไม่

พระองค์ทรง บริสุทธิ์ ยุติธรรม

ข้าเลวทราม ตามใจ ไร้ศักดิ์ศรี

อยู่ด้วยความเชื่อ

ข้าบาปหนา ชิงชัง ทั้งชีวิต

พระองค์มี สัจจะ และพระคุณ

ถ้าคิดว่าเราเติบโตจนเพลงนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับเราแล้ว แสดงว่าเราอยู่ในสภาพที่น่าเวทนานัก เพราะนั่นเท่ากับเป็นการปิดกั้นตัวเองจากแหล่งของความชอบธรรม “ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์เดียวคือพระเจ้า” (มัทธิว 19:17 TKJV) ฉะนั้นถ้ามีความดีความชอบอันใดแสดงออกในชีวิตของเรา ความชอบธรรมนั้นเป็นมาจากพระเจ้า แต่เราจะไม่ยึดมั่นอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้าที่มาโดยทางความเชื่อของพระเยซูคริสต์นอกจากเราจะยอมรับถึงความบาปของตนเองเสียก่อน มีทางเดียวเท่านั้นที่เราจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็เนื่องด้วยการเชื่อฟังของผู้ใดผู้หนึ่ง และผู้นั้นคือพระคริสต์ (ดู โรม 5:19)

“พระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาลบบาปของเรา และไม่ใช่แค่บาปของเราเท่านั้น แต่ของทั้งโลกด้วย” (1 ยอห์น 2:2) ผู้ที่เป็นคริสเตียนได้ 40 ปีก็ต้องการความชอบธรรมของพระคริสต์เท่าๆ กับคนบาปที่เพิ่งกลับใจในวันนี้ ตามที่เขียนไว้ว่า “ถ้าเราเดินอยู่ในความสว่างเหมือนอย่างที่เราองค์สถิตในความสว่าง เราก็มีสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ก็ชำระเราให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และสัจจะไม่ได้อยู่ในตัวเราเลย” (1 ยอห์น 1:7-8) เราไม่สามารถพูดได้มากไปกว่านี้คือ พระคริสต์ปราศจากความบาป และพระองค์ทรงสละพระองค์เองเพื่อเรา “ทรงเป็นพระปัญญาจากพระเจ้าสำหรับเรา ทรงเป็นผู้ทำให้เราชอบธรรม ทรงเป็นผู้ชำระเราให้บริสุทธิ์ และทรงเป็นผู้ไถ่บาป” (1 โครินธ์ 1:30) การทรงชำระเราให้บริสุทธิ์นั้นเป็นเรื่องของปัจจุบัน เราอาจตระหนักว่าพระโลหิตของพระคริสต์เคยชำระเราจากความบาปในอดีต แต่นั่นไม่มีประโยชน์ในปัจจุบัน เพราะเราต้องการชีวิตของพระองค์อย่างต่อเนื่องเพื่อการทรงชำระนั้นจะยังคง

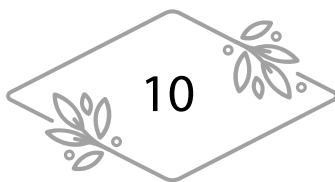
ดำเนินอยู่ ที่เรารอดนั้นก็รอดโดย “พระชนม์ชีพของพระองค์” (โรม 5:10) เพราะพระคริสต์ทรงเป็นชีวิตของเรา (ดู โครินธ์ 3:4)

เพราะเหตุนี้แหละ “ทุกวิญญาณที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์เสด็จมาในเนื้อหนังก็มาจากพระเจ้า และทุกวิญญาณที่ไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์เสด็จมาในเนื้อหนังก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า” (1 ยอห์น 4:2-3 แปลจาก พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับ kjv) ให้สังเกตอีกครั้งว่าข้อพระคัมภีร์นี้เขียนในเชิงปัจจุบัน ข้อนี้ไม่ได้กล่าวว่า “พระองค์เคยเสด็จมาในเนื้อหนัง” แต่เขียนว่า “พระองค์เสด็จมาในเนื้อหนัง” การที่จะยอมรับว่าพระเยซูคริสต์เคยเสด็จมาในเนื้อหนังนั้นก็ไม่พอที่จะช่วยให้เราได้รับความรอด แต่เราต้องยอมรับด้วยประสบการณ์ของเราเองว่า พระองค์ได้เสด็จมาดำรงอยู่ในเนื้อหนังของเราในปัจจุบัน เราจึงจะเป็นคนที่ “มาจากพระเจ้า” ที่พระองค์เสด็จมา 2,000 ปีก่อนก็เพื่อสำแดงความจริงข้อนี้ พระองค์เคยเสด็จมาและพระองค์สามารถเสด็จมาอีก ถ้าเราปฏิเสธความเป็นไปได้ที่พระองค์สามารถเสด็จมาในเนื้อหนังของเรา ก็เท่ากับเป็นการปฏิเสธความเป็นไปได้ที่พระองค์เสด็จมาในเนื้อหนังเมื่อ 2,000 ปีก่อน

ส่วนหน้าที่ของเราคือถ่อมใจยอมรับว่าเราเป็นคนบาป และไม่มีความดีใดๆ เลย ถ้าไม่ทำอย่างนี้ สัจจะไม่ได้ดำรงอยู่ในเรา แต่ถ้ายอมรับแล้ว พระคริสต์ผู้เสด็จมาในโลกเพื่อช่วยคนบาปให้รอดโดยเฉพาะจะเข้ามาสถิตในใจ ดังนั้นสัจจะจะดำรงอยู่ในเราอย่างแน่นอน แล้วความสมบูรณ์แบบจะแสดงออกมาท่ามกลางความบกพร่อง และความสมบูรณ์พร้อมท่ามกลางความอ่อนแอ เพราะเราทุกคน “ได้รับความครบบริบูรณ์ในพระองค์” (โคโลสี 2:10) พระองค์ทรงสร้างทุกสิ่งด้วยพระวจนะอันทรงฤทธานุภาพของพระองค์ ฉะนั้นพระองค์สามารถที่จะรับเราผู้ไร้ค่าและกระทำใ้เรากลายเป็น “ที่ยกย่องพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระองค์” (เอเฟซัส 1:6)

อยู่ด้วยความเชื่อ

“เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์ ขอ
พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน” (โรม 11:36)

ชีวิตคริสเตียน

มีคนกล่าวไว้ว่า ‘ชีวิตคริสเตียนเปรียบเสมือนเด็กนักเรียนคัดลายมือตามแบบที่ปรากฏในตำรา โดยพยายามให้แต่ละบรรทัดดีกว่าบรรทัดก่อนๆ’

สรุปแล้วชีวิตคริสเตียนมีแค่หนึ่งหรือ ไม่ใช่เลย ถ้ามีแค่เพียงเท่านี้ เราจะไม่มี ความหวังอันใดเลย เพราะ ‘แบบที่ปรากฏในตำรา’ นั่นคือชีวิตของพระเยซูคริสต์ ซึ่ง “ความเป็นพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์” (โคโลสี 2:9) ฉะนั้นจะไม่มีวันที่เราจะทำตามแบบชีวิตของพระองค์ได้สำเร็จ “เพราะความคิดของเราไม่เป็นความคิดของเจ้า ทั้งทางของเจ้าไม่เป็นวิถีของเรา” พระเยซูเจ้าตรัสดังนี้ ‘เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกฉันใด วิถีของเราสูงกว่าทางของเจ้า และความคิดของเราก็นสูงกว่าความคิดของเจ้าฉันนั้น’” (อิสยาห์ 55:8–9 TH1971) ถ้าเราจะเลียนแบบชีวิตของพระคริสต์เหมือนเด็กนักเรียนที่คัดลอกบทเรียน และทำงานสำเร็จ เราก็คงต้องมีกำลังเท่ากับฤทธานุภาพของพระเจ้า

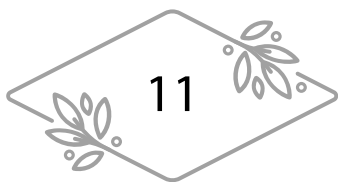
ถ้าจะยกตัวอย่างให้ใกล้เคียงกับชีวิตคริสเตียนมากยิ่งขึ้น ก็คงเป็นครูที่ประคองมือเด็กนักเรียนคัดลายมือไปตามแบบ อย่างไรก็ตามตัวอย่างนี้ถึงจะใกล้เคียงความจริงขึ้นมาแต่ก็ยังไม่ใช่ความจริงอยู่ดี เพราะลายมือของเด็กที่ถูกมือครูควบคุมก็ไม่ใช่ของเด็กคนนั้น พระเจ้าไม่ได้ใช้เราเป็นเครื่องมือที่อ้อ เหมือนครูที่บังคับมือเด็กนักเรียน แม้ว่าเราต้องยอมให้พระองค์

อยู่ด้วยความเชื่อ

ทรงใช้เราเป็น “เครื่องใช้ในการชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า” ก็ตาม (โรม 6:13 TH1971)

ชีวิตคริสเตียนคือชีวิตของพระคริสต์ ไม่มากหรือน้อยไปกว่านั้น ถ้าครูวางแบบให้นักเรียนคัดลอก แล้วถ่ายทอดให้เด็กนักเรียนมีทักษะความสามารถของครู จนการเขียนของเด็กนั้นไม่ใช่การลอกแบบ แต่เป็นลายมือของครูโดยที่เด็กเขียนเอง นั่นคงเป็นตัวอย่างของชีวิตคริสเตียนที่ถูกต้อง “ท่านจงอุตส่าห์ประพฤติอย่างสมกับความรอดของท่านทั้งหลาย ด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น ... เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงทำการอยู่ภายในพวกท่าน ให้ท่านมีความประสงค์และมีความสามารถทำตามชอบพระทัยของพระองค์” (ฟิลิปปี 2:12-13) “ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ด้วยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20)

“ผู้ที่กล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินชีวิตเหมือนพระองค์” (1 ยอห์น 2:6) แล้วพระองค์ดำเนินชีวิตอย่างไร พระคริสต์เองตรัสว่า “พระบิดาผู้สถิตอยู่ในเราทรงทำพระราชกิจของพระองค์” (ยอห์น 14:10) พระคริสต์ทรงวางแบบให้เรา แต่แทนที่พระองค์จะทอดพระเนตรอยู่แต่ไกลขณะที่เราพยายามทำตามพระองค์ พระองค์ทรงเข้ามาสถิตในใจ และมาเป็นหนึ่งเดียวกับเรา จนชีวิตของพระองค์กลายเป็นชีวิตของเรา และพระราชกิจของพระองค์มาเป็นการกระทำของเรา นี่แหละคือชีวิต—ชีวิตคริสเตียนของเรา

ใจที่เสื่อมทราม

ถ้าเพื่อนคนหนึ่งพูดว่า เรามีจิตใจที่เสื่อมทราม เราคงตกใจและรู้สึกขุ่นเคืองไม่น้อย หรือว่าถ้ามีคนประณามเราว่าเป็นคนชั่วช้า ก็คงรับไม่ได้ เราคงรู้จักคนชั่วอยู่บ้าง หรืออย่างน้อยก็เคยอ่านข่าวหรือประวัติเกี่ยวกับคนชั่วช้าสามัญ แน่ทีเดียวไม่มีใครอยากถูกนับรวมเข้ากับคนเหล่านั้น เพราะเราถือว่าตนเองอยู่ในจำพวก “คนดี” แม้จะไม่ดีที่สุดก็ตาม แต่ก็ไม่ได้ทำอะไรที่จัดว่า “ชั่ว” ฉะนั้นถ้าใครจะกล่าวหาเราว่ามีจิตใจที่เสื่อมทรามก็คงถือว่าเขาใส่ร้ายเรา

หรือว่าเป็นไปได้ที่ข้อกล่าวหาอันนี้มีมูลความจริง ให้ลองมาพิจารณากันดู เพราะพระเจ้าได้ตรัสถึงเรื่องนี้ และแน่นอนพระองค์ไม่เคยปรักปรำผู้ใด แต่ทรงสำแดงความจริงอันชัดเจนแก่ทุกคน มีคำเขียนไว้ในหนังสือเยเรมีย์ว่า “จิตใจก็เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเสื่อมทรามอย่างร้ายทีเดียว” (เยเรมีย์ 17:9) แล้วจิตใจที่วุ่นนั้นเป็นจิตใจของใคร ข้อความไม่ได้ระบุไว้ แต่เป็นการกล่าวโดยรวม คือจิตใจของมนุษย์ทุกคน ทั้งของผู้อ่านและผู้เขียนด้วย มิหนำซ้ำเยเรมีย์ไม่ได้กล่าวว่าจิตใจอาจจะกลายเป็นสิ่งล่อลวงหรือว่าจะเสื่อมทรามได้ แต่กล่าวว่าจิตใจของทุกคนอยู่ในสภาพนั้นอยู่แล้ว ขอนี้จึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ พระเจ้าตรัสว่าจิตใจของเรา “เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเสื่อมทรามอย่างร้ายทีเดียว” ไม่ว่าเรา

อยู่ด้วยความเชื่อ

จะเป็นที่นับหน้าถือตาสักเพียงใดในสังคม ถ้าจิตใจอย่างมนุษย์ครองชีวิตของเรา แสดงว่าเรา “เสื่อมทรามอย่างร้ายทีเดียว” แล้วสาเหตุที่เราไม่ได้ตระหนักถึงเรื่องนี้ ก็เนื่องจากว่า “จิตใจเป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใด” นั่นเอง มีการคิดฆ่าคนซ่อนไว้ในใจ มีการล่วงประเวณี การลักขโมย การหมิ่นประมาท มีอาชญากรรมอันร้ายแรง ซึ่งถ้าลงมือกระทำจริงๆ อาจเป็นเหตุให้ต้องถูกประหารชีวิตเลยทีเดียว มีบาปทุกอย่างซ่อนไว้ในใจ และทุกสิ่งที่เป็นการล่วงละเมิดพระบัญญัติสิบประการของพระเจ้าก็ล้วนแต่ซ่อนอยู่ในใจเช่นกัน เพราะพระเจ้าตรัสว่า “จิตใจฝ่ายเนื้อหนังก็เป็นศัตรูของพระเจ้า” เพราะ “ไม่ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของพระเจ้า และที่จริงไม่สามารถปฏิบัติตามได้” (โรม 8:7¹)

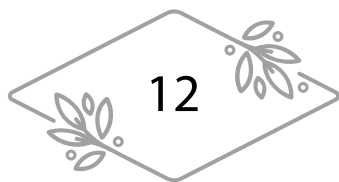
พระบัญญัติส่วนไหนบ้างที่เนื้อหนังไม่สามารถปฏิบัติตามได้ มีบางส่วนที่ปฏิบัติได้และบางส่วนที่ปฏิบัติไม่ได้ อย่างนั้นหรือ คงไม่ใช่เช่นนั้นอย่างแน่นอน มีความเป็นไปได้เพียง 2 ทาง คือ 1) จิตใจสามารถปฏิบัติได้ทั้งหมด หรือ 2) จิตใจไม่สามารถปฏิบัติได้เลย ส่วนพระคัมภีร์ให้คำตอบในเรื่องนี้ว่า จิตใจฝ่ายเนื้อหนัง “ไม่สามารถปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้าได้” เพราะจิตใจฝ่ายเนื้อหนังคือธรรมชาติที่เรารับมาโดยกำเนิด และเรายังคงมีธรรมชาตินี้อยู่ไม่ว่าเราจะมีตำแหน่งหรือฐานะอะไรก็ตาม จนกว่าเราจะยอมให้พระองค์เปลี่ยนแปลงจิตใจของเราด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งพระคุณของพระองค์ ฉะนั้นตราบิตที่จิตใจฝ่ายเนื้อหนังยังคงครองชีวิตเราอยู่ เราก็คือศัตรูกับพระบัญญัติสิบประการทุกข้อ เราไม่เพียงแต่เป็นศัตรูของพระบัญญัติที่กล่าวว่า “อย่าโลภ” อันเป็นบาปของ “คนดี” แต่ก็ยังเป็นศัตรูของข้อที่ว่า “อย่าฆ่าคน” และ “อย่าล่วงประเวณี” ถึงแม้เราอาจจะไม่รู้สีกว่ากำลังถูกผลักดันอยู่ภายในให้ทำบาปอย่างร้ายแรง

1 ท่อนแรกแปลจากพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับ kjv ส่วนท่อนหลังจากฉบับ THSV

ก็ตาม แต่ด้วยจิตใจที่เป็นฝ่ายเนื้อหนังแล้ว เราเป็นศัตรูกับพระบัญญัติทุกข้อของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าเราจะนับตัวเองว่าเป็น “คนดี” แต่มีอะไรบางอย่างซ่อนอยู่ในใจโดยที่เราไม่รู้ตัว มีกี่ครั้งที่สถานการณ์ได้เผยความชั่วในใจของเราออกมาอย่างไม่คาดคิด เมื่อมีคนขัดใจ หรือมีเหตุการณ์อันไม่พึงประสงค์เกิดขึ้น เราก็ตุกหรือกระทำในสิ่งที่ทำให้ตัวเองแปลกใจและอับอาย ไม่มีใครเริ่มต้นชีวิตด้วยความตั้งใจอยากเป็นฆาตกร คนเล่นชู้ หรือนักฉกชิงพรอก ถ้าหากในวัยเยาว์มีคนบอกล่วงหน้าว่า ‘สักวันหนึ่งเจ้าจะทำผิดอย่างร้ายแรง’ เขาคงรู้สึกหวาดหวั่นครั่นคร้าม แม้ว่าเมื่อโตขึ้นเขาได้กระทำเช่นนั้นจริงๆ แต่ธรรมชาติของเขาในวัยเยาว์ไม่ต่างอะไรกับเรา เพราะเชื้อของความบาปก็อยู่ในใจเป็นทุนอยู่แล้ว

เราไม่อาจปฏิเสธพระคำรัสของพระเจ้าได้ ถ้าการเป็นที่น่านับถือภายนอกเป็นตัวกำหนดความรอด ซาตานคงได้เปรียบกว่าเราเป็นอย่างมาก เพราะมันเองยัง “ปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่าง” (2 โครินธ์ 11:14 TH1971) ซึ่งเป็นสิ่งที่เราทำไม่ได้ เราไม่สามารถแข่งขันกับซาตานในเรื่องภายนอกได้เลย พระเจ้าทอดพระเนตรเห็นเราในสภาพที่เป็นอยู่จริง ส่วนเรา ถ้ามองตัวเองอย่างที่เป็นอยู่จริงได้เร็วเท่าไรร越好 เมื่อเรายอมรับว่าจิตใจเสื่อมทรามอย่างร้ายทีเดียว ก็จะเห็นว่าใจเก่าที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังนั้นควรต้องละทิ้งเสีย แทนที่จะคอยซ่อมแซมใจเก่าด้วยการทำบุญกุศลหวังให้เป็นที่พักพิงของพระเจ้า เมื่อเห็นว่าใจเก่าซ่อมไม่ได้ เราควรพร้อมที่จะรับเอาจิตใจใหม่ที่พระเจ้าประทานให้ทุกคนที่มอบชีวิตทั้งหมดให้แก่พระองค์ และยินดีรับเอาพระเยซูคริสต์เข้ามาในใจด้วยความเชื่อ เราจำเป็นต้องเลือกระหว่างใจเดิมของเราที่เสื่อมทรามกับใจที่ประเสริฐงดงามของพระเยซู

จงฟังและมีชีวิต

พระบัญญัติแปดในสิบข้อเริ่มต้นด้วยคำว่า “อย่า” กระนั้นก็ไม่ได้เป็นไปในแง่ลบ เพราะพระบัญญัติทุกข้อสรุปอยู่ใน 2 ข้อใหญ่อันเป็นเชิงบวกว่า “จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่าน ด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสุดความคิดของท่าน” และ “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (มัทธิว 22:37, 39)

บ่อยครั้งที่พระบัญญัติของพระเจ้าถูกมองว่าเป็นข้อปฏิบัติที่กำหนดขึ้นมาอย่างไรกฎเกณฑ์ แท้จริงแล้วพระบัญญัติมีความหมายยิ่งกว่านั้น เพราะมีฤทธิ์อำนาจที่มากกว่าถ้อยคำทั่วไป พระบัญญัติมีฤทธิ์อำนาจแห่งพระวอนะของพระเจ้า และมีชีวิตในตัวเอง พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้อยคำที่เรากล่าวกับท่านเป็นวิญญาน และเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:63 TNCV) ฉะนั้นทุกคนที่ฟังพระวอนะของพระองค์ก็รับชีวิต เพราะพระวอนะนั้นเป็นพระวิญญานแห่งชีวิต

อุทธานภาพแห่งพระวอนะของพระเจ้าที่ให้ชีวิต แสดงออกในเรื่องการฟื้นจากความตายของลาซารัสกับลูกสาวของขุนนาง พระคริสต์ตรัสว่า “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อคนตายจะได้ยินเสียงพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาคนที่ได้ยินจะมีชีวิต เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองอย่างไร

พระองค์ก็ทรงให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์เองอย่างนั้น ... เพราะใกล้จะถึงเวลาที่ทุกคนที่อยู่ในอูโมงค์ฝังศพจะได้ยินเสียงของพระบุตรและจะก้าวออกมา” (ยอห์น 5:25-29)

“ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า” (โรม 10:17 TKJV) “เพราะท่านเชื่อด้วยใจ” (โรม 10:10 TNCV) ฉะนั้นการที่เราได้ยินได้ฟังด้วยความเชื่อก็เป็นการใช้พระวจนะของพระเจ้าไว้ในใจ “พระคริสต์ประทับในใจของท่านโดยทางความเชื่อ” (ดู เอเฟซัส 3:17) เพราะพระวิญญาณของพระองค์อยู่ในพระวจนะของพระองค์ การฟังด้วยความเชื่อจึงนำเอาชีวิตของพระคริสต์เข้ามาในใจ คือความชอบธรรมนั่นเอง

นี่เป็นการบันทึกพระบัญญัติของพระเจ้าไว้ในใจ เพราะเมื่อโมเสสตกเตือนประชาชนให้ถือนิยามพระบัญญัติ ท่านกล่าวว่า “เพราะว่าพระบัญญัติซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ สำหรับท่านไม่ยากเกินไป และไม่ไกลเกินไปด้วย ไม่ใช่อยู่บนสวรรค์ ซึ่งท่านจะกล่าวว่า ‘ใครจะขึ้นไปบนสวรรค์แทนเราและนำมาให้เราเพื่อให้เราได้ฟังและประพฤติตาม’ ไม่ใช่อยู่บนทะเล ซึ่งท่านจะกล่าวว่า ‘ใครจะข้ามทะเลไปแทนเราและนำมาให้เรา เพื่อให้เราได้ฟังและประพฤติตาม’ แต่ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่านมาก อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน ฉะนั้นท่านจึงทำตามได้” (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:11-14)

ในโรมบทที่ 10 ก่อนที่จะสรุปว่าความเชื่อเกิดจากการได้ยินพระวจนะ อาจารย์เปาโลได้อ้างข้อความจากเฉลยธรรมบัญญัติข้างต้น และมีการพิสูจน์ว่า พระบัญญัติดังกล่าวหมายถึงพระคริสต์ เพราะพระองค์ทรงเป็นแก่นสารที่แท้จริงของพระบัญญัติที่โมเสสกล่าวถึง ดังที่เห็นได้จากข้อความของเปาโลที่สรุปว่า ถ้อยคำของโมเสสสื่อถึง “ความชอบธรรมที่มาโดยทางความเชื่อ” ยิ่งกว่านั้น โมเสสเองก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้าขออภัยเชิญ

อยู่ด้วยความเชื่อ

สวรรค์และโลกให้เป็นพยานต่อท่านในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าตั้งชีวิตและความตาย พระพรและคำสาปแช่งไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นท่านจงเลือกเอาข้างชีวิตเพื่อท่านและลูกหลานของท่านจะได้มีชีวิตอยู่ ด้วยมีความรักต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และติดพันอยู่กับพระองค์ กระทำเช่นนั้นจะได้ชีวิตและความยืนนาน’ (เฉลยธรรมบัญญัติ 30: 9-20 TH1971)

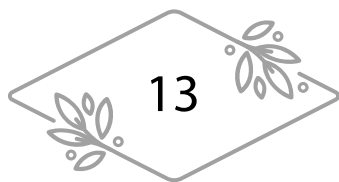
การถือรักษาพระบัญญัตินำมาซึ่งชีวิต (ดู มัทธิว 19:17; วิวรณ 22:14 ฉบับ TKJV) ส่วนพระคริสต์ทรงเป็นชีวิตของพระบัญญัติ และพระองค์สถิตในใจด้วยความเชื่อในพระวจนะของพระองค์ ฉะนั้นพระบัญญัติเป็นความชอบธรรมอันแท้จริงของพระเจ้า และมีได้เป็นเพียงสัญลักษณ์ แต่เป็นชีวิตจริงๆ และมีฤทธิ์านุภาพที่จะให้ชีวิต ดาวิดกล่าวว่า “นี่คือการปลอบโยนในความทุกข์ยากของข้าพระองค์ คือพระสัญญาของพระองค์ให้ชีวิตแก่ข้าพระองค์” (สดุดี 119:50)

“โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย เป็นพระเจ้าเดียว พวกท่านจงรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจและสิ้นสุดกำลังของท่าน และจงให้ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านในวันนี้อยู่ในใจของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-6 TH1971) พระวจนะของพระเจ้าอยู่ในใจได้ก็โดยทางความเชื่อ แล้วความเชื่อมาจากไหน ก็มาจากการได้ยิน สรุปว่าคนทั้งหลายในทุกวันนี้ที่ได้ยินพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างแท้จริงก็จะรับชีวิตจากพระบัญญัติเหล่านั้น เช่นเดียวกับในยุคสุดท้ายที่คนตายในหลุมฝังศพจะได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าและจะฟื้นขึ้นมา ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่า “โอ ประชาชนของเราเอ๋ย จงฟัง แล้วเราจะทักท้วงเจ้า โอ อิสราเอลเอ๋ย ถ้าเจ้าจะฟังเรา จะไม่มีพระแปลกๆ ท่ามกลางเจ้าเลย เจ้าจะไม่กราบไหว้พระต่างด้าว” (สดุดี 81:8-9 TKJV)

ถ้าประชากรอิสราเอลเพียงแต่รับฟังพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง พระองค์คงได้รับรองความรอดของพวกเขา ตราบใดที่เขายังคงรับฟังพระองค์ พระองค์คงป้องกันพวกเขาจากการไหว้รูปเคารพและความบาปทุกอย่าง ฉะนั้นเมื่อพระองค์ตรัสสั่งห้ามว่า “อย่า” ในพระบัญญัติ พระองค์ไม่เพียงแต่ไม่ให้เราทำในสิ่งที่ห้ามไว้เท่านั้น แต่ทรงสัญญาว่าเราจะไม่ทำในสิ่งนั้น ถ้าเพียงแต่เราฟังด้วยความเชื่อและเห็นพระองค์อยู่ในพระบัญญัติดังกล่าว

มีสิ่งหนึ่งที่เราไม่ควรมองข้าม คือความชอบธรรมที่เราได้รับโดยการฟัง พระวจนะด้วยความเชื่อ ไม่ใช่ความชอบธรรมเฉยๆ แต่เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าที่ขับเคลื่อนอยู่ ซึ่งเป็นความชอบธรรมประเภทเดียวที่พระบัญญัติสิบประการของพระเจ้ายอมรับได้โดยไม่ให้ผิดพลาดคลาดเคลื่อน ถ้าเราฟังพระเจ้าเราก็ต้องรับฟังพระวจนะของพระองค์ และพระบัญญัติสิบประการคือพระวจนะที่พระองค์ตรัสไว้ด้วยพระสุรเสียงของพระองค์เอง พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า ‘วันที่หนึ่งเป็นวันสะบาโตของพระเจ้า’ แต่ตรัสว่า “วันที่เจ็ดนั้นเป็นวันสะบาโตของพระเจ้าของเจ้า” (อพยพ 20:10 TH1971) เนื่องจากว่าพระองค์ไม่เคยตรัสสั่งให้ถือรักษาวันที่หนึ่งของสัปดาห์ เราก็ไม่อาจได้ยินคำนี้จากพระองค์ เพราะพระองค์ไม่เคยตรัส ฉะนั้นเราไม่อาจรับชีวิตหรือความชอบธรรมจากการถือรักษาวันอาทิตย์ได้

“มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้ แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มัทธิว 4:4) “ใครมีหูก็จงฟัง” (วิวรณ์ 2:7 TNCV) แต่ “ท่านทั้งหลายจะฟังอย่างไร ก็จงระวังให้ดี” (ลูกา 8:18 TH1940)

พลังแห่งการให้อภัย

“นี่แน่ะ เขาทั้งหลายหามคนง่อยคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของพวกเขาจึงตรัสกับคนง่อยว่า ‘ลูกเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว’ เมื่อได้ยินดังนั้น พวกธรรมาจารย์บางคนคิดในใจว่า ‘คนนี้หมิ่นประมาทพระเจ้า’ พระเยซูทรงทราบความคิดของพวกเขา จึงตรัสว่า ‘ทำไมพวกท่านจึงคิดการชั่วอยู่ในใจ การที่พูดว่า “บาปต่างๆ ของท่านได้รับอภัยแล้ว” กับการพูดว่า “จงลุกขึ้นเดินไปเถิด” แบบไหนจะง่ายกว่ากัน ทั้งนี้เพื่อให้ท่านรู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะอภัยบาปได้’ พระองค์จึงตรัสสั่งคนง่อยว่า ‘จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านของท่าน’ เขาจึงลุกขึ้นไปบ้าน เมื่อฝูงชนเห็นดังนั้น พวกเขาก็เกรงกลัว แล้วพากันสรรเสริญพระเจ้า ผู้ประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์” (มัทธิว 9:2-8)

บ่อยครั้งผู้ที่เป้นคริสเตียนมักจะกล่าวว่า ‘ฉันเข้าใจและเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงอภัยความผิดบาปของฉัน แต่ยากที่จะเชื่อว่าพระองค์สามารถช่วยฉันให้พ้นจากการทำบาปได้’ คนเหล่านั้นยังต้องเรียนรู้อะไรอีกมากถึงความหมายของการอภัยบาป จริงอยู่ที่พวกเขามีสันติสุขในใจระดับหนึ่งเมื่อเชื่อว่าพระเจ้าทรงอภัยบาปแล้ว แต่คนเหล่านั้นได้ปิดกั้นตัวเอง

จากพระพรอันมากมายเพราะเข้าไม่ถึงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการให้อภัยนั้น

“การที่บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ ก็เพื่อพวกท่านจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้วท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” (ยอห์น 20:31) พวกธรรมจารย์ไม่เชื่อว่าพระเยซูสามารถอภัยความบาป ด้วยเหตุนี้เองพระองค์จึงทรงรักษาคณง่อยให้หายเพื่อพิสูจน์ถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่สามารถยกความผิดบาปได้ การอัศจรรย์ครั้งนี้เป็นตัวอย่างแสดงให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจของการอภัยบาป โดยเฉพาะ พระเยซูตรัสแก่คนง่อยว่า “จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านของท่าน” เพื่อเราจะได้รู้จักอำนาจของพระองค์ในการให้อภัย ฉะนั้นอำนาจที่ทรงสำแดงในการรักษาคณง่อยคนนั้นเป็นอำนาจเดียวกันกับที่พระองค์จะประทานแก่เราเมื่อพระองค์อภัยความผิดบาปของเรา

ให้สังเกตสิ่งนี้โดยเฉพาะ พระคำรัสของพระเยซูมีผลอย่างต่อเนื่อง คือหลังจากที่พระองค์ตรัสออกไปแล้ว คนง่อยได้รับการเปลี่ยนแปลงอย่างถาวร การอภัยบาปก็เป็นในลักษณะเดียวกัน หลายคนเข้าใจผิดคิดว่าหลังจากที่ทรงอภัยบาปให้เราแล้ว พระองค์ทรงเป็นฝ่ายที่เปลี่ยนแปลงไม่ใช่ตัวเรา รวบรวมว่าการให้อภัยคือการยุติการถือโทษในที่สุด ซึ่งความจริงแล้วพระเจ้าไม่ได้ทรงถือโทษเรา พระเจ้าไม่ข่มขืนผู้ที่จะถือโทษโกรธแค้น และไม่ใช้ท่าทีของพระองค์ที่ต้องการเปลี่ยนแปลง แต่สภาพจิตใจของเราต่างหาก เพราะไม่มีความผิดหรือความบกพร่องอยู่ในพระองค์เลย ความผิดทั้งหมดอยู่ที่เรา ฉะนั้นพระองค์ทรงให้อภัยก็เพื่อเราจะได้มีความถูกต้องเช่นเดียวกับพระองค์

เพื่อเป็นตัวอย่างของการอภัยบาป พระเยซูจึงตรัสแก่คนง่อยนั้นว่า “จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านของท่าน” คนง่อยเชื่อฟัง และลุกขึ้นตาม

อยู่ด้วยความเชื่อ

ที่พระองค์ตรัสสั่ง ฤทธิ์อำนาจที่อยู่ในพระคำรัสของพระเยซูทำให้เขาลุกขึ้นได้และหายดี

ฤทธิ์อำนาจที่รักษาเขาให้หายและเสริมเรี่ยวแรงให้เขานั้นก็คงอยู่กับเขาต่อไปตราบใดที่เขายังเชื่อ ผู้ประพันธ์เพลงสดุดีได้ยกตัวอย่างถึงกรณีเช่นนี้ว่า “ข้าพเจ้าได้เพียรรอคอยพระเจ้า พระองค์ทรงเอนพระองค์ลงฟังคำร้องทูลของข้าพเจ้า พระองค์ทรงอุคข้าพเจ้าขึ้นมาจากหลุมอันน่าสลดออกมาจากเลนตม แล้ววางเท้าของข้าพเจ้าลงบนศิลา กระทำให้ย่างเท้าของข้าพเจ้ามั่นคง” (สดุดี 40:1-2)

ชีวิตมีอยู่ในพระวณะของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “ถ้อยคำที่เรากล่าวกับพวกท่านมาจากพระวิญญาณและเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:63) เมื่อเราับพระวณะเข้ามาในใจด้วยความเชื่อแล้วก็เท่ากับเป็นการนำพระวิญญาณและชีวิตของพระเจ้าเข้ามาในใจด้วย ดังนั้นเมื่อเราได้ยินพระวณะของพระองค์ตรัสว่า “ลูกเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว” จงรับเอาด้วยความนอบน้อมในฐานะที่เป็นพระวณะอันมีชีวิตของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ แล้วชีวิตใหม่จะบังเกิดขึ้นแก่เรา และเราจะเป็นคนใหม่ ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการอภัยบาปคือสิ่งเดียวที่สามารถยับยั้งเราไม่ให้ทำบาปได้ ถ้าเรายังทำบาปหลังจากที่ได้รับการอภัยแล้ว ก็เป็นเพราะเราไม่ได้ซาบซึ้งในพระพรอันไพบูลย์ที่พระองค์ประทานแก่เราเมื่อทรงอภัยความบาปของเรานั้น

ในเรื่องของชายที่เป็นง่อย เราได้อ่านเกี่ยวกับคนคนหนึ่งที่ได้รับชีวิตใหม่ สภาพความเป็นคนง่อยของเขาคือสังขารที่ค่อยๆ เสื่อมไปในแต่ละวัน เขาเหมือนตายไปครั้งหนึ่งแล้ว แต่พระวณะของพระคริสต์ทรงชุบชีวิตใหม่ให้แก่เขา เมื่อชีวิตใหม่แผ่เข้ามาในร่างกาย เขาจึงลุกขึ้นเดินไป นี่เป็นตัวอย่างของชีวิตของพระเจ้าที่เรามองไม่เห็นด้วยตาเปล่าซึ่งพระองค์

ประทานให้คนง่อยเมื่อเขาได้รับเอาพระวจนะที่กล่าวว่า “บาปของเจ้าได้อภัยแล้ว” เมื่อนั้นเขาก็ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์

นี่เป็นตัวอย่างที่ง่ายและชัดเจนที่จะช่วยให้เราเข้าใจข้อความที่อาจารย์เปาโลเขียนว่า “ให้ท่านขอบพระคุณพระบิดาผู้ทรงทำให้พวกท่านสามารถมีส่วนในมรดกของธรรมิกชนในความสว่าง พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความมืดและทรงย้ายเราเข้ามาไว้ในอาณาจักรของพระบุตรที่รักของพระองค์ ในพระบุตรนั้นเราได้รับการไถ่ คือการยกโทษจากบาปทั้งหลาย” (โคโลสี 1:12-14) มีอีก 2 ข้อความที่กล่าวถึงการทรงไถ่โดยพระโลหิตของพระคริสต์ในลักษณะเดียวกัน คือ 1 เปโตร 1:18-19 และวิวรณ์ 5:9

มีอยู่ 2 ประเด็นที่ควรสังเกตคือ เราได้รับการทรงไถ่โดยทางพระโลหิตของพระคริสต์ และการทรงไถ่นี้คือการอภัยความผิดบาป ส่วนพระโลหิตนั้นคือชีวิต (ดู ปฐมกาล 9:4; วิวรณ์ 17:13-14) ฉะนั้นข้อความใน โคโลสี 1:14 จึงกล่าวว่า เราได้รับการทรงไถ่โดยผ่านทางชีวิตของพระคริสต์ แต่พระคัมภีร์สอนว่าเราได้คืนดีกับพระเจ้าผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรไม่ใช่หรือ ถูกแล้ว และข้อนี้ก็แตกต่างกัน พระคริสต์ “ประทานพระองค์เองแก่เรา เพื่อไถ่เราให้พ้นจากการอธรรมทุกอย่าง” (ทิตัส 2:14) พระองค์ “ทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเรา” (กาลาเทีย 1:4) เมื่อพระองค์ประทานพระองค์เองแก่เรานั้น พระองค์ทรงมอบชีวิตของพระองค์แก่เรา การที่พระโลหิตของพระองค์หลั่งไหลก็เพื่อให้เราได้รับชีวิตของพระองค์ คือความชอบธรรมของพระองค์นั่นเอง อันเป็นความชอบธรรมที่ครบบริบูรณ์ของพระเจ้า ฉะนั้นเมื่อเรารับเอาชีวิตของพระเยซู เราจึงเป็น “คนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 โครินธ์ 5:21) การรับชีวิตของพระคริสต์ด้วยการรับบัพติสมาเข้าสู่การตายของพระองค์ทำให้เราคืนดีกับพระเจ้า เราจึง “สวมสภาพใหม่ซึ่งได้รับการสร้างขึ้นตามแบบของพระเจ้า

พระธรรม

อยู่ด้วยความเชื่อ

ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง” “ตามพระฉายาของพระองค์ผู้ทรงสร้าง” (เอเฟซัส 4:24; โครินธ์ 3:10)

ต่อไปให้อ่านโรม 3:23-25 แล้วจะช่วยให้เราเข้าใจชัดเจนขึ้น “เพราะว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงมีพระคุณให้เขาเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เขาให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปโดยพระโลหิตของพระองค์ ความเชื่อจึงได้ผล ทั้งนี้เพื่อแสดงให้เห็นความชอบธรรมของพระเจ้า ในการที่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น”

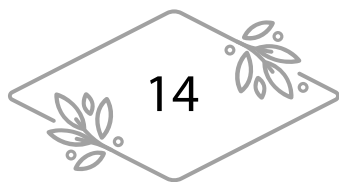
เราทุกคนได้ทำบาป และชีวิตที่ผ่านมาทั้งหมดก็เป็นชีวิตแห่งความบาป แม้แต่ความคิดในใจชั่วร้าย (ดู มาระโก 7:21) และการที่มีจิตใจฝ่ายเนื้อหนังก็คือความตาย ฉะนั้นชีวิตแห่งความบาปที่เราดำเนินอยู่ในขณะนี้ จึงเป็นสภาพที่ตายทั้งเป็น ถ้าเราไม่ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากสภาพนี้แล้ว เราก็ต้องตายไปตลอดกาล เราไม่สามารถรับความชอบธรรมจากพระบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้ ฉะนั้น พระองค์จึงเอาความชอบธรรมของพระองค์มาสวมใส่ให้เราเมื่อเราเชื่อในพระองค์ พระองค์ประทานความชอบธรรมจากคลังแห่งพระคุณของพระองค์ โดยไม่คิดมูลค่า พระองค์จึงให้เราเป็นคนชอบธรรมโดยผ่านพระวาระ พระองค์ตรัสสั่งและความชอบธรรมของพระองค์จึงเข้ามาในตัวเราโดยผ่านความเชื่อของเราในพระโลหิตของพระคริสต์ ด้วยว่าความชอบธรรมของพระเจ้ามียอยู่ในพระองค์ “เพราะว่าความเป็นพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์” (โครินธ์ 2:9)

การที่พระเจ้าตรัสสั่งให้ความชอบธรรมของพระองค์บังเกิดในเรานั้น เป็นการยกความผิดบาปของเราไป พระเจ้าทรงยกชีวิตแห่งความบาปของเราออกไปโดยการใส่ความชอบธรรมของพระองค์มาแทนที่ นี่ก็คือ

ฤทธิ์อำนาจของการอภัยบาป เป็น “ฤทธิ์เดชแห่งชีวิตอันไม่สามารถจะทำลายได้” (ฮีบรู 7:16)

เมื่อเรารับเอาชีวิตของพระเจ้าโดยความเชื่อ ชีวิตคริสเตียนของเราก็เริ่มขึ้น แล้วจะทำไมอย่างใดเพื่อให้ชีวิตนั้นดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ก็คือ กระทำเหมือนตอนเริ่มต้นนั่นเอง “เมื่อท่านได้รับพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว จงปฏิบัติพระองค์ด้วยฉันนั้น” (โคโลสี 2:6 TH1971) เพราะว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (โรม 1:17) เคล็ดลับในการดำเนินชีวิตคริสเตียนคือการยึดถือชีวิตของพระคริสต์ที่เราได้รับจากพระองค์เมื่อพระองค์ทรงอภัยความผิดบาปของเรา พระเจ้าทรงให้อภัยด้วยการยกเอาความบาปออกไป พระองค์ให้เราเป็นคนชอบธรรมด้วยการสวมใส่ความชอบธรรมของพระองค์ เราเคยเป็นฝ่ายกบฏ แต่พระเจ้าทรงเอากาบฏนั้นออกจากเรา ทรงให้เราคืนดีกับพระองค์และให้เรามีความจงรักภักดีและการเชื่อฟัง

บางทีอาจเป็นการยากที่จะเข้าใจว่า เราสามารถรับเอาชีวิตจากพระเจ้าได้อย่างแท้จริง เนื่องจากว่าเราต้องรับด้วยความเชื่อ และเป็นไปได้ที่จะสงสัยถึงความจริงในเรื่องนี้ คนง่ายผู้น่าสงสารคนนั้นได้รับการเสริมกำลังเร็วแรงและชีวิตใหม่ด้วยความเชื่อ เร็วแรงที่เขาได้รับนั้นเป็นความจริงใช่หรือไม่ เป็นความจริงแน่นอนทีเดียว แต่ที่เราไม่เข้าใจก็เพราะว่าเป็นปรากฏการณ์ของ “ความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้” (เอเฟซัส 3:19) แม้เราไม่อาจเข้าใจแต่เราก็สามารถเชื่อและยอมรับได้ว่าเป็นจริง แล้วเราจะมีเวลาตลอดนิรันดร์เพื่อศึกษาค้นคว้าถึงความมหัศจรรย์นี้ให้อ่านเรื่องการรักษาคนง่ายหลายๆ รอบ แล้วนำเรื่องนี้มาตรึงตรองจนตระหนักถึงความจริงนั้น จงจำไว้ว่าการที่สิ่งเหล่านี้ได้รับการบันทึกไว้ก็ “เพื่อพวกท่านจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” (ยอห์น 20:31)

เอวาไม่เชื่อฟังพระเจ้า

ถ้าเอวาเพียงแต่เชื่อวางใจในพระวาทะของพระเจ้า นางคงไม่มีวันทำบาปตั้งแต่แรก

แท้จริงแล้ว ตรบาใดที่เอวายังคงเชื่อในพระวาทะของพระเจ้า นางก็ทำบาปไม่ได้ ถ้าคิดให้ดีๆ ก็จะเห็นว่าเรื่องนี้เป็นความจริง

เอวาได้รับพระคำรัสสั่งจากพระเจ้าไว้อย่างชัดเจนว่า “ผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วนั้น ห้ามเจ้ากิน เพราะในวันใดที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายแน่” (ปฐมกาล 2:17)

ซาตานโต้แย้งด้วยวาทศิลป์ที่ฟังมีเหตุมีผลว่า “พวกเจ้าจะไม่ตายแน่ เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่แล้ว พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ในวันใด ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น แล้วพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว” (ปฐมกาล 3:4-5)

ถ้าหากเอวาได้ตอบว่า ‘ไม่ใช่อย่างนั้น พระเจ้าตรัสสั่งห้ามไม่ให้เรากินผลไม้นั้น พระองค์ตรัสว่า ถ้าฉันกินผลไม้นั้นเมื่อไหร่ ก็จะตายในวันนั้น ถึงแม้ว่าจะไม่เข้าใจแต่ฉันก็เชื่อพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงเข้าพระทัยในสิ่งที่พระองค์ตรัสสั่งไว้ ฉันจะวางใจในพระองค์และจะไม่ขัดพระบัญชาด้วยการกินผลไม้ที่พระองค์ทรงห้าม’ ถ้าเพียงแต่เอวาตอบเช่นนั้นนางคงไม่มีวันทำบาป เพราะตรบาใดที่ยังเชื่อวางใจอยู่นางก็ทำบาปไม่ได้

ข้อนี้เป็นความจริงตลอดกาล ถ้าเอวาได้เชื่อพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง นางจะไม่มีวันทำบาปเลย และตราบไต่ที่ยังเชื่อวางใจนั้น นางก็ทำบาปไม่ได้ อาตมก็เช่นกัน

นี่ยังเป็นความจริงจวบจนทุกวันนี้เช่นเดียวกับในสมัยอาดัมกับเอวา และก็เป็นความจริงสำหรับเราในวันนี้พอๆ กับที่เป็นความจริงสำหรับเอวาในวันนั้น

ในวันนี้ถ้าเราเชื่อวางใจในพระเจ้า เราจะไม่ทำบาป และตราบไต่ที่ยังเชื่อพระเจ้าอยู่ เราจะทำบาปไม่ได้ หลักการนี้เป็นหลักการนิรันดร์ เป็นความจริงสำหรับวันนี้พอๆ กับในสมัยปฐมกาล ส่วนพระคริสต์ก็ทรงเป็นแบบอย่างถึงเรื่องนี้เมื่อครั้งพระองค์ทรงสภาพมนุษย์เหมือนอย่างเรา

แต่เราต้องเชื่อพระเจ้าอย่างแท้จริง ไม่เสแสร้ง ไม่ใช่ว่าเชื่อพระวณะแค่บางส่วนขณะที่ปฏิเสธบางส่วน หรือเชื่อพระสัญญาบางข้อแต่เคลือบแคลงในบางข้อ เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นก็เท่ากับการไม่เชื่อพระเจ้าเลย

เราต้องมีใจพร้อม ต้องเอาใจใส่ มีความหิวกระหายที่จะรู้จักพระวณะของพระเจ้า เราก็จะได้เรียนรู้ถึงพระดำรัสของพระองค์อย่างถ้วนถี่ตามลำดับ ซึ่งแน่นอน ถ้าหากเราเลือกทำบาปมากกว่าที่จะค้นคว้าพระวณะของพระองค์และเชื่อวางใจในพระวณะนั้นเพื่อจะไม่ทำบาป ก็ไม่มีอำนาจใดในจักรวาลที่จะกีดกันเราจากการทำบาปได้ แต่ถ้าเราเกลียดชังความบาปและยอมตายแทนที่จะทำบาปอีก พระวณะของพระเจ้าจะเป็นสิ่งประเสริฐสำหรับเรา เราจะค้นคว้าและอ่านด้วยความปลาบปลื้มยินดีเพื่อเรียนรู้ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสสอนไว้ จะมีความหิวกระหายและจะน้อมรับเอาพระวณะของพระองค์เพื่อจะได้ไม่ทำบาป

“ข้าพระองค์ได้ระวางตนให้พ้นจากวิถีทางของคนใจเหี้ยมโดยอาศัยพระวณะจากพระโอษฐ์ของพระองค์” (สดุดี 17:4 TNCV)

อยู่ด้วยความเชื่อ

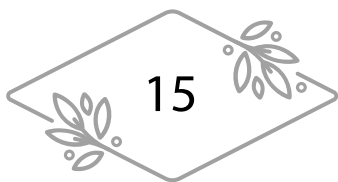
“เมื่อพบพระวจนะของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็กินเสีย พระวจนะของพระองค์เป็นความชื่นบานแก่ข้าพระองค์ และเป็นความปิติยินดีแห่งจิตใจของข้าพระองค์” (เยเรมีย์ 15:16)

“จงหมั่นศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า” (2 ทิโมธี 2:15 TKJV)

“จงให้พระวจนะของพระคริสต์อยู่ในพวกท่านอย่างบริบูรณ์” (โคโลสี 3:16)

“ข้าพระองค์ได้เก็บรักษาพระดำรัสของพระองค์ไว้ในใจ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์” (สดุดี 119:11)

แนที่เดียว ด้วยพระวจนะนี้แหละที่เราจะได้รับ “การคุ้มครองโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าทางความเชื่อให้เข้าไปในความรอด ซึ่ง **บัดนี้พร้อมแล้วที่จะ** “ปรากฏในวาระสุดท้าย” (1 เปโตร 1:5)

เปลี่ยนเป็นคนละคน

เมื่อคำนึงถึงเรื่องที่จะได้รับฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทำให้รู้สึกถึงการประเล้าประโลมใจเป็นอย่างยิ่ง และก็ไม่มีแปลก เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์คือ “พระองค์ผู้ปลอบประโลม” (ยอห์น 16:7 TKJV) แต่การปลอบประโลมนั้นเห็นได้จากผลของมันดังตัวอย่างเหตุการณ์ที่ ซามูเอลเจิมซาอูลเป็นกษัตริย์เหนือชนชาติอิสราเอล

“ท่านจะพบผู้เผยพระวจนะหมู่หนึ่งกำลังลงมาจากปูชนียสถานสูง ถือพินใหญ่ รำมะนา ปี่ พินเขาคู่ นำหน้ามา กำลังเผยพระวจนะเรื่อยมา แล้วพระวิญญาณของพระเจ้าจะมาสถิตกับท่านอย่างมาก และท่านจะเผยพระวจนะกับคนเหล่านั้น เปลี่ยนเป็นคนละคน” (1 ซามูเอล 10:5–6 TH1971)

ช่วงเป็นเรื่องที่น่ายินดียิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปลี่ยนผู้ที่ยอมจำนนต่อพระองค์ให้เป็นคนใหม่ คนเก่าเต็มไปด้วยความบาป เพราะเราอยู่ฝ่ายเนื้อหนังโดยธรรมชาติ เราเคยทำสิ่งที่ชั่วร้ายมากมาย เพราะเรามีธรรมชาติของความบาป เมื่อระลึกถึงบาปที่ได้กระทำก็รู้สึกสะท้านใจ บ่อยครั้งที่เราต้องอับอายและใจหดหู่เพราะตระหนักว่าเรามีธรรมชาติแห่งความบาป ซาตานเองก็หิบบกเรื่องความบาปที่เราเคยทำมาซ้ำเติม มันจึงมีอำนาจเหนือธรรมชาติที่เป็นบาปของเรามากยิ่งขึ้น

อยู่ด้วยความเชื่อ

แต่บัดนี้ชาวประเสริฐมายังพวกเราว่า เมื่อยอมจำนนต่อพระวิญญาณของพระเจ้าแล้ว พระองค์จะทรงเปลี่ยนเราให้เป็นคนละคน “ให้สวมสภาพใหม่ ซึ่งได้รับการสร้างขึ้นตามแบบของพระเจ้าในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง” (เอเฟซัส 4:24) คนใหม่นี้จะแทนที่ “ตัวเก่าของพวกท่านที่คู่กับการประพฤติแบบเดิม ซึ่งถูกดัดแปลงลงทำให้พินาศไป” (เอเฟซัส 4:22) คนใหม่นี้ “กำลังได้รับการสร้างขึ้นใหม่ตามพระฉายาของพระองค์ผู้ทรงสร้าง” (โคโลสี 3:10) ซึ่งการสร้างใหม่นี้ก็เกิดขึ้น “ทุกๆ วัน” (2 โครินธ์ 4:16)

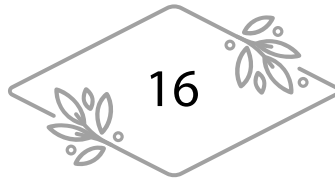
เมื่อเรายอมจำนน การเปลี่ยนแปลงก็เกิดขึ้น เมื่อยอมจำนนอย่างต่อเนื่อง ก็จะได้มีการสร้างใหม่อย่างต่อเนื่อง แล้วซาตานก็มาหาเราด้วยกลยุทธ์เดิมๆ มันมาซ้ำเติมเราถึงรายการความบาปอันยาวเหยียดที่เราเคยกระทำ แต่มาครั้งนี้เราไม่สะทกสะท้าน เพราะเราสามารถตอบมันได้ว่า ‘เจ้าเข้าใจผิดแล้ว คนเดิมที่เคยอยู่ที่นี้ และทำบาปมากมายดังที่เจ้าว่านั้น เขาได้ตายไปแล้ว และข้าไม่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับเขาอีก ถ้าเจ้าจะมาคิดบัญชีกับเขา ข้าก็ไม่เกี่ยว’ ไม่มี “ความหวาดกลัวในการรอคอยการพิพากษา” อีกต่อไปแล้ว (ฮีบรู 10:27) เราจะไม่เข้าสู่การพิพากษา เพราะเราได้ “ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24)

มารซาตานลองใช้การทดลองแบบเดิมๆ ด้วยสิ่งที่ยั่วเย้าฝ่ายเนื้อหนัง แต่ก็ต้องแปลกใจเมื่อการทดลองเหล่านั้นไม่เป็นผล มันเคยหลอกล่อเราอย่างง่ายดาย แต่เมื่อเราเป็นคนใหม่แล้ว มันจึงแปลกใจที่ทดลองเราให้ทำบาปไม่สำเร็จ และเราก็ไม่ได้ถูกพิพากษาลงโทษ เพราะเราดำเนินชีวิตอยู่ในพระวิญญาณ

คนใหม่คนนี้ไม่เคยทำบาป เพราะเขา “ได้รับการสร้างขึ้นตามแบบของพระเจ้าในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง” (เอเฟซัส 4:24) พระเจ้าทรงรักษาเขาให้คงสภาพใหม่นี้ได้ตลอดไป มีหลายครั้งที่เราอยาก

หนีตัวเองไปให้พ้น และบัดนี้ก็เป็นไปได้แล้ว พระวณะของพระเจ้ามายังเราว่า จง “ปลดวิสัยมนุษย์เก่ากับพฤติกรรมของมนุษย์นั้น” (โคโลสี 3:9) และด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวณะเราจึงสามารถปลดวิสัยมนุษย์เก่านั้นได้ ซึ่งคนใหม่ทำบาปไม่ได้ เพราะถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า ส่วนหน้าที่ของเราในแต่ละวันก็คือการประกาศด้วยใจพร้อมกับอัครทูตเปาโลว่า

“โดยธรรมเนียมปฏิบัตินั้น ข้าพเจ้าได้ตายต่อธรรมเนียมปฏิบัติแล้ว เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่ต่อพระเจ้า ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:19-20)

อิสระเหมือนนก

พระเยซูคริสต์ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์ด้วยการอ่านข้อความต่อไปนจากพระธรรมอิสยาห์ขณะอยู่ที่ธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ธว่า “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้เพื่อนำชาวติมายังคนยากจน พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพแก่พวกเชลย ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ปลอ่ยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ และประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” แล้วพระองค์ตรัสกับผู้ฟังทั้งหลายว่า “พระคัมภีร์ตอนนี้ที่พวกท่านได้อ่านกับหูกี้สำเร็จแล้วในวันนี้” (ลูกา 4:18–19, 21)

ข้อความในหนังสืออิสยาห์ที่พระเยซูทรงอ่านนั้นเขียนไว้ว่า “พระวิญญาณแห่งพระเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเจิมข้าพเจ้าไว้เพื่อนำชาวติมายังผู้ที่ทุกขใจ พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาให้เล้าโลมคนที่ซอกซำระกำใจ และร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย และบอกการเปิดเรือนจำออกให้แก่ผู้ที่ถูกจำจอง” (อิสยาห์ 61:1 TH1971)

ความหมายทั่วไปของคำศัพท์ภาษาฮีบรูที่แปลว่า ‘เปิดเรือนจำออก’ ในข้อนี้ คือ ‘การเปิดออก’ ซึ่งมีการนำคำนี้ไปใช้กับการเบิกตาของคนตาบอดและการเบิกหูของคนหูหนวก ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทรงอ่านนั้น แทนที่จะอ่านตามภาษาฮีบรูว่า “เปิดเรือนจำ” พระองค์อ่านทั้งสองความหมาย

ว่า “คนตาบอดจะได้เห็นอีก” และคนที่ถูกบีบบังคับจะได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ

ประเด็นหลักของข้อนี้คือ พระคริสต์เสด็จมาเพื่อมอบอิสรภาพให้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ ซึ่งเป็นอิสรภาพที่ลึกซึ้งกว่าที่คนทั่วไปจะเข้าใจ หากใครพิจารณาตรึกตรองถึงเรื่องนี้อย่างละเอียดก็พบว่าคุ้มค่ากับเวลา

อิสยาห์ 61:1 กล่าวว่าพระคริสต์ทรงได้รับการเจิมเพื่อ “ประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย” คำว่าอิสรภาพในที่นี้มาจากรากศัพท์ภาษาฮีบรูที่หมายถึง “นกนางแอ่น” ถ้าแปรรูปเป็นคำกริยาก็คือหมายถึง ‘การบินฉวัดเฉวียนเหมือนนกในอากาศ’ จึงไม่น่าแปลกใจที่คำนี้หมายถึง “เสรีภาพ” และ “อิสรภาพ”

สรุปว่า ตัวอย่างที่ใกล้เคียงที่สุดของคำว่าอิสรภาพตามความหมายของพระคัมภีร์ คือคนที่บินฉวัดเฉวียนอยู่ในอากาศ ภาษาอังกฤษมีสำนวนว่า “อิสระเหมือนนก” ซึ่งสื่อความหมายตรงกับอิสรภาพที่เราได้รับจากพระคริสต์ นี่เป็นเรื่องที่ประเสริฐ และน่ายินดีเป็นอย่างยิ่ง

ความบาปเป็นพันธนาการที่ผูกมัดเราอยู่ พระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ทุกคนที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป” (ยอห์น 8:34) เราไม่เพียงแต่เป็นทาสแต่ยังถูกจำจองอีกด้วย อัครทูตเปาโลเขียนไว้ว่า “พระคัมภีร์ได้จองจำทุกคนไว้ในบาป เพื่อพระสัญญาที่ตั้งอยู่บนความเชื่อในพระเยซูคริสต์จะถูกมอบให้แก่บรรดาผู้ที่เชื่อ ก่อนที่ความเชื่อนั้น เราถูกระบบัญญัติจองจำไว้ ถูกกักบริเวณไว้จนความเชื่อจะปรากฏ” (กาลาเทีย 3:22-23) คนบาปทุกคนเป็นทาสที่ถูกจำจองด้วยกันและถูกเคี่ยวเข็ญให้ทำงานหนักด้วยกันทั้งสิ้น

บันปลายของความบาปคือความตาย (ดู ยากอบ 1:15) ฉะนั้นเราไม่เพียงแต่ถูกจำจองให้ตรากตรำอยู่กับการประพடுத்தที่ไม่เกิดประโยชน์ แต่ก็ยังต้องกลัวความตายอยู่ตลอดเวลา พระคริสต์ทรงกอบกู้เราจากสิ่งเหล่านี้

อยู่ด้วยความเชื่อ

นี้ (ดู ฮีบรู 2:14-15) “พระองค์ทอดพระเนตรลงมาจากที่สูงอันบริสุทธิ์ของพระองค์ จากฟ้าสวรรค์ พระเจ้าทอดพระเนตรแผ่นดินโลก เพื่อทรงฟังเสียงร้องครางของเชลย เพื่อทรงปล่อยคนที่ต้องถึงตายให้เป็นอิสระ” (สดุดี 102:19-20 TH1971) พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้าพระบุตรทรงทำให้พวกท่านเป็นไท ท่านก็เป็นไทจริงๆ” (ยอห์น 8:36)

“ท่านก็เป็นไทจริงๆ” เมื่อคำนึงถึงอิสยาห์ 61:1 แล้ว เราจะซาบซึ้งในอิสรภาพอันบริบูรณ์ที่เราได้รับนั้น ให้นักภาพนกที่ถูกจับขังไว้ในกรง มันเฝ้าคอยที่จะได้อิสระ แต่มีกรงเหล็กขวางกั้นอยู่ แต่แล้ววันหนึ่งประตูกรงก็เปิดออก แม่นกตัวนั้นจะเห็นประตูเปิดอยู่ แต่เพราะมันเคยผิดหวังมาครั้งแล้วครั้งเล่าจึงลังเลและคอยอยู่พักใหญ่ จากนั้นจึงค่อยกระโดดไปที่ประตูกรงและพบว่า “เรือนจำ” ของมันถูกเปิดออกแล้วจริงๆ มันสะท้านไปทั้งตัวด้วยความยินดี แล้วก็กางปีกบินออกไปด้วยความปลาบปล้ำ ซึ่งผู้ที่ได้รับอิสรภาพหลังจากถูกคุมขังมานานแล้วท่านนั้นที่เข้าใจว่าการ “เป็นไทจริงๆ” คือการได้เป็นอิสระเหมือนนกนั่นเอง

นี่คืออิสรภาพที่พระคริสต์ประทานให้เมื่อปลดปล่อยผู้ถูกจำจองในความบาป ผู้ประพันธ์สดุดีมีประสบการณ์ในเรื่องนี้จึงเขียนว่า “เราหนีรอดไปได้ อย่างนกพ้นจากกับดักของพรานนก กับดักนั้นก็หัก และเราหนีรอดไปได้” (สดุดี 124:7) นี่เป็นประสบการณ์ของทุกคนที่รับเอาพระคริสต์อย่างแท้จริงโดยไม่มีเงื่อนไข

สิ่งที่ทำให้เราเป็นอิสระเช่นนี้ก็คือความจริง หรือที่เรียกว่า ‘สัจจะ’ “พวกท่านจะรู้จักสัจจะ และสัจจะจะทำให้ท่านเป็นไท” (ยอห์น 8:32) พระคริสต์ทรงเป็นสัจจะ พระวาทะของพระองค์ก็เป็นความจริง “ความชอบธรรมของพระองค์ชอบธรรมอยู่เป็นนิตย์ และธรรมบัญญัติของพระองค์เป็นความจริง” (สดุดี 119:142) “ข้าพระองค์จะเดินอย่างอิสระ เพราะข้าพระองค์ได้แสวงหาข้อบังคับของพระองค์” (สดุดี 119:45) หรือถ้า

จะแปลตรงตัวก็คือ ‘ข้าพระองค์จะเดินอยู่ในที่กว้าง เพราะข้าพระองค์ได้แสวงหาข้อบังคับของพระองค์’ ข้อความนี้ตรงกับข้อที่ 96 ที่เขียนว่า “ข้าพระองค์เห็นขีดจำกัดของความสมบูรณ์แบบทั้งสิ้นแล้ว แต่พระบัญญัติของพระองค์ไร้ขีดจำกัด” พระบัญญัติของพระเจ้ากว้างใหญ่พอที่จะให้ทุกคนที่แสวงหาคำเนินตามได้ พระบัญญัตินั้นเป็นความจริง และความจริงนั้นก็ให้อิสระ

“ธรรมบัญญัตินั้นเป็นเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ” (โรม 7:14) พระบัญญัติคือธรรมชาติของพระเจ้า เพราะ “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น” (2 โครินธ์ 3:17) เนื่องจากพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในพระคริสต์ พระองค์ทรงสามารถประกาศอิสระให้แก่บรรดาเชลยแห่งความบาป ฉะนั้นเปาโลผู้ที่ “ถูกขายเป็นทาสให้อยู่ได้บาป” (โรม 7:14) จึงเขียนว่า “เหตุฉนั้นบัดนี้การปรบโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย” (โรม 8:1-2 TKJV)

พระคริสต์ตรัสว่า “ธรรมบัญญัติของพระองค์อยู่ในจิตใจของข้าพระองค์” (สดุดี 40:8) ส่วนพระธรรมสุภาชิต 4:23 ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย เตือนเราว่า “ทุกสิ่งที่เจ้าทำล้วนไหลออกมาจากใจ” ฉะนั้นชีวิตของพระคริสต์จึงเป็นการแสดงออกถึงพระบัญญัติของพระเจ้า เมื่อเราพยายามรักษาพระบัญญัติด้วยกำลังของตัวเอง เราก็กลายเป็นทาสอยู่ดี ไม่ต่างกับคนที่ตั้งใจจะเมิดพระบัญญัตินั้น แต่ข้อแตกต่างคือ คนที่ตั้งใจจะเมิดก็เป็นทาสโดยใจสมัคร ส่วนคนที่ไม่ตั้งใจจะเมิดนั้นก็เป้นทาสโดยการไม่สมัครใจ เราจะพบความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบแห่งพระบัญญัติอยู่ในพระคริสต์เท่านั้น ให้เราจับตามองอยู่ที่ชีวิตของพระองค์ เพราะ

อยู่ด้วยความเชื่อ

ในพระองค์นั้น “ธรรมบัญญัติอันสมบูรณ์แบบ ซึ่งเป็นธรรมบัญญัติแห่งเสรีภาพ” จึงปรากฏ (ยากอบ 1:25; ดู ฮีบรู 12:2) ธรรมบัญญัติที่จงจำเราไว้ให้รอดความตายเมื่อเราอยู่นอกพระคริสต์ กลายเป็นธรรมบัญญัติแห่งชีวิตและเสรีภาพเมื่ออยู่ในพระองค์

เราได้อ่านข้อความข้างต้นแล้วว่า “พระบัญญัติของพระองค์ไร้ขีดจำกัด” เพราะพระบัญญัตินั้นมีความกว้างใหญ่เท่ากับชีวิตอันไร้ขอบเขตของพระเจ้า ฉะนั้นเมื่อเราแสวงหาพระบัญญัติแล้ว เราจึงได้รับอิสระให้ดำเนินชีวิตตามพระคำที่กว้างไกลของพระองค์ซึ่งครอบคลุมจักรวาลนี้คือ “เสรีภาพและศักดิ์ศรีแห่งลูกๆ ของพระเจ้า” (โรม 8:21) และ “พระบัญญัติของพระองค์นั้นไม่เป็นภาระหนักเกินไป” (1 ยอห์น 5:3) ตรงกันข้าม เมื่อเรารับพระบัญญัติไว้ในฐานะที่เป็น “สัจธรรมที่อยู่ในพระเยซู” (เอเฟซัส 4:21) พระบัญญัติจึงเป็นชีวิตและเสรีภาพสำหรับเรา พระเจ้าไม่ได้ประทานวิญญานแห่งการเป็นทาสแก่เรา แต่ทรงเรียกให้เราได้รับอิสรภาพเดียวกันกับที่พระองค์ทรงมีนั้น เพราะเมื่อเราเชื่อพระวจนะของพระองค์แล้ว เราก็คือลูกของพระองค์ “เป็นทาสของพระเจ้า และเป็นทาสร่วมกับพระคริสต์” (โรม 8:17)

มีแต่พระวิญญานบริสุทธิ์เท่านั้นที่สามารถให้อิสระเช่นนี้ได้ ไม่มีมนุษย์คนไหนที่จะให้ได้ และไม่มีอำนาจฝ่ายโลกที่ไหนจะพรากอิสระนั้นไปจากเราได้ เราได้พบว่าอิสรภาพนี้ไม่อาจรับได้ด้วยการเพียรพยายามรักษาธรรมบัญญัติของพระเจ้า การต่อสู้ส่ำพากเพียรอย่างสุดกำลังก็นำมาได้แค่การเป็นทาส ฉะนั้นเมื่อมีอำนาจรัฐแห่งใดออกกฎหมายบังคับให้ปฏิบัติในเรื่องศาสนา รัฐทำได้แค่ล้ามโซ่ให้คนเป็นทาส เพราะการออกกฎหมายบังคับในเรื่องศาสนา หมายความว่า เป็นศาสนาที่เกิดขึ้นโดยกำลังของมนุษย์ เพราะไม่ใช่การพยายามทำดีที่เรียกว่าอิสระ แต่การทำดีจริงๆ ต่าง

หากที่เป็นอิสระ แต่เราไม่สามารถทำในสิ่งที่ถูกต้องได้นอกจากพระเจ้า ทรงกระทำการนั้นผ่านตัวเรา

อิสรภาพที่พระคริสต์ประทานให้แก่เรานั้น คืออิสรภาพแห่งจิตวิญญาณ คือเสรีภาพจากการเป็นทาสของความบาป สิ่งนี้สิ่งเดียวที่เป็นเสรีภาพทางศาสนาอย่างแท้จริง ไม่สามารถพบได้จากที่ไหน นอกจากในคำสอนของพระเยซูคริสต์ เมื่อเราได้รับเสรีภาพฝ่ายจิตวิญญาณแล้ว เราก็จะเป็นอิสระแม้ว่าจะถูกคุมขังในเรือนจำก็ตาม ทาสที่มีเสรีภาพของพระคริสต์ก็เป็นอิสระมากกว่านายผู้เคี่ยวเข็ญ แม้ว่านายนั้นจะยิ่งใหญ่ระดับผู้นำประเทศก็ตาม มีใครบ้างที่ไม่ต้องการอิสรภาพที่เป็นมากกว่าแต่ในนาม

ถ้าเรายังเป็นทาสของความบาปยังมีคำพินใจอีกคำหนึ่งคือ ถ้าจิตใจบอบช้ำและสิ้นหวังเพราะล้มเหลวทุกครั้งที่ยพยายามหนีให้พ้นการเป็นทาส เราเป็นอิสระได้ ถ้าเพียงแต่รับอิสระนั้นไว้ให้อ่านพระคำรัสของพระคริสต์อีกครั้งหนึ่ง พระธรรมนี้ยังคงมีชีวิตอยู่ในทุกวันนี้

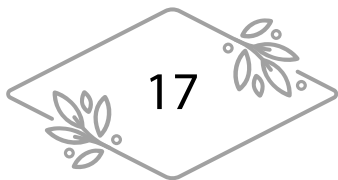
“พระวิญญาณแห่งพระเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเจิมข้าพเจ้าไว้เพื่อนำชาวติมายังผู้ที่ทุกขใจ พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาให้เล่าโลมคนที่ชอกช้ำระกำใจ และร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย และบอกการเปิดเรือนจำออกให้แก่ผู้ที่ถูกจำจอง เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเจ้า” (อิสยาห์ 61:1)

ข้อความนี้หมายความว่าอย่างไร พระคริสต์ทรงประกาศอิสรภาพแล้ว ประตูเรือนจำถูกไขออกแล้ว เพียงแต่ให้เราเชื่อเท่านั้น ถ้าออกไปและยังคงเชื่ออย่างต่อเนื่อง ในวันนี้พระคริสต์ทรงประกาศอิสรภาพให้แก่เรา พระองค์ทรงหักกับดักเสียแล้ว ทรงถอดโซ่ตรวนของเราออก (ดูสดุดี 116:16) และตรัสแก่เราว่า พระองค์ทรงไขประตูนักโทษแล้ว เพื่อเราจะได้เดินออกไปสู่อิสรภาพ ถ้าเพียงแต่ดำเนินไปด้วยความเชื่อใน

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระองค์ ความเชื่อนั้นจะไขประตูออกให้เราเมื่อถูกคุมขังด้วยความบาป จงเชื่อในพระวาระของพระองค์ และประกาศออกมาว่า “ข้าพเจ้าเป็น อิสระโดยพระนามของพระเยซู” แล้วยืนมั่นคงในเสรีภาพที่พระคริสต์ ประทานให้นั้นด้วยความเชื่อที่นอบน้อมถ่อมใจ แล้วเราจะรู้ซึ่งถึงพระพร ในพระสัญญาดังต่อไปนี้

“เขาทั้งหลายผู้รอคอยพระเจ้าจะเสริมเรี่ยวแรงใหม่ เขาจะบินขึ้นด้วย ปีกเหมือนนกอินทรี เขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย เขาจะเดินและไม่อ่อน เพลี้ย” (อิสยาห์ 40:31)

พระเยซูคริสต์องค์ ผู้ชอบธรรม

“ถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มียะเอยผู้ทูลแก้ต่างต่อพระบิดาเพื่อเราทั้งหลาย คือพระเยซูคริสต์องค์ผู้ชอบธรรม” (1 ยอห์น 2:1 TNCV)

ในบรรดาชีวิตที่เคยอาศัยอยู่บนโลกใบนี้ มีแต่พระเยซูเท่านั้นที่ “ไม่ได้ทรงทำบาปเลย” (1 เปโตร 2:22) มีแต่พระองค์เท่านั้นที่เราสามารถพูดได้ว่า “ในพระองค์ไม่มีความอธรรม” (สดุดี 92:15) ทรงกล่าวถึงพระองค์เองว่า พระองค์ไม่มีบาป และที่กล่าวเช่นนี้ก็ไม่ใช่การโอ้อวดแต่อย่างใด เพราะพระองค์ทรงมีสภาพเดียวกับพระเจ้า “ในปฐมกาลพระวาเททรงดำรงอยู่ และพระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาเททรงเป็นพระเจ้า” “พระวาเททรงเกิดเป็นมนุษย์และทรงอยู่ท่ามกลางเรา” (ยอห์น 1:1, 14) พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ปรากฏอยู่ในเนื้อหนังของมนุษย์ พระนามของพระองค์จึงเรียกว่า “อิมมานูเอล แปลว่า พระเจ้าสถิตกับเรา” (มัทธิว 1:23)

เพราะว่า “พระองค์ทรงปรากฏเพื่อกำจัดบาปของเราให้หมดไป และไม่มีบาปอยู่ในพระองค์เลย” (1 ยอห์น 3:5) “นี่จะเป็นนามซึ่งเราจะเรียกท่าน คือ ‘พระเจ้าเป็นความชอบธรรมของเรา’” (เยเรมีย์ 23:6 TH1971) ให้สังเกตว่า พระองค์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา ไม่ใช่เป็นตัวแทน

อยู่ด้วยความเชื่อ

ความชอบธรรมที่เราไม่มี บางคนสอนผิดเรื่องความชอบธรรมโดยความเชื่อ ว่า พระเจ้าทรงถือว่าเราชอบธรรมทั้งที่เราไม่ได้ชอบธรรมจริงๆ แต่พระคัมภีร์สอนว่าเราชอบธรรมจริงๆ โดยอาศัยความชอบธรรมของพระเยซูคริสต์

นับวันก็ยิ่งดูเหมือนจะมีนักสอนศาสนามากขึ้นที่สอนว่า ในใจของคนเรามีความดีและความชั่วอยู่พอๆ กัน และความดีนั้นก็ค่อยๆ ชนะความชั่ว จนสามารถชนะได้ทั้งหมดในที่สุด แต่พระคัมภีร์ไม่ได้สอนเช่นนั้น หากแต่สอนว่า “ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย” (โรม 3:10) พระคริสต์ผู้ “ทรงทราบว่าจะอะไรอยู่ในตัวมนุษย์” (ยอห์น 2:25) ตรัสว่า “เพราะที่ออกมาจากภายใน จากใจคนเราคือ ความคิดชั่ว การคิดชั่ว ธรรมทางเพศ การลักขโมย การเข่นฆ่า การล่วงประเวณี ความโลภ การมั่งร้าย การฉ้อฉล ราคะตัณหา ความอิจฉา การินทาว์ร้าย ความหยิ่งจองหอง ความโหดเหี้ยม” (มาระโก 7:21–22 TNCV) นอกจากนั้นพระองค์ยังตรัสว่า “คนชั่วยอมเอาสิ่งชั่วออกจากคลังชั่วในจิตใจของตน” และสิ่งชั่วยอมไม่เกิดมาจากแหล่งที่ไม่มีดี (ลูกา 6:43, 45) ฉะนั้นเราจึงเห็นได้ชัดว่า ไม่มีความดีใดๆ ที่จะเกิดจากใจของเรา เพราะ “ผู้ใดจะเอาสิ่งสะอาดออกมาจากสิ่งมลทินได้ ไม่มีสักคน” (โยบ 14:4)

พระเจ้าไม่ได้กล่าวว่าเราจะเอาความดีออกมาจากสิ่งที่ชั่ว และพระองค์จะไม่ทรงเรียกสิ่งที่ชั่วนั้นว่าดี สิ่งที่พระองค์จะทำคือ สร้างใจใหม่ขึ้นในตัวเรา เพื่อความดีจะได้เกิดจากจิตใจที่ดีนั้น “เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ทำการดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนินตาม” (เอเฟซัส 2:10)

เราไม่สามารถเข้าใจได้ว่าพระคริสต์จะสถิตอยู่ในใจของเราได้อย่างไร เพื่อความชอบธรรมจะหลั่งไหลออกจากใจแทนความบาป ไม่ต่างกับที่เราไม่สามารถเข้าใจว่า เป็นไปได้อย่างไรที่พระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระวาตะของ

พระเจ้าและดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่ง และทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้น จะมาบังเกิดเป็นมนุษย์อยู่ในโลกนี้ แต่ก็เป็นไปแล้ว และพระองค์เสด็จมาในเนื้อหนังครั้งหนึ่งแล้วอย่างไร แน่نونที่เดียว พระองค์สามารถเสด็จมาสถิตอยู่ในเนื้อหนังของเราได้อย่างนั้นเช่นกัน และทุกคนที่ “ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์” ก็มาจากพระเจ้า (1 ยอห์น 4:2)

“ถ้าเราเดินอยู่ในความสว่างเหมือนอย่างที่เราองค์สถิตในความสว่าง ... พระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:7) “เราดำเนินโดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยสิ่งที่มองเห็น” (2 โครินธ์ 5:7) เรารับเอาพระคริสต์โดยทางความเชื่อ และผู้ที่รับเอาพระองค์นั้น พระองค์ประทานสิทธิอำนาจให้เป็นลูกของพระเจ้า (ดู ยอห์น 1:12) พระองค์จึงกำชับเราว่า “ในเมื่อพวกท่านรับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าไว้แล้ว ก็จงดำเนินชีวิตในพระองค์ด้วย” (โคโลสี 2:6) นี่แหละคือการดำเนินในความสว่าง

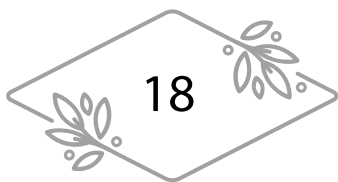
การหายใจและการรับประทานอาหารเป็นสิ่งที่ขุบเลี้ยงชีวิตให้ดำรงคงอยู่ ฉันทึกฉันทันนั้น ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณก็ได้รับการค้ำจุนด้วยความเชื่อ เราไม่สามารถกักตุนลมหายใจของวันนี้ไว้สำหรับวันพรุ่งนี้ แต่ต้องหายใจตลอดเวลาอย่างต่อเนื่อง ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน เราไม่สามารถกักตุนมันไว้ใช้ในอนาคต แต่ต้องมีความเชื่ออย่างไม่ขาดสาย เราจึงจะมีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณอย่างต่อเนื่องได้

เมื่อเราดำเนินในความสว่างด้วยความเชื่อแล้ว เราก็รับชีวิตจากพระเจ้าเข้ามาในจิตวิญญาณอย่างไม่ขาดสาย เพราะความสว่างคือชีวิต และชีวิตที่รับอยู่ตลอดนั้นจะชำระจิตวิญญาณจากความบาปอย่างต่อเนื่อง การชำระนั้นเป็นงานที่ไม่มีการทิ้งช่วง เพราะเราต้องการอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นจะไม่มีวันที่เราจะพูดได้ว่า ‘ข้าพเจ้าไม่มีบาป’ เพราะมีสิ่งเดียวที่จะอวดได้ นั่นคือ “พระเยซูคริสต์องค์ผู้ชอบธรรม”

อยู่ด้วยความเชื่อ

จากการเชื่อฟังของพระคริสต์ผู้เดียว คนจำนวนมากจึงได้เป็นคนชอบธรรม นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์ พระองค์ผู้เดียวเชื่อฟัง แต่คนจำนวนมากได้กลายเป็นคนชอบธรรมอย่างแท้จริง อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20 TKJV) ฉะนั้นถ้ามีใครถามเราว่า ‘คุณปราศจากความบาปหรือเปล่า’ เราตอบได้คำเดียวคือ ‘ไม่ใช่ฉัน แต่พระคริสต์ต่างหาก’ ‘แล้วคุณรักษาพระบัญญัติได้ทั้งหมดไหม’ เราก็ตอบได้เพียงคำว่า ‘ไม่ใช่ฉัน แต่เป็นพระคริสต์’ ถึงแม้เราจะต่างพร้อยและเต็มไปด้วยความบาป แต่เราก็มี “ความครบบริบูรณ์ในพระองค์” (โคโลสี 2:10)

“น้ำพุแห่งชีวิตอยู่กับพระองค์” (สดุดี 36:9) พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ฉะนั้นน้ำพุแห่งชีวิตก็อยู่กับพระองค์ “พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ทุกเวลา” (ฮีบรู 7:25) น้ำพุนี้จึงไหลอยู่ตลอดเวลา เช่นเดียวกับที่กล่าวถึงแม่น้ำแห่งชีวิตว่า “แม่น้ำไปถึงไหน ทุกสิ่งก็มีชีวิตอยู่ได้” (เอเสเคียล 47:9) เช่นเดียวกันเมื่อชีวิตของพระคริสต์สัมผัสชีวิตของใครก็ชำระผู้นั้นจากมลทินทั้งสิ้น ฉะนั้นเราจึงยอมรับว่าเราเป็นคนบาปที่ต้องการความช่วยเหลือ เราจึงพึ่งพาพระเยชูอย่างสิ้นเชิง พระองค์ “ทรงไม่มีบาป ... เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 โครินธ์ 5:21)

ขอบธรรมโดยความเชื่อ

“การกระทำใดๆ ที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23)

ความเชื่อมาจากพระเจ้า ไม่ได้เกิดขึ้นจากตัวเอง (ดู เอเฟซัส 2:8)
ฉะนั้นสิ่งใดที่ ไม่ได้เกิดจากพระเจ้าย่อมเป็นบาป

สิ่งใดที่มาจากพระเจ้าย่อมเป็นความชอบธรรม ความเชื่อคือของประทาน
จากพระเจ้า และทุกอย่างที่มาจากความเชื่อจึงเป็นความชอบธรรม เช่น
เดียวกับทุกสิ่ง “ที่ ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น”

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้เบิกทางแห่งความเชื่อ และทรงเป็นผู้ที่
ทำให้ความเชื่อของเราสมบูรณ์ (ดู ฮีบรู 12:2) ความเชื่อเกิดขึ้นมาโดย
ผ่านพระวาทะของพระเจ้า และเป็นไปตามที่พระวาทะกำหนด ด้วยว่า
“ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะ
การประกาศพระวาทะของพระเจ้า” (โรม 10:17 TKJV) ที่ใดที่ไม่มีพระวาทะ
ของพระเจ้า ที่นั่นก็ไม่มีอาจมีความเชื่อได้เลย

พระวาทะของพระเจ้านี้มีสาระแก่นสารและมีพลังมากที่สุดในจักรวาล
ทุกสิ่งล้วนแต่เกิดมาโดยพระวาทะนั้น และมีพลังเนรมิตในตัวพระวาทะ
เอง อย่างที่เขียนไว้ว่า “โดยพระวาทะของพระเจ้า ฟาสะวรรคก็ถูกสร้าง
ขึ้นมา กับบริวารทั้งปวง ก็ด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์” “เพราะ
พระองค์ตรัส มันก็เกิดขึ้นมา พระองค์ทรงบัญชา มันก็ออกมา” (สดุดี

อยู่ด้วยความเชื่อ

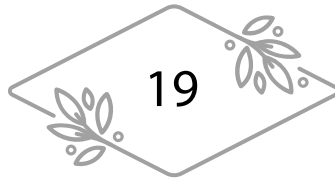
33:6, 9 TH1971) เมื่อโลกนี้ถูกสร้างขึ้นมา และมีความมืดทึบปกคลุมอยู่
เหนือน้ำนั้น “พระเจ้าตรัสว่า ‘จงเกิดแสงสว่าง แสงสว่างก็เกิดขึ้น’”
(ปฐมกาล 1:3)

พระวาทะของพระเจ้ามีพลังให้เกิดผลในตัวเอง ซึ่งจะทำให้สำเร็จตาม
น้ำพระทัยของพระองค์เมื่อเรายอมรับเอาในฐานะที่เป็นพระวาทะของ
พระองค์จริงๆ “เมื่อท่านทั้งหลายได้รับพระวาทะของพระเจ้า ซึ่งท่าน
ได้ยินจากเรา ท่านไม่ได้รับไว้อย่างเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความ
เป็นจริง คือเป็นพระวาทะของพระเจ้า ซึ่งกำลังทำงานอยู่ภายในท่านที่
เชื่อ” (1 เธสะโลนิกา 2:13) ดังนั้น ความเชื่อที่แท้จริง คือการน้อมรับเอา
พระวาทะของพระเจ้าเข้ามาในใจ เพื่อให้เกิดผลในชีวิต เป็นความเชื่อที่
จะนำให้เราเป็นคนชอบธรรมอย่างแท้จริง เพราะโดยการรับเอาพระวาทะ
ของพระเจ้า พระองค์จะให้เราสำเร็จตามน้ำพระทัยของพระองค์ในชีวิตของ
เราดังที่เขียนไว้ในพระวาทะนั้น ตามพระคำรัสของพระองค์ผู้ทรงเนรมิต
สร้าง นี่คือการแห่งความเชื่อ เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งมาโดย
ความเชื่อ คือการกระทำที่ชอบธรรมนั่นเอง ฉะนั้น “พระเจ้าเป็นผู้ทรง
ทำการอยู่ภายในพวกท่าน ให้ท่านมีความประสงค์และมีความสามารถทำ
ตามชอบพระทัยของพระองค์” (ฟิลิปปี 2:13) เช่นนี้แหละ พระอุปนิสัย คือ
ความชอบธรรมของพระเจ้าจะปรากฏอยู่ในชีวิตของเรา เพื่อให้เราชนะ
อำนาจแห่งความบาป และช่วยเราให้รอดพ้นด้วยความชอบธรรม

การเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อล้วนๆ เป็นดังนี้แหละ เป็นความ
ชอบธรรมโดยไม่ได้อาศัยการประพฤติปฏิบัติ แล้วความเชื่ออันเป็นของ
ประทานจากพระเจ้า ซึ่งมาโดยพระวาทะของพระองค์จะสัมฤทธิ์ผลใน
ตัวมันเองให้เรากระทำการกิจของพระเจ้า ความเชื่อนี้ไม่ต้องอาศัยการ
ปฏิบัติอันประอะเปื้อนด้วยบาปของเราเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า
ได้ เพราะโดยความเชื่อนี้เองเราจะกระทำการสิ่งที่ดีงาม ความเชื่อจึงเพียง

พอที่จะเติมชีวิตให้เต็มเปี่ยมด้วยความดีของพระองค์ โดยไม่ต้องอาศัย การลงทุนลงแรงอันมีที่ติของเรา

ความเชื่อที่กล่าวมานี้ไม่ได้อาศัย ‘การทำดี’ ของเรา แต่ตรงกันข้าม ความเชื่อก่อให้เกิด ‘การทำดี’ คือช่วยเราให้สามารถทำได้ พระคัมภีร์ไม่ได้เขียนว่า ‘ความเชื่อรวมกับการกระทำ’ หากแต่กล่าวว่า “ความเชื่อซึ่งแสดงออกเป็นการกระทำ” “เพราะว่าในพระเยซูคริสต์นั้นการเข้าสู่หนัดหรือไม่เข้าสู่หนัดไม่เกิดประโยชน์อันใด แต่ความเชื่อซึ่งแสดงออกเป็นการกระทำด้วยความรัก” (กาลาเทีย 5:6) “ท่านทั้งหลายคงเห็นแล้วว่า ความเชื่อได้กระทำกิจ” (ยากอบ 2:22 TKJV) “เรา ... รำลึกถึงความเชื่อของท่าน ที่แสดงออกเป็นการกระทำ” “กิจการแห่งความเชื่อทุกอย่างสำเร็จด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์” (1 เธสะโลนิกา 1:3; 2 เธสะโลนิกา 1:11) “งานของพระเจ้าคือการวางใจในผู้ที่พระองค์ทรงใช้มา” (ยอห์น 6:29) นี่คือการเชื่อในพระเจ้า พระคัมภีร์บางฉบับแปลว่าเป็น “ความเชื่อของพระเจ้า” ตามที่พระเยซูกำชับให้เราไว้ (ดู มาระโก 11:22) ความเชื่อนี้ได้สำแดงออกในชีวิตของพระเยซู และโดยพระคุณแล้ว พระองค์พร้อมที่จะประทานแก่เราและคนทั้งหลายที่อยู่ในโลกด้วย

รักษาด้วยสัมผัส

การอัศจรรย์ที่โดดเด่นที่สุดอย่างหนึ่งของพระเยซูอ่านได้จากข้อความสั้นๆ ในลูกา 5:12-13 ซึ่งเขียนไว้ว่า

“ต่อมาขณะที่พระเยซูประทับอยู่ในเมืองแห่งหนึ่ง ที่นั่นมีคนหนึ่งเป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว เมื่อเขาเห็นพระเยซูก็ซบหน้าลงถึงดิน ทูลอ้อนวอนพระองค์ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอเพียงแต่พระองค์เต็มพระทัยเท่านั้น ก็จะทำให้ข้าพระองค์หายสะอาดได้’ พระองค์จึงยื่นพระหัตถ์แตะต้องเขาแล้วตรัสว่า ‘เราเต็มใจ จงหายสะอาดเถิด’ ทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย”

ในสมัยนั้นโรคเรื้อนเป็นโรคที่คนพากันกลัวและขยะแขยงมากที่สุด คนโรคเรื้อนนั่นจึงถูกขับไล่ไสส่งไปจากสังคม และต้องแยกไปอยู่ต่างหาก แม้แต่จากครอบครัวของเขาเอง อาการของโรคค่อยๆ ลามไปทั่วร่างกาย เป็นการตายอย่างช้าๆ จนสุดท้ายร่างกายที่บิดเบี้ยวและชีวิตที่แสนเชิญ ก็จบลงที่ความตาย

ไม่มีโรคไหนที่แสดงถึงการมีมลทินอันเป็นผลของความบาปเท่ากับโรคเรื้อน ยิ่งกว่านั้นสภาพของชายคนนี้ก็คล้ายๆ กับถ้อยคำของอิสยาห์ที่บรรยายลักษณะของประชาชนว่า “ศีรษะก็เจ็บไปหมด ใจก็อ่อนเปลี้ยไปสิ้น ตั้งแต่ฝ่าเท้าถึงศีรษะไม่มีตรงไหนปกติเลย ล้วนแต่ฟกช้ำและเป็น

รอยเขี่ยน ทั้งยังเป็นแผลเลือดไหล ไม่ได้บิบออกหรือฟื้นไว้ หรือบรรเทาปวดด้วยน้ำมัน” (อิสยาห์ 1:5-6) ฉะนั้นในขณะที่ศึกษาเรื่องที่ว่าพระเยซูทรงรักษาคนโรคเรื้อนนั้น เราจะได้เรียนรู้ที่จะเชื่อฟังพระคำรัสของพระองค์ที่สั่งว่า “จงหายสะอาดเถิด”

ประเด็นแรกคือคนโรคเรื้อนมีความมั่นใจว่าพระเยซูทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะรักษาเขาให้หาย เพราะเขาทูลพระองค์ว่า “ขอเพียงแต่พระองค์เต็มพระทัยเท่านั้น ก็จะทำให้ข้าพระองค์หายสะอาดได้” ประเด็นนี้สำคัญมาก มีน้อยคนนักที่เชื่อจริงๆ ว่าพระเยซูคริสต์สามารถชำระเขาให้สะอาดจากความบาปได้ คนเหล่านี้ยอมรับอยู่ว่าพระองค์สามารถช่วยคนทั่วไปให้รอดจากความบาป คือพระองค์สามารถช่วยคนอื่นได้ แต่ก็ไม่เชื่อว่าพระองค์สามารถช่วยเขาได้ด้วย ให้คนเหล่านี้ได้บทเรียนถึงฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์ ให้ฟังถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ที่กล่าวโดยการคลไจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า “ข้าแต่พระเจ้า คือพระองค์เอง ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกด้วยฤทธาานุภาพใหญ่ยิ่งของพระองค์ และด้วยพระหัตถ์ซึ่งเหยียดออกของพระองค์ สำหรับพระองค์ไม่มีสิ่งใดที่ยากเกิน” (เยเรมีย์ 32:17 TH1971)

พระเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกด้วยพระคำรัสสั่ง ทรงสามารถกระทำทุกสิ่ง “พระเจ้าของเราทั้งหลายอยู่ในฟ้าสวรรค์ สิ่งใดที่พอพระทัย พระองค์ก็ทรงกระทำ” (สดุดี 115:3) “ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ให้ทุกสิ่งแก่เรา ที่จำเป็นต่อชีวิต และต่อการดำเนินตามทางพระเจ้า” (2 เปโตร 1:3) “เพราะเหตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถช่วยคนทั้งหลายที่เข้ามาใกล้พระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นอย่างเต็มที่” (ฮีบรู 7:25) พระคริสต์ทรงรับอำนาจ “เหนือมนุษย์ทั้งสิ้น” (ยอห์น 17:2)

คนโรคเรื้อนมั่นใจในฤทธิ์อำนาจอันเหลือล้นของพระเยซู แต่ก็ไม่แน่ใจว่าพระองค์จะยอมรักษาเขาให้หายหรือไม่ เขาจึงทูลว่า “ขอเพียงแต่

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระองค์เต็มพระทัยเท่านั้น ก็จะทำให้ข้าพระองค์หายสะอาดได้” แต่เราไม่ต้องมาหาพระองค์ด้วยความกลัวๆ กลัวๆ เหมือนคนโรคเรื้อนนี้ เพราะเราแน่ใจได้เลยว่า พระองค์ทรงสามารถชำระเราได้ นอกจากนั้นพระองค์ได้ทรงให้ตัวอย่างมากมายว่า พระองค์ทรงพอพระทัยที่จะชำระเราด้วย เช่นในกาลาเทีย 1:4 ที่เขียนไว้ว่า “พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเรา เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้าย ตามพระประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา” ยิ่งไปกว่านั้น 1 เธสะโลนิกา 4:3 ยังยืนยันว่า “พระเจ้าทรงประสงค์ให้ท่านได้รับการชำระให้บริสุทธิ์” (TNCV)

ฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้านี้อยู่ครบบริบูรณ์ในพระคริสต์ (1 โครินธ์ 1:24) ทุกสิ่งในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก “ถูกยึดเข้าด้วยกันโดยพระองค์” (โคโลสี 1:16–17) อัครทูตเปาโลจึงกล่าวว่า “พระองค์ผู้ไม่ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทุกคน ถ้าเช่นนั้น พระองค์จะไม่ประทานสิ่งสารพัดให้เราด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ” (โรม 8:32) พระเจ้าประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เพื่อชำระเราให้พ้นจากความบาป เราจึงมั่นใจได้ว่าพระองค์พอพระทัยในการทรงชำระนั้น

“ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านทั้งหลายที่วางใจในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อให้ท่านรู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และนี่เป็นความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์ คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดที่เป็นพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟัง และถ้าเรารู้ว่าพระองค์ทรงฟังเมื่อเราทูลขอสิ่งใด เราก็มั่นใจว่าเราได้รับสิ่งที่ทูลขอนั้นจากพระองค์” (1 ยอห์น 5:13–15) ด้วยเหตุนี้เราจึงสามารถ “เข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณด้วยความกล้า เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะพบพระคุณที่ช่วยเราในยามต้องการ” (ฮีบรู 4:16) โดยตระหนักว่า “ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงซื่อสัตย์

และเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9)

อย่างไรก็ตาม ประเด็นที่โดดเด่นที่สุดในเรื่องนี้ คือพระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ออกแตะต้องคนโรคเรื้อนนั้น ทั้งที่แผ่นดินไม่มีใครสักคนเดียวที่จะยอมเข้าใกล้คนโรคเรื้อน อย่างไรก็ตามแต่สัมผัสเลย แต่พระเยซูทรง “ยื่นพระหัตถ์แตะต้องเขา” และด้วยการสัมผัสนั้นโรคภัยจึงหายเป็นปลิดทิ้ง

เป็นที่น่าสังเกตว่า พระเยซูทรงแตะต้องหลายคนที่พระองค์ทรงรักษาให้หาย เมื่อแม่ยายของเปโตรล้มป่วยด้วยพิษไข้ พระเยซู “ทรงสัมผัสมือนาง ไข้ก็หาย” (มัทธิว 8:15) ในคืนเดียวกันนั้น “ใครที่มีคนเจ็บเป็นโรคต่างๆ ก็พามาหาพระองค์ พระองค์วางพระหัตถ์ถูกต้องเขาทุกคนให้หายจากโรค” (ลูกา 4:40) ในภูมิลำเนาของพระองค์เอง ชาวเมืองไม่เชื่อในพระองค์ ฉะนั้น “พระองค์ทรงทำการอัศจรรย์ที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่วางพระหัตถ์ถูกต้องคนเจ็บบางคนให้หายโรค” (มาระโก 6:5)

มัทธิวกว่าว่า การรักษาให้หายในครั้งนั้นเป็นไป “เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสผ่านอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะว่า ‘ท่านแบกความเจ็บไข้ของเรา และหอบโรคของเราไป’” (มัทธิว 8:17) เรารู้ว่า “มีฤทธิ์เดชชานออกจากพระองค์ และรักษา” คนทั้งหลายที่พากันห้อมล้อมอยู่นั้น ด้วยหวังที่จะสัมผัสพระองค์ (ลูกา 6:19) ที่พระองค์ทรงแบกความเจ็บไข้ของเรานั้นมีความหมายว่า เมื่อพระองค์ทรงรักษาผู้ใด พระองค์ทรงรับเอาโรคภัยไข้เจ็บของผู้นั้นมาไว้ที่พระองค์เองและประทานฤทธิ์เดชในการรักษาเข้าไปแทนที่

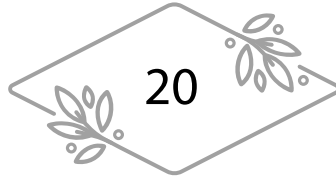
บัดนี้เราได้รับการหนุนใจว่า ถึงแม้พระเยซูได้ “เสด็จผ่านฟ้าสวรรค์” แล้ว แต่พระองค์ไม่ได้ทรงหยุดที่จะเมตตาพวกเรา เพราะพระองค์ทรง “สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา” (ฮีบรู 4:14, 15) พระองค์ทรงเมตตาสงสาร “เพราะพระองค์เองทรงรู้จักโครงสร้างของเรา พระองค์ทรง

อยู่ด้วยความเชื่อ

ระลึกว่าเราเป็นแต่ผงคลี” (สดุดี 103:14) ถึงแม้ว่าเราจะเสื่อมโทรมไปด้วยความบาป แต่พระเยซูไม่ทรงรังเกียจ หรืออายที่จะติดสนิทกับเราเพื่อช่วยเหลือเรา

ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์กล่าวถึงการดำเนินการของพระเจ้าต่อคนอิสราเอลในสมัยโบราณว่า “พระองค์ทุกข์พระทัยในความทุกข์ทั้งหมดของเขา” (อิสยาห์ 63:9) ทุกวันนี้ก็เช่นกัน นกอินทรีพญาลูกไ้ด้วยปีกของมันฉนใด พระองค์ทรงอุ้มชูเราไว้ ทั้งทรงแบกเอาความบาปและความเศร้าของเราไปฉนนั้ พระองค์ทรงรับมันไว้ในพระองค์ ความบาปและความเศร้าของเราจึงถูกกลืนหายไปโดยวิธีการเดียวกันนี้ที่พระองค์จะทรง “กลืนความตายด้วยการมีชัย” ในที่สุด (อิสยาห์ 25:8 TKJV)

พระคริสต์ทรงรับเอาคำสาปแช่ง เพื่อพระพระจะได้มาถึงพวกเรา (ดูกาลาเทีย 3:13-14) “พระเจ้าทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปให้บาป เพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 โครินธ์ 5:21 TH1971) พระองค์ทรงทนต่อความตายอันเป็นส่วนของเรา เพื่อเราจะได้ส่วนในชีวิตของพระองค์ การแลกเปลี่ยนนี้เกิดขึ้นเมื่อเรามาสัมผัสพระองค์ด้วยการสารภาพว่า “พระเยซูคริสต์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” (1 ยอห์น 4:2 TNCV) ถ้าเราเปรียบพระองค์เสมือนคนแปลกหน้าหรือมองเรื่องความเชื่อในพระองค์ว่าเป็นเพียงแต่ทฤษฎีเท่านั้นเราก็จะสูญเสียโอกาสอันยิ่งใหญ่ แต่เมื่อเราตระหนักว่า พระองค์ทรงทราบถึงสภาพอันต่ำต้อยของเรา และทรงรับเอาสภาพความผิดบาปของเรานั้น เราก็จะขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงสัญญาว่า “เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไปจนกว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28:20)

ฤทธานุภาพของ พระวิญญูญาณบริสุทธิ์

ไม่นานนักก่อนที่พระเยซูคริสต์เสด็จขึ้นสวรรค์ พระองค์ได้ตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า “พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธานุภาพเมื่อพระวิญญูญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นสักขีพยานของเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย ทั่วแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (กิจการ 1:8)

พระสัญญานี้มาถึงพวกเราในปัจจุบัน เหมือนๆ กับผู้ที่ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ในสมัยก่อนนั้น เพราะเมื่อเรารู้จักพระองค์ เราก็ต้องเป็นพยานเพื่อพระองค์ และนอกเหนือจากฤทธิ์เดชของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์แล้ว เราจะทำอะไรไม่ได้เลย พระเจ้าทรงสัญญาที่จะประทานพระวิญญูญาณบริสุทธิ์แก่เราถ้าเพียงแต่เราปรารถนาและยินยอมตามเงื่อนไขทุกประการเพื่อที่จะรับพระวิญญูญาณนั้น

ขออย่าพระสัญญาที่กล่าวไว้ข้างต้นว่า “พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธานุภาพเมื่อพระวิญญูญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือท่าน” แต่คำถามมีอยู่ว่า เราจะรับฤทธานุภาพนี้ได้อย่างไร เราควรคาดหวังและอธิษฐานขอสิ่งใด คำตอบที่พอจะสรุปได้คือ พระวิญญูญาณบริสุทธิ์คงไม่ได้เสด็จมาในรูปแบบ

อยู่ด้วยความเชื่อ

แบบหรือวิธีการที่เราคาดไว้ เพราะความคิดและฤทธานุภาพของพระเจ้า ไม่ได้เป็นไปตามความคิดของเรา

พระวณะของพระเจ้ายังเอลียาห์ในถิ่นทุรกันดาร ขณะที่ท่านหนีพระนางเยเซเบลนั้น ตรัสว่า “จงออกไปยืนต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าบนภูเขา เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังจะเสด็จผ่าน” แล้วมีลมพายุกล้าพัดปะทะภูเขาอย่างรุนแรง ทำให้หินแตกเป็นเสี่ยงๆ ต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ประทับในลมนั้น หลังพายุก็เกิดแผ่นดินไหว แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ประทับในแผ่นดินไวนั้น และภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟลุก แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ประทับในไฟนั้น หลังจากไฟมีเสียงกระซิบอันอ่อนโยน เมื่อเอลียาห์ได้ยิน เขาก็ยกเสื้อคลุมขึ้นปิดหน้า และออกไปยืนอยู่ตรงปากถ้ำ มีเสียงหนึ่งกล่าวกับเขาว่า ‘เอลียาห์เอ๋ย เจ้ามาทำอะไรอยู่ที่นี่?’ (1 พงศ์กษัตริย์ 19:11–13 TNCV)

ถ้าพระคัมภีร์ไม่ได้เขียนอย่างเจาะจงว่า พระเจ้าไม่ได้อยู่ในลมหรือในแผ่นดินไหว เราคงคิดว่าพระองค์อยู่ในสิ่งเหล่านั้นอย่างแน่นอน เป็นธรรมดาที่คนเราจะคิดว่าต้องระดับพายุได้ **ขั้น**ไปที่จะสำแดงถึงฤทธานุภาพของพระเจ้าได้ แต่จากประสบการณ์ของเอลียาห์เราพบว่า พระองค์ทรงสำแดงฤทธานุภาพโดยวิธีที่นุ่มนวล คือด้วย “เสียงอันแผ่วเบา” (1 พงศ์กษัตริย์ 19:12 ฉบับ KJV) และพระองค์จะทรงสำแดงแก่เราด้วยวิธีนี้เช่นกัน

พระเจ้าตรัสกับเราว่า “จงนิ่งเสีย และรู้เถิดว่า เราคือพระเจ้า” (สดุดี 46:10) “ในการหันกลับและหยุดนิ่ง เจ้าทั้งหลายจะรอด การเจียบสงบและการไว้วางใจจะเป็นกำลังของเจ้า” (อิสยาห์ 30:15) เราจำเป็นต้องนิ่ง มิฉะนั้นเราจะไม่ได้ยินพระสุรเสียงที่ตรัสมาอย่างแผ่วเบา ซึ่งเป็นทางเดียวที่เราจะได้ยินพระองค์ พระองค์สามารถเปล่งพระสงฆ์มาท้อย่างน่าสะพรึงกลัว แต่เราจะไม่เข้าใจพระสุรเสียงที่ตั้งกังวานนั้น เพราะจะทำให้

พระสุรเสียงกัมปนาท

ตกใจกลัว พระองค์จึงมาหาเราด้วยเสียงอันแผ่วเบาเพื่อให้เราได้ฟังและเข้าใจ ตามที่พระธรรมโยบเขียนถึงพระองค์ว่า “เราได้ยินถึงพระองค์ก็เป็นเพียงเสียงกระซิบ ผู้ใดจะเข้าใจถึงฤทธิ์กัมปนาทอันเกรียงไกรของพระองค์ได้” (โยบ 26:14)

พระเยซูประทับอยู่ในเรือที่ทะเลสาบกาลิลีกับพวกสาวกของพระองค์แล้ว “เกิดพายุใหญ่ในทะเลสาบจนคลื่นซัดท่วมเรือ” พวกสาวกพากันกลัว ยิ่งนักจึงร้องขอให้พระองค์ทรงช่วย “พระองค์จึงทรงลุกขึ้นห้ามลมและตรัสกับทะเลว่า ‘จงสงบเงียบ’ แล้วลมก็สงบ พายุก็เงียบสนิท” (มัทธิว 8:24; มาระโก 4:39) พระเยซูไม่ได้แปลงพระสุรเสียงให้ดังกว่าเสียงพายุเพื่อให้พายุสงบลง มีแต่คนอ่อนแอที่มีปมด้อยเท่านั้นที่ตะเบ็งเสียงเมื่อออกคำสั่ง เขาใช้เสียงดังเพื่อกลบเกลื่อนสภาพที่ขาดอำนาจ ส่วนคนที่รู้ว่าตนมีอำนาจจริง เขาจะออกคำสั่งด้วยเสียงราบเรียบ พระเยซูตรัสด้วยสิทธิอำนาจเสมอ (มาระโก 1:22) และเมื่อทรงห้ามพายุพระองค์ตรัสด้วยพระสุรเสียงอันแผ่วเบาเหมือนที่ตรัสกับเอลียาห์

พระสุรเสียงอันแผ่วเบา นั้น เป็นพระสุรเสียงเดียวกันกับที่ตรัสเมื่อสร้างจักรวาล “โดยพระวณะของพระเจ้า ฟ้าสวรรค์ก็ถูกสร้างขึ้นมา กับบริวารทั้งปวง ก็ด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์” (สดุดี 33:6 TH1971) พระเจ้าไม่จำเป็นต้องแปลงพระสิ่งหนาทเพื่อสร้างโลกและดวงดาวต่างๆ ขึ้นมา คำสั่งของแม่ทัพถึงจะกระซิบก็ยังมีผลในการเคลื่อนทหารพอๆ กับการตะเบ็งเสียง องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงครอบครองจักรวาลก็เช่นกัน ลมพระโอษฐ์ก็เพียงพอที่จะสร้างดวงดาวต่างๆ ได้ พระสุรเสียงอันแผ่วเบาที่ตรัสแก่เอลียาห์ เป็นพระสุรเสียงเดียวกันกับที่สร้างโลก และ “คำจูนสิ่งทั้งปวง” อยู่ในขณะนี้ (ฮีบรู 1:3)

ส่วนมากฤทธาณภาพของพระเจ้าที่เรามองไม่เห็นยังทำงานในธรรมชาติอย่างเงียบๆ และเราคงจะไม่รู้จักฤทธาณภาพนั้นนอกจากผล

อยู่ด้วยความเชื่อ

ที่ปรากฏให้เห็น เช่นพลังแสงอาทิตย์ที่อุ่นน้ำขึ้นไปบนฟ้า นับเป็นหมื่นๆ ลูกบาศก์กิโลเมตร แล้วส่งน้ำเหล่านั้นคืนสู่โลกในรูปของฝนและน้ำค้าง ทั้งละอองน้ำที่ขึ้นไป และน้ำค้างที่ตกลงมาแล้วแต่ไม่ส่งเสียง เมื่อคนเราเปิดก๊อกเพื่อเติมน้ำในแก้วก็ยิ่งดังกว่าการทำงานของวัฏจักรน้ำที่กล่าวมาเสียอีก พลังที่ปรากฏในกระบวนการการเติบโตของพืชก็เช่นกัน ซึ่งเกินความเข้าใจของมนุษย์ มันเจริญงอกงามโดยไม่มีเสียง ก้อนหินขนาดใหญ่ยังแตกร้าวได้ด้วยพลังของพืชใบอ่อนที่งอกขึ้นมาในหิน แต่พลังนั้นไม่ได้ส่งเสียงใดๆ ส่วนท้องฟ้าก็ประกาศพระสิริของพระเจ้า แต่ไม่ใช่ด้วยการเป่าแตร หรือการเคาะระฆัง พระราชกิจของพระเจ้าใหญ่ยิ่งนัก ผลแห่งพระราชกิจก็เป็นທີ່ประจักษ์ชัด การโฆษณาจะทำได้โดย**คาลง**

พระวณะของพระเจ้าที่สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ที่คำจูนสั่งสารพัดให้คงอยู่ และที่อยู่เบื้องหลังกระบวนการต่างๆ ของธรรมชาติที่ยังดำเนินไป คือ “ถ้อยคำแห่งข่าวประเสริฐ” ที่ได้ประกาศให้แก่เรา (กิจการ 15:7) ถ้อยคำเหล่านั้น “มาจากพระวิญญาณและเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:63) พระวณะของพระเจ้า “มีชีวิตและทรงพลานุภาพ” (ฮีบรู 4:12) “ซึ่งกำลังทำงานอยู่ภายในท่านที่เชื่อ” (1 เธสะโลนิกา 2:13)

พระเจ้าช่วยให้รอดทรงระบายลมพระโอษฐ์เหนือเหล่าสาวก และตรัสว่า “จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” (ยอห์น 20:22) นี่คือลมพระโอษฐ์เดียวกันกับที่สร้างโลก และคำจูนดวงดาวทั้งปวง ฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงมีพลังในการสร้าง และนั่นคือพระวณะของพระเจ้า ฉะนั้นพอจะสรุปได้ว่า ฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระเยซูทรงสัญญาให้เหล่าสาวกของพระองค์จะมาโดยทางพระวณะทางเดียว

พระเจ้าตรัสกับเราผ่านพระวณะของพระองค์ และพระวณะของพระองค์คือพระแสงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เอเฟซัส 6:17) ฝ่ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตักเตือนให้โลกรู้แจ้งในความบาป (ยอห์น 16:7-8)

โดยใช้ธรรมบัญญัติเป็นสื่อกลาง ส่วนธรรมบัญญัตินั้น “เป็นเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ” เพราะ “ธรรมบัญญัตินั้นทำให้เรารู้จักบาป” (โรม 7:14; 3:20)

เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมา พระองค์ทรงให้เราจำในความเป็นบาปเป็นประการแรก ถ้าเราได้รับการตักเตือนและยอมรับความบาปของเรา พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงยกเอาความบาปของเราออกไปด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ พระวิญญาณทรงตักเตือนเราให้จำในเรื่องความชอบธรรม ถ้าเราขัดขึ้นต่อการตักเตือนของพระองค์ เราจะไม่ได้รับฤทธิ์อำนาจจากพระองค์ แต่เมื่อเรารับคำตักเตือนและปฏิบัติตาม พระวอนะของพระเจ้าจะดำรงอยู่กับเรา และชีวิตของเราจะได้รับการหล่อหลอมด้วยพระวอนะนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงนำชีวิตของเรา เพราะในขณะที่เราฟังและปฏิบัติตามการทรงเตือนนั้น พระเจ้าทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เรา (ดู สุภาพิต 1:23) และแน่นอนทีเดียวฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะปรากฏในชีวิตของเรา

ฉะนั้นจึงเห็นได้ชัดว่า การที่จะขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ในขณะที่เรายังกุมความบาปซึ่งพระวอนะของพระเจ้าห้ามเอาไว้ และไม่ฟังเสียงตักเตือนนั้น ถือว่าเป็นเรื่องโง่เขลาและเป็นการหมิ่นประมาทงานของพระวิญญาณซึ่งนำคนไปสู่ความจริงทั้งมวล ด้วยเหตุนี้ถ้าจะอธิษฐานขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ต้องน้อมรับพระบัญญัติทุกข้อของพระเจ้าโดยไม่มีเงื่อนไข แล้วพระเจ้าจะประทานพระวิญญาณแก่เราโดยไม่จำกัด พระองค์จะไม่ประทานพระวิญญาณเพื่อความพึงพอใจของเรา แต่เพื่อให้เราเป็นพยานฝ่ายพระองค์ พระวิญญาณเสด็จมาเปิดเผยพระวอนะของพระเจ้าเพื่อให้เราประกาศพระวอนะอันทรงพลังนั้นแก่ชาวโลกทั้งปวง

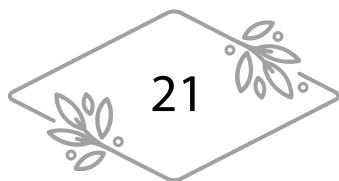
แต่กระบวนการทั้งหมดนี้จะนำไปโดยไม่มีการโอ้อวดหรือกระทำเพื่อเอาหน้า แม้ว่าฤทธานุภาพที่แสดงออกนั้นจะยิ่งใหญ่กว่าอำนาจใดๆ ที่คนทั้งหลายเคยพบเห็นก็ตาม พระเจ้าตรัสว่า “ดูสิ ผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่ง

อยู่ด้วยความเชื่อ

เราเชิดชู ผู้เลือกสรรของเราผู้ซึ่งใจเราปีติยินดี เราเอาวิญญาณของเราใส่ไว้บนท่าน ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปยังบรรดาประชาชาติ ท่านจะไม่ร้องเสียงดังหรือเปล่งเสียงของท่าน หรือทำให้เสียงของท่านได้ยินตามถนน ไม่อ้อข้าแล้ว ท่านจะไม่หัก และใส่ตะเกียงริบหรี่นั้น ท่านจะไม่ดับ ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปด้วยความซื่อสัตย์” (อิสยาห์ 42:1-3) นี่แหละคือวิธีที่พระเจ้าทรงกระทำการโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์จะส่งความยุติธรรมออกไปด้วยความซื่อสัตย์ บรรดาประชาชาติจะตกตะลึง เพราะพระองค์ทรงกระทำการด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ แต่ในขณะเดียวกันทรงมีความอ่อนโยน จนแม้แต่ “ไม่อ้อข้าแล้ว ท่านจะไม่หัก และใส่ตะเกียงริบหรี่นั้น ท่านจะไม่ดับ” พระองค์ไม่ทรงประกอบกรเหมือนพลังของพายุอันแรงกล้า แต่ทรงกระทำอย่างพลังแสงอาทิตย์และพลังของพืชที่เจริญเติบโต

ฉะนั้นฤทธิ์อำนาจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานให้นั้นคือพลังที่แสดงออกในธรรมชาติทั้งมวล คือพลังฤทธิ์เดชของพระวาระของพระเจ้า ซึ่งจะปรากฏในชีวิตของเราได้ก็ต่อเมื่อเราน้อมรับเอาพระวาระนั้นด้วยสิ้นสุดใจ พระเจ้าตรัสว่า “เพราะเหมือนฝนและหิมะลงมาจากฟ้าสวรรค์ และไม่กลับที่นั่นเว้นแต่ได้รดแผ่นดินโลก แล้วทำให้บังเกิดผลและแตกหน่อ ทั้งให้เมล็ดพืชแก่ผู้หว่านและอาหารแก่คนกิน ท่านองเดียวกัน คำของเราที่ออกจากปากของเรา จะไม่กลับมาสู่เราเปล่าๆ แต่จะทำให้สิ่งที่เราพอใจนั้นสำเร็จ และให้สิ่งที่เราใช้ไปทำนั้นเสร็จสิ้น” (อิสยาห์ 55:10-11) พระเจ้ายังเปรียบพระวิญญาณบริสุทธิ์กับน้ำ โดยตรัสว่า “เราจะเทวิญญาณของเราบนเชื้อสายของเจ้า” (อิสยาห์ 44:3) ฝนที่ตกลงมาสู่แผ่นดินโลกมีพลังอำนาจเช่นไร ฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของเราก็คจะเป็นเช่นนั้น แต่เราจะยอมต่อพระองค์เพื่อจะรับพระพรเหล่านี้หรือไม่ แผ่นดินโลกบังเกิดผลขึ้นอย่างไร ให้ผลแห่งความชอบธรรมเกิดขึ้นในเราอย่างนั้น

(ดู อิสยาห์ 61:11) “เพราะถึงเวลาที่จะแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า จนกว่า
พระองค์จะเสด็จมา และโปรดความชอบธรรมลงบนพวกเจ้าตั้งสายฝน”
(โฮเซยา 10:12 TNCV)

องค์ประกอบของ ข่าวประเสริฐ

ข่าวประเสริฐของพระเจ้าไม่ได้แคบหรือถูกปิดกั้นด้วยหลักข้อเชื่ออย่างที่เราหลายคนคิด เพราะข่าวประเสริฐครอบคลุมทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์ เราได้บังเกิดใหม่เนื่องด้วยข่าวประเสริฐ คือได้ถูกสร้างขึ้นใหม่ในพระคริสต์ ฉะนั้นทุกส่วนของชีวิตเราในฐานะที่เป็นคริสเตียนจึงเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับฤทธิ์เดชแห่งการทรงสร้าง

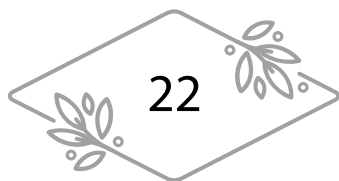
ด้วยเหตุนี้ อัครทูตเปาโลจึงเขียนถึงพี่น้องในคริสตจักรว่า “เมื่อพวกท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงทำเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า” (1 โครินธ์ 10:31) และยังเขียนถึงพี่น้องในเมืองโคโลสีว่า “เมื่อท่านทั้งหลายทำอะไรไม่ว่าจะด้วยวาจาหรือด้วยการประพฤติ จงทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า และขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยทางพระองค์ ... ไม่ว่าพวกท่านจะทำอะไร ก็จงทำด้วยความเต็มใจเหมือนทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนทำต่อมนุษย์” (โคโลสี 3:17, 23)

ฉะนั้นข่าวประเสริฐจึงเกี่ยวข้องกับการกินดื่มของเรา และกิจกรรมทุกอย่างในชีวิตด้วย ไม่ว่าจะด้วยหน้าที่การงานหรือการบันเทิงก็ตาม ข่าว

ประเสริฐทำให้กิจกรรมทุกอย่างเป็นเรื่องของจิตวิญญาณ โดยมุ่งหมายที่จะถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

ชีวิตคริสเตียนคือชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ คือชีวิตของพระคริสต์ในเนื้อหนังของมนุษย์ หมายถึงพระคริสต์สถิตในเราเมื่อเราได้รับพระองค์เข้ามาในใจ เรื่องนี้ไม่ใช่ข้อจำกัดของชีวิต และไม่ได้เป็นการปิดกั้นตัวเองจากโลกภายนอก เพราะพระเจ้าเป็นพระผู้สร้างสรรพสิ่ง และพระองค์ทรงสร้างทุกสิ่งเพื่อประโยชน์และความสุขของเรา ข่าวประเสริฐไม่ได้ปิดกั้นเราจากสิ่งเหล่านี้ แต่จากความบาปต่างหาก

ข่าวประเสริฐสอนให้เราใช้ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างอย่างถูกต้อง และสอนความหมายด้านจิตวิญญาณของแต่ละอย่าง เพื่อเราจะได้เห็นพระองค์ผ่านทุกสิ่งที่ทรงสร้าง และเพื่อให้เราได้รับชีวิต กำลัง และสันติสุขที่พระองค์ประทานให้ ข่าวประเสริฐได้ทำลายเส้นแบ่งระหว่างศาสนากับธุรกรรมงานลงอย่างสิ้นเชิง และให้การรับใช้พระเจ้าเป็นภารกิจของเรา ด้วยการสอนให้เรารับใช้พระองค์ในหน้าที่การงานทุกอย่าง เพื่อให้เราได้พบกับความสุขอย่างเหลือล้นเกินกว่าความสุขใดๆ ที่โลกนี้จะให้ได้

องค์พระผู้ช่วย

ก่อนที่พระเยซูเสด็จกลับสวรรค์ พระองค์ทรงสัญญาว่าจะส่ง “องค์ผู้ช่วย” คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ให้เป็นตัวแทนท่ามกลางประชากรของพระองค์ตลอดไป พระเยซูทรงสำเร็จพระราชกิจทุกอย่างในโลกนี้ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงเจิมพระองค์ไว้ (ดู อีสายห์ 61:1–3) ฉะนั้นเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ก็เท่ากับว่าพระเยซูทรงอยู่ด้วย พระธรรมคำสอน และพระราชกิจอันเปี่ยมด้วยความรักที่มาจากพระคริสต์ก็สืบต่อด้วยพระวิญญาณ

เมื่อพระเยซูทรงสัญญาที่จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ตรัสว่า “เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงทำให้โลกรู้แจ้งในเรื่องความบาป ความชอบธรรม และการพิพากษา” (ยอห์น 16:8) “เพราะว่าธรรมบัญญัตินั้นทำให้เรารู้จักบาป” (โรม 3:20) แต่ว่า “ธรรมบัญญัตินั้นเป็นเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ” (โรม 7:14) และเป็นพระลักษณะของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยว่าความชอบธรรมแห่งธรรมบัญญัตินั้นคือผลของพระวิญญาณ ฉะนั้นนอกจากการตลใจของพระวิญญาณแล้ว การสำนึกในความบาปก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้เรารู้แจ้งในความบาปในฐานะพระผู้ช่วย คือพระองค์ผู้ทรงชูใจเรานั้นเป็นผู้ที่ทำให้เราสำนึกในความบาป มีน้อย

คนที่หยุดและคิดถึงประเด็นนี้ อย่าลืมว่าไม่มีข้อไหนในพระคัมภีร์ที่เขียนว่าพระวิญญาณทรงกล่าวโทษความบาป มีข้อแตกต่างระหว่างการสะกิดใจให้สำนึกกับการกล่าวโทษ การสะกิดใจนั้นคือการเปิดเผยให้เรารู้แจ้งในความบาปของตัวเอง แต่เราจะถูกกล่าวโทษหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับคำตอบหลังจากที่เรารู้ซึ่งในความบาปแล้ว เพราะว่า “หลักการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างเข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์รักความมืดมากกว่าความสว่าง เพราะกิจการของพวกเขาเลวทราม” (ยอห์น 3:19) การชี้แจงว่าเราเป็นคนบาป ไม่ใช่การกล่าวโทษ แต่การกล่าวโทษจะเกิดขึ้นกับคนที่ยึดถือความบาปเอาไว้หลังจากที่ได้รับการชี้แจงแล้วต่างหาก

ให้เราพิจารณาว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกันที่ทำให้เราสำนึกในความบาปนั้น ทรงให้เรารู้แจ้งในความชอบธรรมด้วย คือองค์ผู้ช่วยผู้ทรงชูใจเราเสมอ พระองค์ไม่ได้ทรงพักการกิจหนึ่งไว้ในขณะที่ทรงปฏิบัติภารกิจอีกอย่างหนึ่ง เมื่อพระองค์ทรงทำให้เราสำนึกในบาปนั้น พระองค์ไม่ได้หยุดที่จะชี้แจงให้เรารู้แจ้งในความชอบธรรม ฉะนั้นฉันนั้น เมื่อพระองค์ทรงเตือนเราในเรื่องความชอบธรรม พระองค์ก็ยังสะกิดใจเราให้สำนึกในความบาปอย่างไม่หยุดหย่อน พระองค์ทรงกระทำทั้งสองอย่างนี้ควบคู่กันไป ซึ่งเรื่องนี้จะชูใจทุกคนที่รับไว้ พระองค์ทรงเตือนเราในเรื่องความบาปเพราะพระองค์ทรงเตือนเราในเรื่องความชอบธรรม แต่ขอให้เราพิจารณาและใคร่ครวญเรื่องนี้เพิ่มเติม

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือพระวิญญาณของพระเจ้า เป็นพระวิญญาณของพระบิดาและพระบุตร ฉะนั้นความชอบธรรมที่พระวิญญาณทรงสำแดงนั้นเป็นความชอบธรรมของพระเจ้า จริงอยู่ที่เราจะไม่รู้จักความบาปและจะไม่ซาบซึ้งถึงความเลวร้ายของมันถ้าเราไม่ได้พินิจพิจารณาถึงความชอบธรรม ธรรมบัญญัติไม่ใช่ความบาป หากแต่ทำให้เรา รู้จักความบาป เพราะธรรมบัญญัตินั้นเป็นบทสะท้อนถึงความชอบธรรมของ

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระเจ้า เราอาจจะมองเห็นความบาป แต่ถ้าเราไม่เคยเห็นสิ่งที่ต่างไปจากนั้น เราก็คงคิดว่าที่เป็นอยู่นั้นก็ถูกต้องดีแล้ว แม้ว่าเราจะรู้จักความถูกต้อง แต่ถ้าเราจ้องมองไปที่ความบาปก็เป็นไปได้ที่จะสูญเสียความเข้าใจในเรื่องความถูกต้องนั้นไป ความบาปจึงเป็นตัวล่อลวงที่ร้ายกาจยิ่งนัก ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงต้องเปิดเผยความชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งปรากฏอยู่ในธรรมบัญญัติของพระองค์ก่อน เราจึงจะรู้ได้ว่าบาปก็คือบาป อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ถ้าไม่มีธรรมบัญญัติแล้ว ข้าพเจ้าก็คงไม่รู้จักบาป” (โรม 7:7) อย่างนี้แหละพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเตือนเราให้สำนึกในความบาปโดยทรงสำแดงความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า

เพราะฉะนั้น ข้อนี้ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า ยิ่งเข้าใจพระเจ้ามากเท่าไร เราก็จะเห็นพระองค์ชัดขึ้นมากเท่านั้น และจะยิ่งตระหนักในความบกพร่องของตนเองมากยิ่งขึ้น เราจะไม่เข้าใจความบาปด้วยการค้นหาตัวเอง แต่ด้วยการพิจารณาองค์พระผู้เป็นเจ้า ตัวอย่างเช่น ถ้าเราอยู่ใกล้ทะเลหรือภูเขาที่สูงตระหง่านและเปรียบเทียบกับตัวเองกับธรรมชาติที่พระองค์ทรงสร้าง ไม่จำเป็นต้องสำรวจใจหรือต้องมีคนบอก เราจะรู้สึกได้เองว่าตัวเราเล็กน้อยขนาดไหน เมื่อมองพระมหากษัตริย์ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เราจะรู้ทันทีว่า ตัวเรานั้นช่างไม่มีอะไรเลย อย่างที่ผู้ประพันธ์สดุดีกล่าวไว้ว่า “เมื่อข้าพระองค์มองดูฟ้าสวรรค์อันเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ดวงจันทร์และดวงดาวซึ่งพระองค์ได้ทรงสถาปนาไว้ มนุษย์เป็นผู้ใดเล่า ที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรของมนุษย์เป็นใครเล่า ที่พระองค์ทรงห่วงใยเขา” (สดุดี 8:3-4)

ถ้าหากความรู้สึกลี้ภัยนี้เกิดจากการพิจารณาธรรมชาติ แล้วจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าหากว่าแทนที่จะพิจารณาสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง เรากลับพิจารณาพระลักษณะนิสัยของพระองค์โดยตรง “พระเจ้าทรงเป็นดวงอาทิตย์” (สดุดี 84:11 TH1971) พระองค์ยิ่งใหญ่กว่าฟ้าสวรรค์ “ความชอบธรรมของ

พระองค์เหมือนภูเขาสองตระหง่าน ความยุติธรรมของพระองค์เหมือนที่ลึกยิ่ง” (สดุดี 36:6) เมื่อมองไปที่ธรรมชาติที่พระเจ้าทรงสร้าง เราารู้สึกว่าตัวเองเล็กน้อย ในทำนองเดียวกัน เมื่อพิจารณาความชอบธรรมของพระเจ้า เราจะรู้สึกถึงความขาดแคลนด้านจิตวิญญาณ ข่าวสารที่ปลอบโยนพลไพร่ของพระองค์ โดยเฉพาะช่วงเวลาที่พระองค์ใกล้จะเสด็จกลับมาคือ “ดูเถิด พระเจ้าของพวกเจ้า” (อิสยาห์ 40:9; ดู อิสยาห์ 11:1–9) หมายความว่าพระองค์ทรงประสงค์ให้เราออกไปที่ความชอบธรรมของพระองค์ เพื่อเราจะรู้ซึ่งว่าเราเองขาดความชอบธรรม นี่คือนิสัยที่จำเป็นในการเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระองค์

สิ่งที่กล่าวมาแล้วข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า การสำนึกในความบาปก็มาโดยการมองไปที่ความชอบธรรมของพระเจ้า และจะนำมาซึ่งสันติสุขในใจ เพราะเราจะตระหนักได้ว่าเราขาดความชอบธรรม ก็ต่อเมื่อเราเห็นความชอบธรรมของพระเจ้า นอกจากนั้นพระองค์ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงเตือนเราในเรื่องความบาปและความชอบธรรม พระคริสต์ตรัสว่า “เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะประทานผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อจะได้อยู่กับท่านตลอดไป คือพระวิญญาณแห่งความจริง ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นและไม่รู้จักพระองค์ ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่าน และจะประทับอยู่ในท่าน” (ยอห์น 14:16–17 TNCV)

เมื่อรับเอาพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งเตือนเราถึงความบาปด้วยการเปิดเผยความชอบธรรมของพระเจ้าแล้ว เราก็จะได้รับความชอบธรรมที่มาพร้อมกับพระวิญญาณ ความรู้สึกขาดตกบกพร่องเป็นพระสัญญาอยู่ในที่ว่าเราจะได้รับในสิ่งที่ขาดเหลืออยู่นั้น พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้สำนึกได้ว่า แท้จริงเราไม่มีความชอบธรรมเลย นี่คือการเตือนในเรื่องความบาป แต่ที่พระองค์ทรงเตือนเราในเรื่องความบาปนั้นไม่ใช่เพื่อยุ้ยหยันหรือซ้ำ

อยู่ด้วยความเชื่อ

เต็มให้เราท้อใจ แต่เพื่อให้รู้ว่าทุกสิ่งที่เราขาดอยู่นั้นพระองค์ทรงมีอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ และเมื่อพระองค์ประทานความชอบธรรมให้ เราจึงรู้ว่าเราเป็นคนบาป ฉะนั้นถ้าเพียงแต่เชื่อตามที่พระเจ้าตรัสไว้ทุกประการ เราก็ไม่ต้องถูกกล่าวโทษแม้แต่ชั่วขณะเดียว เราจะรู้สึกถึงความขาดตกบกพร่องอยู่เสมอ แต่ทุกครั้งที่พระองค์ทรงชี้แจงความบกพร่องในด้านใหม่ เราจะสรรเสริญพระองค์ได้ว่า ‘ขอบคุณพระองค์ที่ประทานสิ่งใหม่แก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอน้อมรับตามที่พระองค์ประทานนั้น’ เป็นความชื่นชมยินดีที่เรามีในองค์พระผู้เป็นเจ้า

นี่คือความจริงที่พระเจ้าทรงสั่งสอนคนอิสราเอลในสมัยโบราณเมื่อประทานพระบัญญัติของพระองค์จากภูเขาซีนาย และเป็นเรื่องเดียวกันกับที่พระองค์ทรงปรารถนาให้เราเรียนรู้ตลอดมา พระบัญญัติได้รับการตั้งไว้ “โดยมือของคนกลาง” (กาลาเทีย 3:19) คือพระคริสต์ เพราะมีคนกลาง “แต่เพียงผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์” (1 ทิโมธี 2:5) พระองค์ทรงเป็นคนกลางเพราะพระองค์ทรงนำให้เราคืนดีกับพระเจ้า ความขัดแย้งมีอยู่ว่า เราไม่ได้อยู่ภายใต้การบังคับของพระบัญญัติ แต่พระคริสต์ทรงให้เราคืนดีกับพระเจ้าโดยการใส่พระบัญญัติของพระองค์ไว้ในจิตใจและในการนึกคิดของเรา ฉะนั้นพระคริสต์ทรงเป็นคนกลางเพราะพระองค์ทรงเป็นสื่อกลางที่นำความชอบธรรมของพระเจ้ามาสู่เรา

พระเจ้าทรงตอกย้ำกระบวนการนี้เมื่อพระองค์ประทานพระบัญญัติ ณ ภูเขาซีนาย ก่อนหน้านั้นคนอิสราเอลพากันล้มป่วยเพราะขาดแคลนน้ำ แล้วพระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “จงเดินล่องหน้าประชาชนไป และนำพวกผู้ใหญ่บางคนของอิสราเอลไปกับเจ้า จงถือไม้เท้าที่เจ้าใช้ตีแม่น้ำไนล์นั้นไปด้วย นี่แน่ะ เราจะยืนอยู่ต่อหน้าเจ้านั่น บนศิลาที่ภูเขาโฮเรบ จงตีศิลานั้น แล้วน้ำจะไหลออกมาให้ประชาชนดื่ม” (อพยพ 17:5-6) ฝ่ายโมเสสก็กระทำตาม ประชาชนได้ดื่มจนชื่นใจ แต่พระคริสต์ทรงประทานน้ำนั้น

แก่พวกเขาอย่างอัศจรรย์ คือน้ำนั้นมาจากพระองค์โดยตรง ต่อมาอัครทูตเปาโลจึงเขียนถึงเรื่องนี้ว่า “พวกเขาได้ดื่มจากพระศิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามเขาไป พระศิลานั้นคือพระคริสต์” (1 โครินธ์ 10:4) ศิลาที่ประชาชนเห็น และที่โมเสสนั้น เป็นสัญลักษณ์ของพระคริสต์

ภูเขาไซโอบเรียกอีกชื่อหนึ่งก็คือภูเขาซีนายนั่นเอง ฉะนั้นพระเจ้าประทานพระบัญญัติบนภูเขาแห่งเดียวกันกับที่พระองค์ได้ประทานน้ำให้ประชาชนดื่มเพื่อดับกระหาย ที่พระเจ้าเสด็จมาประทับบนภูเขานั้น ประชาชนได้สัมผัสพระองค์และพระบัญญัติของพระองค์โดยไม่ต้องผ่านเงาสัญลักษณ์ คราวนั้นไม่มีใครอาจกล้าเข้าไปแตะต้องภูเขาซีนายโดยไม่ได้ตาย แต่ในขณะเดียวกัน น้ำซึ่งให้ชีวิตได้ไหลออกจากภูเขาที่ต้องห้ามนั้น น้ำเป็นสัญลักษณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ประทานแก่ทุกคนที่เชื่อ และน้ำนั้นมาจากพระคริสต์ (ดู ยอห์น 4:10, 13, 14; 7:37–39) พระเจ้าทรงสอนบทเรียนอันล้ำค่าผ่านเหตุการณ์ในครั้งนั้น แม้ว่าพระบัญญัติทำให้เรารู้จักความบาป และความบาปเป็นเหตุให้ต้องตาย แต่พระบัญญัติมาถึงเราโดยผ่านคนกลาง และมีพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำให้พระบัญญัติสัมฤทธิ์ผลในตัวเรา “เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ได้ทำให้ท่านพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย” (โรม 8:2) ด้วยเหตุนี้พระบัญญัติของพระเจ้าจึงเป็นชีวิตนิรันดร์

เรื่องนี้น่ายินดีเป็นอย่างยิ่ง เพราะในทันทีที่เราสำนึกในความบาป ก็มีความชอบธรรมปรากฏขึ้นเพื่อปกปิดความบาปทั้งหมดของเรา “ที่ใดมีบาปมากขึ้น พระคุณก็มีมากขึ้นยิ่งกว่านั้น” (โรม 5:20 TNCV) พระบัญญัติที่ทำให้เราสำนึกในความบาปเป็นพระบัญญัติฝ่ายจิตวิญญาณ และพระวิญญาณเป็นน้ำแห่งชีวิตที่ทรงประทานแก่ทุกคนที่จะรับไว้โดยไม่คิดมูลค่า มีสิ่งใดประเสริฐกว่าพระคุณของพระเจ้าอีกเล่า พระองค์ทรงเป็น “พระบิดาผู้ทรงพระเมตตากรุณา พระเจ้าแห่งการหนุนใจทุกอย่าง”

อยู่ด้วยความเชื่อ

(2 โครินธ์ 1:3) ให้เราเข้ามาดื่มน้ำแห่งชีวิตอย่างต่อเนื่องเพื่อจะได้รับการ
เติมเต็มอยู่ตลอดเวลา

ข้าได้ยินพระสุรเสียง

พระเยซูตรัสแก่ผู้กระหาย

จงดื่มน้ำชีวิตอันมีมากมาย

ดื่กขึ้นมามีโดยไม่ต้องเสียค่า

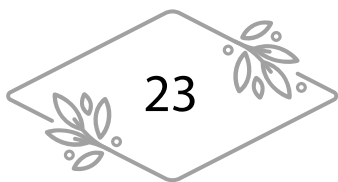
แล้วรับชีวาจากเราเถิดเอย

ข้าเข้าเฝ้าพระเยซู

ดื่มน้ำประเสริฐขุบเลี้ยงชีวา

ได้ดับกระหาย จิตใจเฟื่องฟู

ข้าจึงได้อยู่กับพระองค์สืบไป

ความสมบูรณ์ที่ยังเติบโต

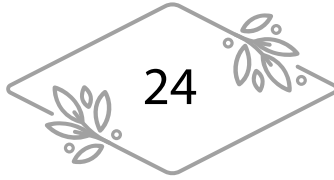
พระวามะของพระเจ้าที่มายังผู้เชื่อทุกคนกล่าวไว้ว่า “พวกท่านได้รับความครบบริบูรณ์ในพระองค์” (โคโลสี 2:10) มีหลายคนสับสนกับคำว่าชีวิตที่ครบบริบูรณ์ของพระคริสต์ว่าเป็นอย่างไรในเมื่อชีวิตคริสเตียนยังต้องการเจริญเติบโต เราต้องเติบโตในพระคุณอย่างต่อเนื่อง และต้องพัฒนาความรู้ในเรื่องของพระองค์ แต่มีหลายคนเข้าใจผิดว่า เรื่องการเติบโตและความครบบริบูรณ์เป็นเรื่องที่ขัดแย้งกัน

เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงพระชนมายุเพียง 12 พรรษา พระองค์ทรงสมบูรณ์แบบ แต่ในขณะเดียวกันพระองค์ “ทรงเจริญขึ้นในด้านสติปัญญา และด้านร่างกาย เป็นที่ชอบต่อพระพักตร์พระเจ้า” (ลูกา 2:52) พระองค์ทรงสมบูรณ์แบบแต่ยังเติบโตในพระคุณและความรู้ คือทรงดีพร้อมอยู่ตลอดทุกระยะเวลา เหมือนพืชที่มีความสมบูรณ์แบบในทุกขั้นตอนของการเจริญเติบโต เราชื่นชมความสวยงามของต้นไม้ที่ผลิใบอ่อน มันมีความครบครันไว้ที่ติดตลอดระยะเวลาของการเติบโตไม่ว่าจะเป็นช่วงที่มีดอกตูมหรือช่วงที่ออกผลก็ตาม

พระคัมภีร์ไม่ได้เขียนว่า ให้เราเติบโตจนครบบริบูรณ์ในพระคุณ แต่บอกให้เราเติบโตในพระคุณ ไม่ใช่พัฒนาเพื่อให้มีพระคุณมากขึ้น แต่เนื่องจากเราได้อยู่ในพระคุณแล้ว ก็ให้เราเจริญเติบโตในสติปัญญา นี่คือ

อยู่ด้วยความเชื่อ

ความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ในตัวเราเองไม่มีความสมบูรณ์ ไม่มีความดีความชอบอะไรเลย แต่พระคริสต์เป็นของเรา และ “เราได้รับพระคุณซ้อนพระคุณจากความบริบูรณ์ของพระองค์” (ยอห์น 1:16) เราจึงได้รับพระคุณเพิ่มทวีจนเต็มล้นในชีวิตของเรา

ชีวิตในพระวอแนะ

ชีวิตในพระวอแนะคือชีวิตของพระเจ้า เพราะเป็นลมปรานของพระองค์ และลมปรานของพระองค์ก็คือชีวิต มีคำเขียนถึงชีวิตและฤทธิ์อำนาจในพระวอแนะว่า “เพราะว่าพระวอแนะของพระเจ้านั้นมีชีวิตและทรงพลา
นุภาพอยู่เสมอ และคดียิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทะทะลุดูกระทั้งแยกจิต และวิญญาณ ทั้งข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิด และความมุ่งหมายในใจด้วย” (ฮีบรู 4:12) องค์พระผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสถึงพระวอแนะของพระเจ้าว่า “ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นพระวิญญาณและเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:63 TKJV) ให้เราศึกษาดูว่า พระวอแนะได้รับชีวิตมาจากที่ไหน

เฉลยธรรมบัญญัติบทที่ 30 บรรยายถึงคำสาปแช่งที่จะตกสู่ผู้ที่ล่วงละเมิดธรรมบัญญัติและคำอวยพรสำหรับผู้ที่ปฏิบัติตาม โมเสสกล่าวกับประชาชนให้ถือรักษารธรรมบัญญัติ พร้อมกับอธิบายถึงพระพรที่พระเจ้าจะประทานให้ถ้าเพียงแต่พวกเขาเลิกใจจากการล่วงละเมิด แล้วโมเสสจึงกล่าวต่อไปว่า “เพราะว่าพระบัญญัติซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ สำหรับท่านไม่ยากเกินไป และไม่ไกลเกินไปด้วย ไม่ใช่อยู่บนสวรรค์ ซึ่งท่านจะกล่าวว่า ‘ใครจะขึ้นไปบนสวรรค์แทนเราและนำมาให้เราเพื่อให้เราได้ฟังและประพฤติตาม’ ไม่ใช่อยู่บนพื้นทะเล ซึ่งท่านจะกล่าวว่า ‘ใครจะ

อยู่ด้วยความเชื่อ

ข้ามทะเลไปแทนเราและนำมาให้เรา เพื่อให้เราได้ฟังและประพฤติตาม' แต่ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่านมาก อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน ฉะนั้นท่านจึงทำได้” (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:11-14)

ให้เราเปรียบเทียบข้อความในเฉลยธรรมบัญญัติที่ยกมากับถ้อยคำของ อัครทูตเปาโลอย่างละเอียด ซึ่งเขียนไว้ว่า “แต่ความชอบธรรมที่มาทาง ความเชื่ออย่างนี้ว่า ‘อย่านึกในใจของท่านว่า ใครจะขึ้นไปบนสวรรค์’ (คือ จะเชิญพระคริสต์ลงมา) ‘หรือใครจะลงไปยังที่ลึก’ (คือจะเชิญพระคริสต์ ขึ้นมาจากความตาย) แต่ความชอบธรรมว่าอย่างไร ก็ว่า ‘ถ้อยคำนั้นอยู่ ใกล้ท่าน อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน’ (คือคำซึ่งก่อให้เกิด ความเชื่อที่เราทั้งหลายประกาศอยู่นั้น) คือถ้าท่านจะยอมรับด้วยปาก ของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในใจว่า พระเจ้า ได้ทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด เพราะว่าการเชื่อ ด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความ รอด” (โรม 10:6-10)

ถ้าสังเกตให้ดีก็จะเห็นว่าข้อความที่สองนี้เป็นการอ้างอิงจากข้อความ แรกโดยมีการเพิ่มข้อความในวงเล็บ ซึ่งเป็นการอธิบายโดยพระวิญญาณ บริสุทธิ์ถึงความหมายของคำว่า “พระบัญญัติ” ที่โมเสสกล่าวถึงนั้น

ในหนังสือโรม พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยความหมายของโมเสส ในเฉลยธรรมบัญญัติบทที่ 30 ได้กระจ่างชัดขึ้น ให้เราสังเกตว่า การนำ พระบัญญัติลงมาจากสวรรค์ ก็เท่ากับการเชิญพระคริสต์ให้เสด็จลงมา และการนำพระบัญญัติขึ้นมาจากที่ลึกก็เท่ากับการเชิญพระคริสต์ให้ เป็น ขึ้นจากความตาย

แสดงว่าพระบัญญัติทุกข้อ ธรรมบัญญัติทั้งหมดและพระวจนะทั้งสิ้น มีความหมายอย่างเดียวกันกับพระเยซูคริสต์ แต่อย่าเข้าใจผิด เพราะไม่ ได้หมายความว่าพระคริสต์เป็นเพียงตัวอักษรและถ้อยคำที่เราอ่านอยู่ใน

พระคัมภีร์ คือถ้าเราอ่านพระคัมภีร์และพบแต่ถ้อยคำและเนื้อหาลักษณะที่ปรากฏอยู่ในหนังสือทั่วไป แสดงว่าเรายังอ่านไม่เจอพระวอนะที่แท้จริง พระวอนะที่แท้จริงไม่ใช่ตัวอักษรที่ปราศจากชีวิต แต่มีความหมายเท่ากับพระคริสต์ ถ้าเราอ่านเจอพระวอนะ เราจะพบพระคริสต์ และถ้าเรายังไม่พบพระคริสต์ แสดงว่าเรายังไม่ได้เจอพระวอนะของพระเจ้า

อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็โดยการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็โดยพระวอนะของพระเจ้า” (โรม 10:17 TKJV) ในขณะที่เดียวกันท่านเขียนว่า “ให้พระคริสต์ประทับในใจของท่านโดยทางความเชื่อ” (เอเฟซัส 3:17) ฉะนั้นความเชื่อในพระวอนะอันมีชีวิตของพระเจ้าจะนำพระคริสต์เข้ามาในใจของเรา เพราะพระคริสต์คือชีวิตแห่งพระวอนะ

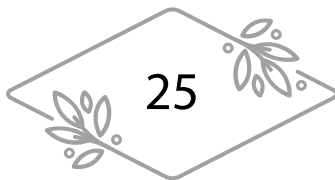
เรื่องนี้ยังปรากฏอยู่ในพระธรรมยอห์นบทที่ 6 ที่พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นพระวิญญาณและเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:63 TKJV) ในบทเดียวกันนี้พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต” และ “เราเป็นอาหารดำรงชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าใครกินอาหารนี้ คนนั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อชีวิตของโลกนั้นก็คือเลือดเนื้อของเรา” และในอีกข้อหนึ่งตรัสว่า “คนที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราจะมีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้คนนั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย” (ยอห์น 6:35, 51, 54) แล้วพระองค์ทรงเพิ่มเติมว่า “พระวิญญาณเป็นผู้ให้ชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นพระวิญญาณและเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:63 TKJV) นี่เป็นถ้อยคำที่ชัดเจนที่สุดซึ่งสอนให้รู้ว่าการรับเอาพระวอนะด้วยความเชื่อ คือการอัญเชิญพระคริสต์เข้ามาในใจ

มีทางเดียวที่จะได้รับพระคริสต์เข้ามาในใจอย่างแท้จริง นั่นก็คือการเชื่อวางใจในพระวอนะของพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจ ซึ่งเปรียบเสมือนการ

อยู่ด้วยความเชื่อ

กินเนื้อของพระองค์นั่นเอง ด้วยเหตุนี้การเชื่อด้วยใจจึงนำไปสู่ความชอบธรรม (ดู โรม 10:10) เพราะพระคริสต์ทรงเป็นความชอบธรรม

ในบทนี้ข้าพเจ้าได้นำเสนอเรื่องชีวิตในพระวาทะอย่างผิวเผิน แต่ใครเล่าจะบรรยายให้สมกับความยิ่งใหญ่ของข่าวประเสริฐได้ เราทำได้แต่ใคร่ครวญ ตรึกตรอง และพิจารณาถ้อยคำอันเรียบง่ายในพระคัมภีร์ จนความจริงจุดประกายขึ้นในใจ พระคริสต์คือพระวาทะที่แท้จริง และชีวิตในพระวาทะคือชีวิตของพระองค์ นี่คือข้อล้าลึกแห่งข่าวประเสริฐ เมื่อเรารับข้อนี้ด้วยความเชื่อ เราจึงจะซาบซึ้งถึงความหมายของประโยคที่ว่า เราจะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยพระวาทะทุกคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า

การทำงานของเนื้อหนัง

“การทำงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือการล่องประเวณี การโสโครก การเสเพล การนับถือรูปเคารพ การถือวิทยาคม การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การริษยากัน การฉุนเฉียวกัน การใฝ่สูง การทุ่มเถียงกัน การแตกหักกัน การอิจฉากัน การเมาเหล้า การเล่นเป็นพาลเกร และการอื่นๆ ในทำนองนี้” (กาลาเทีย 5:19–21)

ฝ่ายเนื้อหนังของมนุษย์ไม่สามารถทำอะไรได้เลย เพราะการทำงานของเนื้อหนังนั้นมีแต่ความบาป ถึงแม้จะพยายามทำดีอยู่บ่อยๆ แต่ผลก็เหมือนเดิม เนื้อหนังผูกมัดอยู่กับความบาปจนแยกกันไม่ออก เมื่อฝ่ายหนึ่งปรากฏ อีกฝ่ายหนึ่งก็ปรากฏด้วย ทั้งสองร่วมเป็นร่วมตายกันเลยทีเดียว

ฝ่ายเนื้อหนังจะปฏิบัติงานทุกครั้งที่เราไม่มีความเชื่อ “การกระทำใดๆ ที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23) เมื่อเรามีความเชื่อ พระเจ้าเป็นฝ่ายปฏิบัติการ แต่เมื่อใดที่ไม่มีความเชื่อเนื้อหนังจะเป็นฝ่ายกระทำ และเนื้อหนังไม่อาจทำงานของพระเจ้าได้ เมื่อชาวยิวถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าจะทำอย่างไรถึงจะทำงานของพระเจ้าได้ พระองค์ทรงตอบว่า “งานของพระเจ้าคือการวางใจในผู้ที่พระองค์ทรงใช้มา” (ยอห์น 6:29) เรารับพระองค์เข้ามาในชีวิตด้วยความเชื่อ พระองค์จึงเป็นผู้กระทำ แล้วสิ่งที่ทำนั้นจึงเป็นงานของพระเจ้า

อย่าเข้าใจผิดว่าฝ่ายเนื้อหนังของเราจะทำงานของพระเจ้าได้ โดยธรรมชาติแล้วเราไม่รู้จักร่างกายของพระองค์ ความคิดและวิธีการของพระเจ้าต่างกับของเราอย่างสิ้นเชิง เราไม่รู้ว่าความชอบธรรมคืออะไร ฉะนั้นเราพยายามสร้างความชอบธรรมให้กับตัวเองเหมือนคนยิวในสมัยก่อน เราจึงพลาดจากความชอบธรรมของพระเจ้า เราอาจจะได้ในสิ่งที่ดูเหมือนเป็นความชอบธรรมในสายตาของเราเอง แต่ถ้าเราพึ่งพาในสิ่งนั้น ในวันพิพากษาเราจะพบว่าเป็นการเข้าใจผิดอย่างร้ายแรงเลยทีเดียว

การเป็นทาสของเนื้อหนัง

เมื่อมีคนพยายามทำงานของพระเจ้าโดยอาศัยเนื้อหนัง สิ่งที่ปรากฏมีแต่โซ่ตรวนแห่งการเป็นทาส เนื้อหนังของเราเป็นทาสของพระบัญญัติ เพราะ “จิตใจที่เต็มไปด้วยบาปก็เป็นศัตรูกับพระเจ้า ไม่ยอมอยู่ใต้บทบัญญัติของพระเจ้า ทั้งไม่สามารถอยู่ได้ด้วย” (โรม 8:7 TNCV) ไม่มีความปรองดองระหว่างสองสิ่งนี้ “เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังขัดแย้งพระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ขัดแย้งเนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายต่อสู้กัน ดังนั้นท่านทั้งหลายจึงไม่สามารถทำในสิ่งที่ท่านปรารถนาจะทำ” (กาลาเทีย 5:17) ตรงนี้แหละที่ความเป็นทาสปรากฏ คือเราไม่สามารถทำในสิ่งที่เราอยากจะทำ และทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงสั่งไว้ ฝ่ายเนื้อหนังของเราขัดแย้งกับพระบัญชาของพระเจ้า และไม่สามารถปรองดองกันได้เลย

เมื่อเนื้อหนังหยุดที่จะพยายามทำตามพระบัญญัติของพระเจ้าเราจะรู้สึกเหมือนเป็นอิสระ ไม่ใช่เพราะเราหลุดออกจากการเป็นทาส แต่เพราะเราไม่รู้ถึงการเป็นทาสแล้วต่างหาก เมื่อใดที่พยายามก้าวเดิน เราก็สัมผัสถึงโซ่ตรวนที่ผูกมัดเราไว้ เมื่อนั่งลงโซ่ก็ไม่ได้หลุดไปไหน แค่มารู้สึกเพราะไม่ได้ตื่นนอนต่อต้าน ถ้าเราตาบอดด้านจิตวิญญาณแล้วก็ไม่ยากที่จะคิดไปว่าตนไม่ได้เป็นทาสอีกแล้ว

เนื้อหนังผูกมัดอยู่กับความบาป และทุกครั้งที่พยายามเดินสวนทางกับความบาป โഴ้แห่งความบาปก็รั้งตัวไว้ และเราได้สำนึกถึงความเป็นทาส แต่ถ้าเราหยุดที่จะเดินสวนทางกับความบาป เราจะไม่รู้สึกถึงโഴ้ที่เหนียวรั้งเราไว้ และอาจจะเข้าใจผิดว่า เราได้รับอิสระแล้ว และไม่ได้เป็นทาสอีกต่อไป แต่นั่นไม่ใช่อิสระที่แท้จริง หากแต่เป็นอิสระที่ซาตานหยาบยื่นให้ เพราะซาตานยังถือปลายโซ้อยู่ และมันนำเราไปตามใจชอบของมัน トラบใดที่เดินตามที่มันต้องการ เราจะไม่รู้สึกถึงโซ้ที่ผูกเราไว้ ซาตานจะให้โซยาวพอที่เราจะไม่อดัดจนเกินไป แต่ทันทีที่เราพยายามออกห่างจากทางแห่งความบาปเพื่อมาเดินในทางของพระเจ้า ปรากฏว่าเรารู้สึกถึงการเป็นทาสขึ้นมาทันที ทำอย่างไรก็ไม่อาจหลุดพ้นด้วยลำพังตนเองได้ เพราะเรผูกมัดอยู่กับความบาป จึงต้องโอนอ่อนผ่อนตามแล้วแต่บาปนั้นจะพาไป

เรารู้จักความบาปโดยธรรมบัญญัติ และถ้าไม่มีธรรมบัญญัติ ความบาปก็ตายแล้ว (ดู โรม 3:20; 7:8) ตอนนี้เรารู้ซึ่งแล้วว่า เราไม่สามารถทำงานของพระเจ้าได้ แต่เมื่อพระบัญญัติปรากฏ ความบาปก็กลับมีชีวิต (ดู โรม 7:9) เราได้รู้สึกถึงการเป็นทาสของความบาป สำหรับเนื้อหนังแล้ว “ธรรมบัญญัตินำไปสู่พระพิโรธ” (โรม 4:15) และ “คลอດลูกเป็นทาส” (กาลาเทีย 4:24) คือธรรมบัญญัติทำให้เรารู้สึกในความเป็นทาส “เหมือนสตรีที่แต่งงานแล้วต้องอยู่ในกฎประเพณีการสมรสที่สามียังมีชีวิตอยู่ ... ฉะนั้น ถ้าหญิงนั้นไปเป็นของชายอื่นในเมื่อสามียังมีชีวิตอยู่ นางก็ได้ชื่อว่าเป็นหญิงล่วงประเวณี” (โรม 7:2-3) ถ้าเรายังอยู่ในเนื้อหนัง แต่มาแอบอ้างพระนามของพระคริสต์ เราก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้ล่วงประเวณี ซึ่งเป็นผลของเนื้อหนังประการแรกตามที่บันทึกไว้ เนื่องจากเนื้อหนังเป็น ‘สามีเก่า’ ฉะนั้นสามีเก่านั้นต้องตายเสียก่อนที่หญิงนั้นจะแต่งงานใหม่โดยไม่ผิดศีลธรรม ด้วยเหตุนี้เมื่อเนื้อหนังของเราพยายามทำงานของพระเจ้า ก็หมายความว่าพยายามล่วงประเวณีนั่นเอง เพราะเมื่อเนื้อหนังพยายาม

อยู่ด้วยความเชื่อ

ทำอะไรก็ตาม ก็ยังเป็นงานของเนื้อหนังอยู่ดี และถ้าเรายังทำงานฝ่ายเนื้อหนังอยู่ เรา “จะไม่มีส่วนในแผ่นดินของพระเจ้า” (กาลาเทีย 5:21)

เรื่องเปรียบเทียบ

มีครั้งหนึ่งที่อับราฮัมพยายามทำงานของพระเจ้าโดยอาศัยเนื้อหนังของตนเอง พระเจ้าทรงสัญญาแก่อับราฮัมว่าท่านจะเป็นบิดาของชนหลายชาติ แน่จนอับราฮัมก็อยากให้พระสัญญานั้นสำเร็จโดยเร็ว แต่นางซาร่าห์¹ ซึ่งเป็นภรรยาเป็นหมัน ท่านก็ไม่มีบุตร อับราฮัมกับซาร่าห์จึงตั้งต้นหาวิธีทำให้พระสัญญานั้นสำเร็จ ผลก็คืออิซมาเอล “ผู้ที่เกิดตามเนื้อหนัง” เป็น “บุตรของหญิงทาส” (กาลาเทีย 4:29, 30 TKJV/THSV; ดู ปฐมกาลบทที่ 16) ในเรื่องนี้อับราฮัมกับซาร่าห์ขาดความเชื่อ เพราะถ้ามีความเชื่อเขาทั้งสองคงไว้วางใจให้พระเจ้ากระทำตามที่ทรงสัญญาไว้แม้ว่าสถานการณ์ดูเหมือนเป็นไปได้ก็ตาม เพราะเมื่อขาดความเชื่อ สิ่งที่ทำนั้นจึงเป็นงานของเนื้อหนัง ผลก็คือบุตรชาย “ที่เกิดตามเนื้อหนัง” และเนื้อหนังเมื่อพยายามทำงานของพระเจ้านำไปสู่การเป็นทาสอยู่ดี

ยาโคบกับเรเบคาห์ก็พยายามทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จด้วยแผนของพวกเขาเองเช่นกัน ยาโคบจึงหลอกอิสอัคให้อวยพรตนตามสิทธิของบุตรหัวปี¹ ผลก็คือต้องจากคนที่ตนรักไปตลอดชีวิต ต้องทนทุกข์และกลับใจอย่างแท้จริงเสียก่อน กว่าท่านจะได้กลับมีชีวิตที่สงบเหมือนในช่วงวัยหนุ่มอีกครั้งก็ต้องใช้เวลาหลายสิบปี

โมเสสก็เช่นกัน ท่านพยายามทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จด้วยกำลังของตนเอง พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะกู้ชนชาติอิสราเอลออกจากการเป็นทาส โมเสส “จึงฆ่าคนอียิปต์นั้น แล้วซ่อนศพไว้ในทราย” (อพยพ 2:12)

1 ดู ปฐมกาลบทที่ 27

แต่นั้นไม่ใช่วิธีการของพระเจ้า ท่านต้องหนีเข้าไปในทะเลทรายเพื่อเอาชีวิตรอด พระสัญญาจึงล่าช้าไปอีก 40 ปีกว่าจะสำเร็จ

ทุกครั้งที่เนื้อหนังพยายามทำให้สำเร็จตามพระประสงค์ของพระเจ้า ก็จะได้ผลเช่นนี้แหละ ผลของเนื้อหนังต่างกับพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างลิบลับ เหมือนความคิดของมนุษย์ที่ด้อยกว่าความคิดของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พระสัญญาไม่มีวันสำเร็จ และการทำงานก็ไม่มีวันสมบูรณ์ นอกจากจะกระทำด้วยความเชื่อ

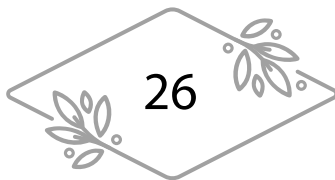
ตัวเก่าต้องตาย

พระเจ้าประทาน “พระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่แก่เรา” (2 เปโตร 1:4) แต่เราจะไม่เห็นความสำเร็จของพระสัญญาเหล่านี้ด้วยผลของเนื้อหนัง พระเจ้าประทานบรรดาพระสัญญา “แก่อับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของท่าน” (กาลาเทีย 3:16) เราจะเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมได้ ก็ต่อเมื่อเรามีความเชื่อเท่านั้น ตามเนื้อหนังเรายังติดพันอยู่กับ ‘ตัวเก่า’ เรายังดำเนินชีวิตตามโลกีย์วิสัยซึ่งไม่อาจอยู่ใต้บังคับของพระบัญญัติของพระเจ้าได้ ฉะนั้นเราไม่สามารถเป็นของพระคริสต์ได้ด้วยลำพังตัวเอง แต่เราจะเป็นของพระคริสต์ได้ด้วยการถูกตรึงไว้กับพระองค์ เราจะพบพระองค์และเข้าส่วนในพระองค์อยู่ที่ไม้กางเขน (ดู กาลาเทีย 2:20) ที่ไม้กางเขน ‘ตัวเก่า’ ของเรา คือ ‘สามัคคนแรก’ ได้ถูกประหารแล้ว “เพื่อท่านจะเป็นของผู้อื่น คือของพระองค์ผู้ที่พระเจ้าทรงให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้ว เพื่อเราจะได้เกิดผลถวายแด่พระเจ้า” (โรม 7:4) เนื้อหนังติดพันอยู่กับความบาปจนแยกไม่ออก ฉะนั้นถ้าจะหยุดทำบาป เนื้อหนังต้องตาย เราจึงพ้นจาก “กฎแห่งบาปและความตาย” คือกฎที่ผูกเราไว้กับความบาปในขณะที่เรายังอยู่ในเนื้อหนัง (ดู โรม 8:2) “เมื่อเราดำเนินชีวิตในเนื้อหนัง ตัณหาชั่วที่ธรรมชาติเรารั้ให้เกิดขึ้นนั้น ได้ทำให้อวัยวะของเราก่อผลซึ่งนำไปสู่ความตาย

อยู่ด้วยความเชื่อ

แต่เดี๋ยวนี้เราได้พ้นจากกรรมบัญญัติ คือได้ตายจากกรรมบัญญัติที่เคยผูกมัดเราไว้ เพื่อจะได้เป็นทาสแบบใหม่ตามพระวิญญาณ ไม่ใช่แบบเก่าตามตัวอักษร” (โรม 7:5-6)

การเปลี่ยนแปลงอันประเสริฐนี้เกิดขึ้นที่ไม้กางเขน พระบัญญัติไม่ได้ตาย แต่เนื้อหนังต่างหากที่ตาย เราจึงพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย การเป็นศัตรูกันระหว่างเรากับกรรมบัญญัติก็ตายด้วย ความเป็นทาสก็หมดไป เราจึงมาผูกพันกับพระคริสต์ด้วยความเชื่อ สำหรับเราแล้วกรรมบัญญัติจึงกลายเป็น “กฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์” (โรม 8:2) การงานของเนื้อหนังก็หมดไป จากนั้นเราก็จะทำกิจการแห่งความเชื่อ ซึ่งจะบังเกิดผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจึงเป็นทาสแห่งพระสัญญา ร่วมกับอับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของท่าน

ท่านสงสัยทำไม

พระคัมภีร์เขียนถึงพระเยซูว่า พระองค์ “ทรงคำจูนสิ่งทั้งปวงไว้ด้วย พระวณะอันทรงฤทธานุภาพของพระองค์” (ฮีบรู 1:3) พระวณะนั้นไม่เพียงแต่มีฤทธานุภาพในการคำจูนเท่านั้น แต่ยัง “สามารถก่อสร้างท่านขึ้นได้ และให้ท่านมีมรดกด้วยกันกับบรรดาธรรมิกชน” (กิจการ 20:32)

ตัวอย่างที่พระวณะของพระคริสต์มีฤทธิ์อำนาจในการคำจูนนั้น ปรากฏอยู่ในมัทธิว 14:25-32 คราวนั้นเหล่าสาวกอยู่ในเรือขณะที่ทะเลกำลังปั่นป่วน พวกเขาตกใจเมื่อเห็นพระเยซูทรงดำเนินมาบนน้ำ “พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘ทำใจให้ตั้งไว้เถิด เราเอง อย่ากลัวเลย’ ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดบอกให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์’ พระองค์ตรัสว่า ‘มาเถิด’” (TH1971)

เปโตรตอบสนองต่อพระดำรัสของพระเยซูที่ตรัสว่า “มาเถิด” เขาจึง “เดินบนน้ำไปหาพระเยซู” อาจมีบางคนด่วนสรุปว่า น้ำพยุงบเปโตรไว้ไม่ให้จม แต่ถ้าพิจารณาดูแล้วจะเห็นว่าไม่เป็นความจริง เพราะมันผิดธรรมชาติของน้ำที่จะคำจูนมนุษย์ไม่ให้จมได้ พระคัมภีร์เขียนต่อจากนั้นว่า “แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมนั้นก็ร้องว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย’ ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสว่า ‘ท่านสงสัยทำไม ท่านช่างมีความเชื่อน้อยเสียจริง’” (TH1971)

อยู่ด้วยความเชื่อ

ถ้าหากว่าน้ำคือสิ่งที่พยุงบโตรไว้ เขาคงไม่เริ่มจม เพราะจุดที่เปโตรเดินบนน้ำกับจุดที่จมลงนั้นเป็นน้ำเดียวกัน พระเยซูตรัสถามเปโตรว่า “ท่านสงสัยทำไม” ฉะนั้นเราจึงเห็นได้ว่าสิ่งที่คำจุนเปโตรไว้ในขณะที่เขาเดินบนน้ำคือพระคำรัสของพระเยซู พระคำรัสที่ตรัสว่า “มาเถิด” คือสิ่งที่นำเปโตรให้เดินบนน้ำได้ แต่เมื่อเขาเริ่มสงสัยในพระคำรัสนั้น ก็เริ่มจมลงทันที

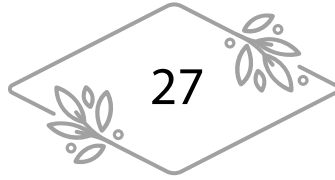
พระคำรัสอันเดียวกันที่พยุงบโตรไว้ให้เดินบนน้ำได้ สามารถบันดาลให้คนลอยขึ้นไปในอากาศได้เช่นกัน ครั้งหนึ่งเอลียาห์กำลังเดินไปกับเอลีชา แล้วอยู่ๆ เอลียาห์ก็ลอยขึ้นไปในอากาศ ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น เพราะพระเจ้าตรัสให้เอลียาห์ขึ้นไป และเนื่องจากผู้เผยพระวจนะเอลียาห์เชื้อฟังพระวจนะของพระองค์เสมอ ท่านจึงกระทำตามคำสั่งในครั้งนั้นด้วย

พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “โดยความเชื่อ เอนอคจึงถูกรับขึ้นไป” (ฮีบรู 11:5) แต่ความเชื่อนั้น “เกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า” (โรม 10:17 TKJV) สรุปว่าสิ่งที่นำเอนอกับเอลียาห์ให้ลอยขึ้นไปในอากาศเพื่อพบองค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระวจนะของพระองค์นั่นเอง ทั้งสองท่านนี้เป็นเพียงผู้บุกเบิกของคนทั้งหลายที่จะมีชีวิตอยู่เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา ด้วยว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยพระคำรัสสั่ง ด้วยเสียงเรียกของหัวหน้าทูตสวรรค์ และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และทุกคนที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นพระเจ้าจะทรงรับพวกเราซึ่งยังมีชีวิตอยู่ขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น และจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละ เราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์” (1 เธสะโลนิกา 4:16-17)

แล้วมีอะไรอีกเล่าที่จะอุ้มชูคนที่ได้รับความโปรดปรานเหล่านั้นให้ลอยขึ้นไปในอากาศ นั่นก็คือพระคำรัสอันเดียวกันกับที่คำจุนเปโตรไว้บนน้ำ

เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสว่า “ท่านทั้งหลายที่ได้รับพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลาย” (มัทธิว 25:34) คนที่คุ้นเคยกับการเชื่อฟังพระองค์ จะตอบสนองทันทีและจะถูก รับขึ้นไป ส่วนคนที่ไม่ชินกับการเชื่อฟังก็จะไม่เชื่อฟังเช่นกันเมื่อพระองค์ เสด็จมาเรียกคนของพระองค์ และเขาจะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง

ถ้าเราเพิกเฉยต่อพระวอนของพระเจ้า และไม่นำพระวอนเข้ามาใน ชีวิตของเรา ในวันสุดท้ายเราก็จะไม่ยอมรับพระคำรัสที่ตรัสว่า “มาเถิด” มีทางเดียวที่เราจะสามารถรับเอาพระวอนมาเป็นของเราคือให้ตระหนัก ว่าทุกครั้งที่พระองค์ตรัสนั้น พระองค์ตรัสถึงเรา ในวันสุดท้ายผู้ที่รอคอย การเสด็จมาของพระองค์จะเป็นผู้ที่ดำเนินชีวิตโดยพระวอนของพระเจ้า ฉะนั้นเมื่อพระองค์ตรัสว่า “มาเถิด” พวกเขาจะไปพบพระองค์แต่โดยดี เราจะเป็นสุขเมื่อรู้จักฤทธานุภาพแห่งพระวอนที่คำจุนเรา และเมื่อรับ เอาพระวอนนั้นเป็นของเรา

ความเชื่อที่มีชีวิต

คำว่า “ความเชื่อที่มีชีวิต” เป็นความจริงที่ตายตัว เพราะความเชื่อเป็นสิ่งที่มีความชีวิต คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ และเราไม่สามารถดำรงชีวิตโดยอาศัยสิ่งที่ไม่มีความชีวิต เนื่องจากว่าคนเราจะดำรงชีวิตได้จากสิ่งที่ให้ความชีวิตเท่านั้น และเราดำรงชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ แสดงว่าความเชื่อเป็นสิ่งที่มีความชีวิต

ความเชื่อเป็นของประทานจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ (ดู เอเฟซัส 2:8) พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ (ดู ฮีบรู 12:2) และชีวิตมีอยู่ในพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นชีวิตนั้น ฉะนั้นสิ่งที่มาจากแหล่งกำเนิดเช่นนี้ก็ต้องมีความชีวิต

ในเมื่อความเชื่อมาจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่แต่พระองค์เดียว และจากพระเยซูคริสต์ผู้มีความชีวิตแต่พระองค์เดียว และไม่ได้มาจากตัวเราเอง (ดู เอเฟซัส 2:8) ความเชื่อนั้นประกอบด้วยชีวิต จึงนำชีวิตมาสู่เรา

ความเชื่อเกิดขึ้นมาโดยการฟังพระวจนะของพระเจ้า (ดู โรม 10:17) พระวจนะนั้น คือ “พระวจนะอันสัตย์จริง” (ทิตัส 1:9) คือพระวจนะที่เต็มไปด้วยความเชื่อ อันเป็น “พระวจนะแห่งชีวิต” (ฟิลิปปี 2:16) ฉะนั้นเนื่องจากพระวจนะของพระเจ้านำมาซึ่งความเชื่อ และเต็มไปด้วยความเชื่อ และเพราะพระวจนะนั้นคือพระวจนะแห่งชีวิต สรุปว่าความเชื่อคือ

ชีวิต เป็นสิ่งที่มีชีวิตอยู่ และจะนำชีวิตของพระเจ้ามาให้เราในขณะที่เราดำเนินตามความเชื่อนั้น

ความเชื่อ นำชีวิตแบบใหม่มาให้เรา เมื่อชีวิตนั้นมาจากพระเจ้าผ่านพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิต แสดงว่าชีวิตที่ให้แก่เรานั้นเป็นชีวิตของพระเจ้า เราต้องการชีวิตของพระองค์ และพระองค์พร้อมที่จะประทานชีวิตนั้นแก่เรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า “อย่าดำเนินชีวิตแบบเดียวกับที่พวกต่างชาติดำเนินกันอีกต่อไป คือมีใจจดจ่ออยู่กับสิ่งไร้สาระ ความคิดของเขาทั้งหลายถูกทำให้มืดมนไป และเขาขาดจากชีวิตที่มาจากพระเจ้าเนื่องจากความไม่รู้ที่อยู่ในตัว และความแข็งกระด้างในจิตใจ” (เอเฟซัส 4:17-18)

พระเยซูเสด็จมาเพื่อเรา “จะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์” (ยอห์น 10:10) “พยานหลักฐานนั้นคือ พระเจ้าประทานชีวิตนิรันดร์แก่เรา และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ คนที่มีพระบุตรก็มีชีวิต คนที่ไม่มีพระบุตรก็ไม่มีชีวิต” (1 ยอห์น 5:11-12) เรารับพระคริสต์เข้ามาสถิตอยู่ในใจด้วยความเชื่อ (ดู เอเฟซัส 3:17) ฉะนั้นเนื่องจากมีแต่ชีวิตของพระเจ้าที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ และพระคริสต์สถิตในใจด้วยความเชื่อ แสดงให้เห็นอย่างแน่ชัดว่า ความเชื่อจะนำชีวิตของพระเจ้ามาสู่เราขณะที่เราดำเนินตามความเชื่อนั้น

ชีวิตของพระเยซูเองจะสำแดงผ่านตัวเรา “เพราะว่าเราที่มีชีวิตอยู่นั้น ถูกมอบไว้กับความตายอยู่เสมอเพราะเห็นแก่พระเยซู เพื่อชีวิตของพระเยซูจะปรากฏในร่างกายเนื้อหนังที่ต้องตายของเรา” (2 โครินธ์ 4:11) ชีวิตของพระเยซูจึงปรากฏอยู่ในชีวิตของเราโดยที่พระคริสต์เองสถิตอยู่ในเรา พระคริสต์ “ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ด้วยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20) นี่คือการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระองค์ตรัสว่า “เราจะอยู่ในเขาทั้งหลาย และจะดำเนินในหมู่พวกเขา” (2 โครินธ์ 6:16) และ “เราจะไม่ละทิ้งพวกท่านไว้ให้เป็นลูกกำพร้า เราจะมาหาท่าน ... เพราะเรามีชีวิตอยู่พวกท่านก็จะมีชีวิตอยู่ด้วย” (ยอห์น 14:18–19) พระเยซูอยู่ในพวกเราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะพระองค์ทรงปรารถนาให้เรา “ความเข้มแข็งภายในจิตใจด้วยฤทธิ์ทางอำนาจที่มาจากพระวิญญาณของพระองค์ ... ให้พระคริสต์ประทับในใจของท่านโดยทางความเชื่อ” (เอเฟซัส 3:16–17) “ในวันนั้น” (คือวันที่รับพระวิญญาณบริสุทธิ์) “ท่านจะรู้ว่าเราอยู่ในพระบิดา และพวกท่านอยู่ในเราและเราอยู่ในท่าน” (ยอห์น 14:20) “พวกเรารู้ว่าพระองค์สถิตอยู่ในเราคือโดยพระวิญญาณที่พระองค์ประทานแก่เรา” (1 ยอห์น 3:24) “เพื่อเราจะได้รับพระวิญญาณตามพระสัญญาโดยความเชื่อ” (กาลาเทีย 3:14)

“พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นการสาปแช่งแห่งธรรมบัญญัติ ... เพื่อพรของอับราฮัมจะได้มาถึงบรรดาคนต่างชาติที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้รับพระวิญญาณตามพระสัญญาโดยความเชื่อ” (กาลาเทีย 3:13–14) เราต้องมีพรของอับราฮัมจึงจะรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามที่ทรงสัญญาไว้ และพรของอับราฮัมก็คือความชอบธรรมที่ได้มาโดยความเชื่อ (ดู โรม 4:1–13) เมื่ออับราฮัมมีความชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว “ท่านได้เข้าสู่สันติเป็นเครื่องหมายสำคัญ เป็นตรารับรองความชอบธรรมซึ่งเกิดโดยความเชื่อที่ท่านได้มีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่สันติ” (โรม 4:11) และเมื่อเรามีความชอบธรรมโดยทางความเชื่อแล้ว เราก็จะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามพระสัญญาอย่างแน่นอน ซึ่งจะทำให้การเข้าสู่สันติทางใจ สู่ความบริสุทธิ์ อันเป็นตรารับรองความชอบธรรมที่ได้มาโดยความเชื่อ เมื่อเราได้พรของอับราฮัม เราก็เป็นลูกของพระเจ้า และพระองค์จะประทานพระวิญญาณของพระบุตรเข้ามาในใจของเรา (ดู กาลาเทีย 3:26; 4:4–6) เมื่อเราได้พรของอับราฮัม เพื่อจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยทางความ

เชื่อตามที่ทรงสัญญาไว้ ให้เราทูลขอเพื่อจะได้รับ จงขอเถิดแล้วจะได้รับ อย่างแน่นอน เพราะพระเจ้าทรงสัญญาว่า ความเชื่อเกิดขึ้นโดยการได้ยิน พระวจนะของพระเจ้า เพราะฉะนั้นให้เราทูลขอด้วยความเชื่อ โดยไม่สงสัย เลย “เพราะทุกคนที่ขอก็ได้ และทุกคนที่แสวงหาก็กพบ ทุกคนที่เคาะก็จะ เปิดให้เขา” (มัทธิว 7:8)

นี่คือความเชื่อที่มีชีวิต และมาจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ คือความ เชื่อที่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ริเริ่ม ความเชื่อที่มาโดยทางพระวจนะของ พระเจ้า คือความเชื่อที่นำชีวิตและฤทธานุภาพจากพระเจ้ามาสู่เรา และ ทำงานของพระเจ้าในชีวิตของเราในขณะที่ดำเนินตามความเชื่อนั้น เป็น ความเชื่อที่รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งนำพระเยซูคริสต์เข้ามาสถิตในใจ ของเรา และปรากฏพระองค์ผ่านเนื้อหนังอันต้องเปื่อยเน่าของเรา สิ่งนี้ สิ่งเดียวคือความเชื่อที่มีชีวิต และเราจะดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อนี้ นี่คือ ชีวิตที่แท้จริง และครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าปราศจากความเชื่อเช่นนี้ แล้ว ทุกอย่างที่เราทำก็เท่ากับศูนย์ หรือเลวร้ายยิ่งกว่า เพราะทุกอย่างที่ไม่ ได้เป็นไปด้วยความเชื่อ ก็เป็นความบาป

ด้วยความเชื่อที่แท้จริง จะไม่มีคำถามหรือข้อสงสัยในเรื่องการ ประพฤติปฏิบัติ เพราะความเชื่อเช่นนี้เป็นความเชื่อที่ปฏิบัติ จึงเป็นไป ไม่ได้ที่จะมีความเชื่อโดยไม่มีการประพฤติปฏิบัติ “เพราะว่าในพระเยซู คริสต์นั้นการเข้าสู่หน้หรือไม่เข้าสู่หน้ไม่เกิดประโยชน์อันใด แต่ความ เชื่อซึ่งแสดงออกเป็นการกระทำด้วยความรักนั้นสำคัญ” (กาลาเทีย 5:6) เนื่องจากความเชื่อนี้เป็นความเชื่อที่มีชีวิต ฉะนั้นเป็นไปไม่ได้ที่ความเชื่อ จะไม่มีการประพฤติปฏิบัติ และเมื่อความเชื่อมาจากพระเจ้าแล้ว การงาน ทุกอย่างที่เกิดจากความเชื่อนั้นล้วนแต่เป็นงานของพระเจ้า

ฉะนั้นทุกอย่างที่อ้างว่าเป็นความเชื่อ แต่ไม่ได้นำมาซึ่งความรอดและ ไม่ได้ทำงานของพระเจ้า แสดงว่านั่นไม่ใช่ความเชื่อที่แท้จริง แต่เป็นการ

อยู่ด้วยความเชื่อ

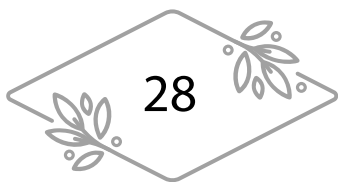
หลอกลวงซึ่งจะไม่ได้นำพระคุณเข้ามาในใจ ไม่มีฤทธานุภาพในชีวิต เป็นความเชื่อที่ตายแล้ว และผู้ที่มีความเชื่อจอมปลอมเช่นนี้ก็ตายในการละเมิดและการบาป การปฏิบัติทุกอย่างเป็นเพียงแต่พิธีอันปราศจากอำนาจ จึงปราศจากชีวิต

ตรงกันข้าม ความเชื่อที่มาจากพระเจ้ามาโดยทางพระวจนะของพระองค์ และนำพระคริสต์ (ผู้เป็นพระวาตะแห่งชีวิต) เข้ามาในชีวิต ดำรงอยู่ในใจ และฉายออกในชีวิตของเรา นี่คือการเชื่อที่แท้จริง ซึ่งดำรงอยู่ในเราโดยทางพระเยซูคริสต์เพียงทางเดียว และทำงานในชีวิตของเราขณะที่ดำเนินตามความเชื่อนั้น

ความเชื่อที่มีชีวิตคือการที่พระคริสต์ทรงดำรงชีวิตอยู่ในเรา ผู้ทรงเป็นความหวังในพระสิริที่จะได้รับนั้น คือพระเจ้าสถิตกับเรา ผู้ทรงปรากฏพระองค์ในเนื้อหนังของเราในวันนี้โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ทั้งหมดนี้เท่านั้นคือการเชื่อที่มีชีวิต เพราะ “ทุกวิญญาณที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์¹ ก็มาจากพระเจ้า แต่ทุกวิญญาณที่ไม่ยอมรับพระเยซูก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า แต่เป็นวิญญาณแห่งปฏิปักษ์ของพระคริสต์ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินว่าจะมาและบัดนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว ลูกที่รัก ท่านมาจากพระเจ้าและได้ชนะคนพวกนั้น เพราะพระองค์ผู้ทรงอยู่ในท่านยิ่งใหญ่กว่าผู้ซึ่งอยู่ในโลก” (1 ยอห์น 4:2–4 TNCV)

ด้วยเหตุนี้ “จงพิจารณาตัวเองดูว่าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในความเชื่อหรือไม่” (2 โครินธ์ 13:5) พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “จงมีความเชื่อของพระเจ้า” (มาระโก 11:22 เซิงอรรถของฉบับ KJV)

1 พระคัมภีร์ฉบับ KJV กล่าวว่า “มาในเนื้อหนัง”

การตัดสินคนอื่น

คนชอบธรรมคือคนที่มีพระวจนะของพระเจ้าดำรงอยู่ในใจ ซึ่งความจริงข้อนี้ไม่ปรากฏให้เห็นภายนอก ถ้าเราสามารถมองเห็นหัวใจคนเหมือนที่พระเจ้าทรงเห็น เราจะรู้อย่างชัดเจนว่าคนๆ นั้นมีความเชื่อหรือไม่มี และจากข้อนี้เราจึงสามารถรู้ได้ว่าเขาอยู่กลุ่มไหนในมนุษย์สองกลุ่มใหญ่นั้น

ความเชื่อนำมาซึ่งความชอบธรรม และการขาดความเชื่อเป็นเหตุผลเดียวที่ทำให้เกิดความชั่ว เพราะทุกคนชั่วโดยธรรมชาติอยู่แล้ว โดยมีใจฝ่ายเนื้อหนัง และ “ไม่อยู่ใต้บังคับของธรรมบัญญัติของพระเจ้า แท้จริงเขาอยู่ใต้บังคับก็ไม่ได้” (โรม 8:7 แปลจากฉบับ kjv) ธรรมชาติเดียวกันนี้ปรากฏอยู่ในการฆ่าคน การเล่นเสเพลและการต่ำช้าทุกอย่างที่มนุษย์กระทำการ ซึ่งเป็นธรรมชาติโดยพื้นฐานของมนุษย์ทั้งปวง สาเหตุที่ทุกคนไม่ได้ทำความชั่วเหมือนกันเป็นเรื่องความบังเอิญและเป็นเพราะสถานการณ์ที่แตกต่างกันเท่านั้น คนที่เป็นที่นับหน้าถือตาของสังคมแต่ยังไม่รู้จักพระเจ้า ไม่สามารถอดตัวได้ที่เขาไม่เป็นที่รังเกียจของคนทั่วไป เพราะความแตกต่างระหว่างเขากับคนอื่นไม่ใช่ความแตกต่างของธรรมชาติ แต่เป็นความแตกต่างของโอกาส ซึ่งเขาไม่สามารถอดอ้างอะไรในเรื่องนี้ได้

อยู่ด้วยความเชื่อ

เมื่ออาดัมทำบาป เขาได้รับธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนัง หรือที่เรียกว่าโลกียวิสัย ซึ่งเป็นธรรมชาติเดียวที่เขาสามารถถ่ายทอดให้แก่ลูกหลาน ฉะนั้นลูกหลานของอาดัมทุกคนจึงได้รับธรรมชาตินี้สืบเนื่องต่อกันมาจนถึงสมัยของเรา นอกจากพระคุณของพระเจ้าแล้ว มนุษย์เราต่างกันตรงที่การเกิดและสถานการณ์ในชีวิตเท่านั้น แต่ทุกคนมีธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังอยู่ดี ส่วนคนที่ได้รับพระคุณของพระเจ้า พระคุณนั้นได้ชนะเนื้อหนังแล้ว และความสำเร็จใดๆ ที่เขาอาจได้รับในชีวิตก็เนื่องจากพระคุณนี้ ไม่ใช่เพราะวาสนาหรือโชคชะตา แม้แต่อัครทูตเปาโลก็ยังเป็นพยานถึงเรื่องนี้ว่า “โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงเป็นอย่างที่เป็นอยู่นี้” “ข้าพเจ้าไม่ขออวดอะไรนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 โครินธ์ 15:10; กาลาเทีย 6:14)

ฉะนั้นเป็นความจริงที่ว่า ผู้ที่ห่างไกลพระเจ้ามากที่สุดคือพวกที่รู้สึกว่าการพระคุณของพระองค์น้อยที่สุดในการช่วยตนให้รอดพ้นจากธรรมชาติแห่งความบาป คำอุปมาเรื่องคนฟาริสีกับคนเก็บภาษีเป็นตัวอย่างในประเด็นนี้ ทั้งสองคนไปอธิษฐานอยู่ที่พระวิหาร ฝ่ายคนฟาริสีคิดว่าเขาดีกว่าใครโดยธรรมชาติ จึงขอบคุณพระเจ้าที่เขาไม่เหมือนคนอื่น ส่วนคนเก็บภาษีนั้นรู้สึกถึงความบกพร่องของตนจึงร้องทูลว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเกิด” พระเยซูตรัสว่า “เราบอกพวกท่านว่า คนนี้แหละเมื่อกลับมาถึงบ้านของตนก็ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม” (ลูกา 18:13-14)

คนที่ชั่วช้าที่สุดจนแก้ไขไม่ได้คือคนที่รู้สึกพอใจกับสภาพจิตวิญญาณของตัวเอง คนเหล่านี้อาจจะไม่ใช่คนอ่อนแอหรือเป็นพวกก่ออาชญากรรมอันร้ายแรง แต่เป็นพวกที่ปรับชีวิตไปตามมาตรฐานศีลธรรมฝ่ายโลกเพื่อให้ดูดีภายนอกและเป็นที่ยอมรับของสังคม

เราสามารถรู้จักฐานะของเราต่อพระพักตร์ของพระเจ้าได้ไม่ยาก โดยสำรวจใจตัวเองว่าเชื่อในพระวอนะของพระองค์หรือไม่ พระวอนะนั้นสอนเราให้ไว้วางใจในพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง ไม่ให้พึ่งพาตนเอง หรืออาศัยเนื้อหนังแต่อย่างใด ถ้าเราตอบรับที่จะเชื่อวางใจในพระวอนะ พระองค์จะทรงกระทำให้เราเป็นคนชอบธรรมด้วยฤทธานุภาพแห่งการทรงสร้างของพระองค์ และเราจะเป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์

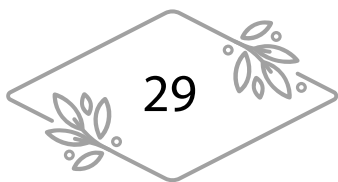
เราไม่สามารถรู้จักสภาพจิตใจของคนอื่นจำเพาะพระเจ้าได้ เพราะเรามองไม่เห็นเหมือนที่พระองค์ทรงเห็น เราเห็นได้แต่ภายนอก ซึ่งไม่ใช่เครื่องวัดว่าข้างในคนคนนั้นมีธรรมชาติอย่างไร ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงเตือนเราว่า “ฉะนั้นอย่าตัดสินสิ่งใดก่อนถึงเวลา จงคอยจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา พระองค์จะทรงเปิดเผยสิ่งที่ซ่อนอยู่ในความมืด และจะทรงเผยความมุ่งหมายของจิตใจทั้งหลาย” (1 โครินธ์ 4:5)

ในพระธรรมมาลาคีย์เขียนไว้ว่า “เขาทั้งหลายจะเป็นคนของเรา เป็นเพชรพลอยของเราในวันที่เราจะประกอบกิจ และเราจะไว้ชีวิตคนเหล่านี้ ดังชายที่ไว้ชีวิตบุตรชายของเขาผู้ปรนนิบัติเขา” (มาลาคีย์ 3:17 TKJV) ในเวลาที่กล่าวถึงนี้ผู้ที่ไม่ปรนนิบัติพระองค์จะไม่ได้รับการไว้ชีวิต “แล้วเจ้าจะกลับมาและสังเกตเห็นความแตกต่างระหว่างคนชอบธรรมกับคนชั่ว ระหว่างคนที่ปรนนิบัติพระเจ้ายกกับคนที่ไม่ปรนนิบัติพระองค์” (มาลาคีย์ 3:18 TKJV) ที่กล่าวมานี้เป็นเวลาเดียวกันที่ “การพิพากษาถูกมอบให้แก่บรรดาผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุดนั้น” คือเวลาที่ “บรรดาผู้บริสุทธิ์จะรับราชอาณาจักร” (ดาเนียล 7:22) ในการฟื้นจากความตายครั้งแรก (ดูวิวรณ์ 20:4-6)

ไม่ใช่ฐานะของเราที่จะล่วงรู้ความคิดหรือแรงบันดาลใจอันซ่อนเร้นในใจของคนอื่น ถ้าล่วงรู้ก็จะเป็นภัยมากกว่าเป็นพร งานของเรามีเพียงอย่างเดียว คือเชื่อพระวอนะเพื่อเราเอง และหว่านพระวอนะนั้นไปทุกที่

อยู่ด้วยความเชื่อ

โดยไม่ยกเว้นแม้แต่คนที่เราคิดว่ารับไปก็เปล่าประโยชน์ แต่ให้หวังในทุก
คน เพราะพระเจ้าประทานพระคุณและพระเมตตาอันเหลือล้นมายังทุก
คนในข้าวประเสริฐ

ความชอบธรรมและชีวิต

ถึงแม้ว่าชาวประเสริฐมีความล้าลึก แต่ก็เป็นเรื่องที่เข้าใจได้ง่าย มีหลักการไม่กี่อย่างสำหรับแต่ละขั้นตอน และมีเพียงสองประการที่เราต้องเข้าใจคือ 1) ความต้องการของเรา และ 2) พระเจ้าทรงพระปรีชาสามารถและพอพระทัยที่จะเติมเต็มในสิ่งที่เราขาดอยู่นั้น

ในประเด็นแรกเราพบว่าเราเป็นคนบาป “ตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า เขาทุกคนหลงผิดไปหมด พวกเขาสเลทรามเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย’ ... เพราะว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า” (โรม 3:10–12; 23)

ความบาปเป็นส่วนหนึ่งของเรา และจริงๆ แล้วก็คือตัวเรานั้นเอง พระคริสต์ผู้ทรงรู้จักเราดี ตรัสว่า “จากภายในมนุษย์หรือจากใจของมนุษย์นั้นแหละที่ความคิดชั่วร้ายเกิดขึ้นมา คือการล่องประเวณี การลักขโมย การฆ่าคน การเป็นชู้ การโลภ การอธรรม การล่อลวง ราคะตัณหา การอิจฉา การใส่ร้าย ความเย่อหยิ่ง ความเขลา สารพัดความชั่วเหล่านี้มาจากภายในและทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มาระโก 7:21–23) ความชั่วเหล่านี้มาจากใจ ไม่ใช่ใจของคนบางคนหรือบางพวก แต่จากใจมนุษย์ทุกคน พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “ทุกสิ่งที่เจ้าทำล้วนไหลออกมาจากใจ” (สุภาพิต

อยู่ด้วยความเชื่อ

4:23 TNCV) เรารู้ว่าความชั่วเหล่านี้คือชีวิตของเรา และโดยธรรมชาติแล้วเราก็คือคนบาป

แต่ความบาปหมายถึงความตาย “จิตใจของคนบาปนำไปสู่ความตาย” (โรม 8:6 TNCV) “บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคนๆ เดียว และความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษยย์ทุกคน เพราะมนุษยย์ทุกคนทำบาป” (โรม 5:12) เราจึงเห็นได้ว่าความบาปนำมาซึ่งความตาย เพราะความตายเกิดจากความบาป “เหล็กในของความตายนั่นคือบาป” (1 โครินธ์ 15:56) “เมื่อบาปเจริญเต็มที่แล้วก็ก่อให้เกิดความตาย” (ยากอบ 1:15) จากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เราพบว่า ความตายติดพันกับความบาป แต่ด้วยพระเมตตาคุณของพระเจ้าเราไม่ได้ตายทันทีที่ทำบาป เพราะพระองค์ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ช้านาน “ไม่ทรงประสงค์ให้ใครพินาศเลย แต่ประสงค์ให้ทุกคนกลับใจใหม่” (2 เปโตร 3:9) พระองค์จึงให้โอกาสเราที่จะกลับใจ และถ้าเรากลับใจพระองค์จะทรงยกความบาปของเราออกไป และแน่นอนเราจะได้พ้นจากความตาย แต่ถ้าเราปฏิเสธไม่ยอมกลับใจ เพราะยังรักความบาปอยู่ ความบาปนั้นจะก่อให้เกิดความตาย และมีอีกหลายข้อที่อาจจะยกมาในทำนองเดียวกันที่แสดงให้เห็นว่าความบาปคือความตาย แต่ที่ยกมาก็น่าจะเพียงพอแล้ว ซึ่งสามารถอ่านเพิ่มเติมได้ในข้อต่อไปนี้ (ยอห์น 3:36; เฉลยธรรมบัญญัติ 30:15–20 เทียบกับ 11:26–28; โรม 5:20–21; 7:24)

ความบาปกับความตายติดกันจนแยกไม่ออก เมื่อพบความบาปที่ไหน ความตายก็อยู่ที่นั่น ถ้าวอดจากความบาปก็เท่ากับรอดจากความตาย ความรอดนั้นไม่เพียงแต่ช่วยเราให้รอดจากผลแห่งความบาป แต่ช่วยเราให้พ้นจากตัวของความบาปเองด้วย แผนการแห่งความรอดไม่เหมือนที่หลายคนคิด เพราะมีคนจำนวนมากคิดผิดว่า ขอเพียงแต่อ้างว่าเชื่อเท่านั้น ก็สามารถทำบาปอะไรก็ได้โดยไม่ต้องรับผลของบาปที่ทำนั้น แต่ที่จริงแล้ว

ตรงกันข้าม พระเจ้าทรงช่วยให้พ้นจากบาปอย่างสิ้นเชิง ซึ่งจะทำให้เราพ้นจากความตาย เพราะเราไม่สามารถตายถ้าไม่มีความบาป เช่นเดียวกัน เราไม่สามารถมีชีวิตถ้าปราศจากความชอบธรรม

แล้วเราจะรับความชอบธรรมได้จากที่ไหน เราไม่สามารถหาได้จากภายในตัวเอง เพราะในตัวเรานั้นไม่มีอะไรนอกจากความบาป “ด้วยว่าในตัวข้าพเจ้า คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้าไม่มีความดีโดยอยู่เลย เพราะว่าเจตนาดีข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่การดีนั้นไม่สามารถทำได้เลย” (โรม 7:18) “จิตใจที่เต็มไปด้วยบาปก็เป็นศัตรูกับพระเจ้า ไม่ยอมอยู่ใต้บัพญาญัตติของพระเจ้า ทั้งไม่สามารถอยู่ได้ด้วย บรรดาผู้ที่วิสัยบาปควบคุมอยู่ไม่อาจเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าได้” (โรม 8:7-8) ตามที่เห็นแล้วว่าชีวิตทั้งหมดของเราคือความบาป ฉะนั้นถ้าเราจะได้รับความดี เราก็ต้องได้ชีวิตใหม่ และชีวิตใหม่นั้นก็มีอยู่ในข่าวประเสริฐ

มนุษย์มีความชั่ว แต่พระเจ้าประเสริฐ และพระองค์ไม่เพียงแต่ประเสริฐเท่านั้น ทรงเป็นผู้เดียวที่ประเสริฐ เหมือนที่พระเยซูตอบชายหนุ่มที่วิ่งมาทูลถามพระองค์ว่า “อาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะอย่างไรถึงจะได้ชีวิตนิรันดร์ พระเยซูตรัสกับคนนั้นว่า ‘ท่านใช้คำว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐนอกจากพระเจ้าองค์เดียว’” (มาระโก 10:17-18) ความจริงข้อนี้ตายตัว คือมีพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นที่ประเสริฐ ซึ่งก็รวมถึงพระคริสต์ด้วยเพราะพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า (ดู ยอห์น 1:1) “พระเจ้าทรงอยู่ในพระคริสต์” (2 โครินธ์ 5:19 แปลจากฉบับ kjv) ชีวิตของพระบิดาและพระบุตรเป็นชีวิตเดียวกัน (ดู ยอห์น 6:57)

ไม่มีความดีความชอบที่ไหนนอกเหนือพระเจ้า ความดีไม่ใช่ความรู้สึกแต่มีอยู่จริง และความดีไม่อาจเกิดขึ้นได้นอกจากจะมีการกระทำควบคู่ไปด้วย มันไม่ได้ลอยอยู่ในอากาศเหมือนกลิ่นของดอกไม้ ไม่มีความหวานนอกจากจะมีของหวาน และไม่มีรสเค็มนอกจากจะมีเกลือ ฉันทักฉันนั้น

อยู่ด้วยความเชื่อ

ไม่มีความดีนอกจากจะมีการกระทำที่ดี ทางทุกอย่างของพระเจ้าล้วนแต่ถูกต้องและดี ซึ่งทางของพระองค์นั้นได้รับการบรรยายสั้นๆ เบ็ดเสร็จอยู่ในพระบัญญัติของพระองค์ “พระองค์ทรงสำแดงพระมรรคาของพระองค์ แก่โมเสส กิจการของพระองค์แก่คนอิสราเอล” (สดุดี 103:7) “บรรดาผู้ที่ติดรอบคอบในทางของเขาก็คือสุข คือผู้ที่ดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์” (สดุดี 119:1 TKJV)

พระบัญญัติของพระเจ้าได้บรรยายถึงพระมรรคาของพระองค์ และพระมรรคาทางสิ้นของพระองค์ถูกต้องชอบธรรม ตามที่เขียนไว้ว่า “จงเงยหน้าของพวกเจ้าดูฟ้าสวรรค์ แล้วมองดูแผ่นดินโลกเบื้องล่าง เพราะว่าฟ้าสวรรค์จะสูญไปเหมือนควัน และแผ่นดินโลกจะหลุดลุ่ยไปเหมือนเสื้อผ้า และผู้อาศัยอยู่ในนั้นจะตายไปเหมือนธัญพืช แต่ความรอดของเราจะอยู่เป็นนิรันดร์ และความชอบธรรมของเราจะไม่สิ้นสุด จงฟังเรา พวกเจ้าผู้รู้จักความชอบธรรม ประชาชาติที่มีธรรมบัญญัติของเราอยู่ในใจ อย่ากลัวการเยาะเย้ยของมนุษย์ และอย่าวิตกต่อการถากถางของเขา” (อิสยาห์ 51:6-7) พระบัญญัติของพระเจ้าคือความชอบธรรมของพระองค์ และความชอบธรรมนั้นคือการกระทำชอบ ฉะนั้นพระบัญญัติของพระเจ้าคือชีวิตของพระองค์นั่นเอง ชีวิตของพระองค์คือมาตรฐานแห่งความชอบธรรม ทุกสิ่งเหมือนชีวิตของพระองค์ก็ถูกต้องชอบธรรม และทุกสิ่งที่ไม่เหมือนชีวิตของพระองค์ก็ผิดทั้งนั้น

พระเจ้าไม่ทรงปล่อยให้เราสับสนว่าชีวิตของพระองค์คืออะไร เพราะพระเยซูคริสต์ทรงดำเนินชีวิตอยู่ในโลกนี้ และพระบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในพระทัยของพระองค์ (ดู สดุดี 40:8) และทุกสิ่งที่เราทำในชีวิตก็ออกมาจากใจ (ดู สุภาษิต 4:23) แสดงว่าชีวิตของพระเยซูคือบทสะท้อนถึงพระบัญญัติของพระเจ้า

พระวิญญาณของพระเจ้าสถิตกับพระเยซู (ดู ลูกา 4:18) และ “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น” (2 โครินธ์ 3:17) ฉะนั้นชีวิตของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์คือ “ธรรมบัญญัติแห่งเสรีภาพ” ซึ่งเราจะได้รับพระพรถ้าเราประพฤติตามอย่างต่อเนื่อง (ดู ยากอบ 1:25)

นอกจากพระเยซูแล้ว ไม่เคยมีชีวิตใดในโลกนี้ที่ปราศจากความบาป หลายคนเพียรพยายามจนเหน็ดเหนื่อยเพื่อบำเพ็ญตนหวังจะได้เป็นคนชอบธรรมแต่ก็ล้มเหลวทุกรายไป ทุกคนรู้้อยู่แก่ใจว่าตนเป็นคนบาป ไม่มีใครปฏิเสธว่ามีบางอย่างที่ทำได้แล้วแต่จะทำให้ดีกว่านั้น และทุกคนล้วนแต่เคยคิดว่าจะพยายามทำให้ดีขึ้นอย่างน้อยครั้งหนึ่งในชีวิต นั่นก็แสดงว่าเขาสำนึกในความบาป จิตใต้สำนึกทุกคนฟ้องเขาอยู่ แม้ว่าเขาอาจจะยังไม่รู้จักพระบัญญัติของพระเจ้าก็ตาม (ดู โรม 2:14-15)

เนื่องจากชีวิตของเราคือความบาปนั่นเอง และเรามีเพียงชีวิตเดียว และความชอบธรรมไม่ได้เกิดมาจากความบาป แน่จนมีทางเดียวที่เราจะเป็นคนชอบธรรมได้ นั่นคือต้องได้รับชีวิตใหม่ และเนื่องจากเรามีแต่ชีวิตของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ชีวิตเดียวที่มีความชอบธรรม จึงประจักษ์ชัดว่าเราต้องการชีวิตของพระคริสต์ นี่คือความหมายของชีวิตคริสเตียน เพราะชีวิตคริสเตียนก็คือชีวิตของพระคริสต์

แต่อย่าคิดว่าเราจะดำเนินชีวิตนี้ได้ด้วยกำลังของเราเอง แม้ทีเดียวยัง เราไม่สามารถดำเนินชีวิตใหม่โดยอาศัยชีวิตเก่า ถ้าจะดำเนินชีวิตใหม่ ก็ต้องมีชีวิตใหม่ให้ดำเนิน เราไม่สามารถดำเนินชีวิตของคนอื่น แม้แต่ชีวิตของเพื่อนที่สนิทที่สุด ประการแรก เราไม่สามารถทำตามนิสัยเพื่อนในทุกอิริยาบถ และประการที่สอง เราไม่สามารถรู้ความคิดในใจของเพื่อนได้ แล้วถ้าแม้แต่เพื่อนสนิทเราไม่สามารถทำตามชีวิตของเขาได้ นับประสาอะไรกับชีวิตของพระคริสต์เล่า เราอาจจะปลอมตัวหรือเลียนแบบคนอื่น

อยู่ด้วยความเชื่อ

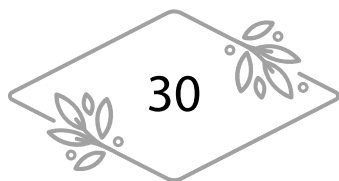
เลียนแบบ

แต่สุดท้ายก็ต้องถูกจับได้ และถ้าเราพยายามลอกเลียนชีวิตของพระคริสต์ตามเนื้อหาของเราเองก็จะถูกจับผิดเช่นกัน คนนับพันนับล้านพยายามดำเนินชีวิตคริสเตียนแต่ก็ล้มเหลว เพราะเขาทำด้วยกำลังของตัวเอง ซึ่งเป็นชีวิตของเขาเองอยู่ดี

ถ้าอย่างนั้นเราควรจะทำอย่างไร แสดงว่าเป็นไปไม่ได้อย่างนั้นหรือที่จะดำเนินชีวิตคริสเตียน เปล่าเลย ไม่ใช่เช่นนั้น แต่เราต้องยอมให้พระคริสต์เป็นผู้ดำเนินชีวิตของพระองค์ภายในตัวเรา เราต้องยอมมอบความบาปและชีวิตอันไร้ค่าให้พระองค์ โดยถือว่าตนเองตายแล้ว และมีค่าเท่ากับศูนย์ เมื่อถึงจุดนั้นแล้วเราก็ตายกับพระคริสต์อย่างแท้จริง และเราจะดำเนินชีวิตกับพระองค์ เราจะเป็นเหมือนอาจารย์เปาโลที่เขียนว่า “เพราะโดยธรรมบัญญัตินั้นข้าพเจ้าได้ตายต่อธรรมบัญญัติแล้ว เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่ต่อพระเจ้า ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ด้วยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:19-20) การยอมให้พระคริสต์ดำเนินชีวิตของพระองค์เองภายในเรา เป็นทางเดียวเท่านั้นที่ชีวิตของเราจะสอดคล้องกับพระบัญญัติของพระเจ้าได้ ตอนนั้นเราจะเป็นคนชอบธรรมเพราะชีวิตที่เราได้รับนั้นเป็นชีวิตเดียวที่มีความชอบธรรม

ถ้าเราสงสัยว่าจะมีชีวิตของพระคริสต์ได้อย่างไรให้อ่านเรื่องการอัศจรรย์ของพระองค์ ว่าพระองค์ทรงรักษาคนป่วยและชุบชีวิตคนตายให้เป็นขึ้นมามีชีวิต ให้อ่านเรื่องที่พระองค์ทรงรักษาผู้หญิงตกเลือดที่ชีวิตหมดไปในแต่ละวัน (ดู ลูกา 8:43-48) และเรื่องที่พระองค์ทรงชุบชีวิตลาซารัสกับลูกสาวขุนนาง ให้เราเรียนรู้ว่าพระวาระของพระเจ้ามีชีวิต และมีฤทธิ์อำนาจที่จะให้ชีวิตเมื่อเรารับเอาด้วยความเชื่อ ให้เราเรียนรู้ว่า

ชีวิตของพระคริสต์อยู่ในพระวาทะของพระองค์ ฉะนั้นเมื่อเรารับฟังและเชื่อในพระวาทะแล้ว พระคริสต์จะสถิตในใจของเราโดยทางความเชื่อ (ดูเอเฟซัส 3:17) ขอให้สิ่งเหล่านี้ประจักษ์แจ้งสมจริงในใจของเรา แล้วเราจะดำเนินชีวิตโดยพระนามของพระองค์ได้อย่างแน่นอน

แล้วก็เป็นอย่างนั้น

“จงเอาความขมขื่น ความฉุนเฉียว ความโกรธ การทู่เถียง การพุดจาจุก
หมิ่น รวมทั้งการร้ายทุกอย่างออกไปจากพวกท่าน” (เอเฟซัส 4:31) เรา
คงเคยอ่านข้อความนี้และรำพึงในใจว่า ‘ขอให้เป็นอย่างนั้นเถิด’ หรือเคย
พยายามเอาการพุดร้ายทุกอย่างพร้อมกับต้นเหตุคือ “รากขมขื่น” (ฮีบรู
12:15) ออกไปแต่ก็ล้มเหลว เพราะ “ลึนนั้นไม่มีมนุษย์คนไหนสามารถ
ทำให้เชื่อได้ ลึนเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายที่อยู่ไม่สุข และเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย”
(ยากอบ 3:8)

ให้เราอ่านพระคำรัสของพระเจ้าที่ตรัสว่า “อย่าทำสิ่งใดด้วยการชิง
ดี หรือถือดี แต่จงถือว่าคนอื่นดีกว่าตัวด้วยใจถ่อม ... จงมีจิตใจเช่นนี้ใน
พวกท่านเหมือนอย่างที่มีในพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 2:3, 5) และในทำนอง
เดียวกันมีคำเตือนเขียนไว้ว่า “จงให้ความรักฉันพี่น้องมีอยู่ต่อกันเสมอ
ไป” (ฮีบรู 13:1) คิดดูเถิด คนที่มีจิตใจเช่นนี้จะมีความสุขขนาดไหน และ
คงเหมือนสวรรค์บนดินเลยทีเดียว ถ้าเพียงแต่ผู้ที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียน
มีสภาพจิตใจดังกล่าว แต่กระนั้นมีคนมากมายที่ตั้งอุดมการณ์อันสูงส่งนี้ไว้
เป็นเป้าหมาย ในขณะที่สงสัยว่าทำอย่างไรเพื่อจะไปถึงเป้าหมายนั้นได้

ผู้ที่ “เนื้อหนังถูกขายเป็นทาส” คงต้องพูดว่า “เจตนาดีข้าพเจ้าก็มี
อยู่ แต่การดีนั้นไม่สามารถทำได้เลย” (โรม 7:14, 18) พระเจ้าทรงยุติธรรม

และปราณี ไม่ใช่ทรราช พระองค์ไม่ตั้งข้อบังคับโดยไม่ชี้ทางปฏิบัติ และพระองค์ไม่เพียงแต่ทรงชี้ทางเท่านั้น แต่ทรงเสริมกำลังให้ด้วย ปัญหาอยู่ที่การตีความพระดำรัสสั่งของพระองค์ ให้เราอ่านอีกข้อหนึ่งเพื่อจะได้ความกระจ่างเพิ่มขึ้น

“จงให้สันติสุขของพระคริสต์นำพาจิตใจของท่านทั้งหลาย พระเจ้าทรงเรียกท่านให้มาเป็นกายเดียวกันก็เพื่อสันติสุขนี้ และจงมีใจขอบพระคุณ” (โคโลสี 3:15) คงเป็นไปได้ที่เราจะเป็นผู้ควบคุมสันติสุขของพระเจ้า และเป็นไปไม่ได้ที่เราจะผลิตสันติสุขเอง หรือใส่เข้าไปในใจ มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ประทานได้ และพระองค์ประทานให้แล้ว พระเยซูตรัสว่า “เรามอบสันติสุขไว้กับพวกท่าน สันติสุขของเราที่ให้กับท่านนั้น เราไม่ได้ให้อย่างที่โลกให้ อย่าให้ใจของท่านเป็นทุกข์ อย่างกลัวเลย” (ยอห์น 14:27) “ข้าพระองค์จะได้ฟังความที่พระเจ้าพระเยโฮวาห์จะตรัส เพราะพระองค์จะตรัสความสันติแก่ประชาชนของพระองค์ และแก่วิสุทธิชนของพระองค์” (สดุดี 85:8 TKJV) ด้วยเหตุที่มีแต่พระเจ้าเท่านั้นสามารถเติมสันติสุขในใจให้แก่เราได้ และให้สันติสุขนั้นดำรงอยู่ ดังนั้นพระองค์จะทรงกระทำให้อัครปฏิบัติอื่นๆ ที่กล่าวไว้ข้างต้นสำเร็จในตัวเราเช่นกัน

“จงให้พระวจนะของพระคริสต์เปี่ยมล้นอยู่ในท่านขณะที่ท่านสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยปัญญาทั้งสิ้น” (โคโลสี 3:16 TNCV) เมื่อเราเอาข้อนี้มาปะติดปะต่อกับสดุดี 85:8 จะได้เคล็ดลับทั้งหมด คือทุกสิ่งที่กล่าวถึงนั้นจะสำเร็จโดยพระวจนะของพระเจ้า “มิใช่ด้วยกำลัง มิใช่ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญานของเรา พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ” (เศคาริยาห์ 4:6 TH1971) พระวจนะของพระเจ้าที่นำเสนอข้อล้าลึกเหล่านี้ จะช่วยทำให้สำเร็จตามที่กล่าวไว้

พระวจนะของพระเจ้าสามารถทำอะไรได้บ้าง “โดยพระดำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ฟาสวรรค์ก็อุบัติขึ้น ดวงดาวทั้งปวงมีขึ้นโดยลม

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระโอษฐ์ของพระองค์... เพราะพระองค์ตรัส โลกก็อุบัติขึ้น พระองค์ทรงบัญชา มันก็คงอยู่” (สดุดี 33:6, 9 TNCV) “พระวจนะนี้คือข่าวประเสริฐที่ได้ประกาศให้พวกท่านทราบแล้ว” (1 เปโตร 1:25) ข่าวประเสริฐเป็น **กฎหมาย** ของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด และสามารถเห็น **กฎ** ฐานภาพของพระองค์ได้จากสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง (โรม 1:16, 19–20) ฉะนั้นกฎฐานภาพที่จะประกอบกิจภายในเราให้สำเร็จตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสสั่งไว้ คือกฎฐานภาพอันเดียวกันกับที่สร้างท้องฟ้าและแผ่นดิน

จงอ่านดูแล้วจะเห็นว่าเรื่องที่พระเจ้าทรงสร้างโลกไม่ได้ซับซ้อนแต่อย่างใด “พระเจ้าตรัสว่า ‘จงเกิดความสว่าง’ ความสว่างก็เกิดขึ้น” และ “พระเจ้าตรัสว่า ‘น้ำที่อยู่ใต้ฟ้าจงรวมอยู่ในที่เดียวกัน ที่แห่งจงปรากฏขึ้น’ ก็เป็นดังนั้น ... พระเจ้าตรัสว่า ‘แผ่นดินจงเกิดพืช คือธัญพืชที่ให้เมล็ด และต้นไม้ผลที่ออกผลตามชนิดของมัน และมีเมล็ดในผลบนแผ่นดิน’ และก็เป็นดังนั้น” (ปฐมกาล 1:3, 9, 11) แล้วก็เป็นอย่างนี้ตลอดรายการของการทรงสร้าง

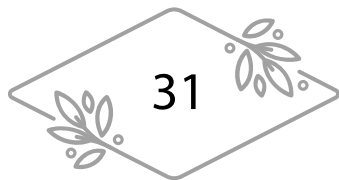
ความมืดไม่มีอำนาจในตัวมันเองที่จะให้เกิดความสว่างได้ น้ำก็ไม่สามารถรวมตัวเองไว้ในจุดเดียวกัน และแผ่นดินโลกไม่อาจออกแรงให้ต้นไม้พร้อมผลเกิดมาด้วยกำลังของมันเอง นับประสาอะไรกับดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลายที่ไม่อาจสร้างตัวเองขึ้นมา สิ่งที่ยังไม่ได้บังเกิดขึ้นก็ไม่สามารถบังเกิดขึ้นโดยพลังของตัวเองได้ แต่เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “จงเกิด” “จงให้มี” ทุกสิ่งก็เกิดขึ้นมา คำว่า “จง” ของพระเจ้านั้นมีฤทธิ์อำนาจให้เกิดผลตามที่ตรัสไว้ และสิ่งสารพัดที่ถูกสร้างนั้นมีอยู่ในพระดำรัสที่ตรัสในการทรงสร้าง

“เราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ทำการดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนินตาม” (เอเฟซัส 2:10) นอกจากนั้น “พระเจ้าเป็นผู้ทรงทำการอยู่

ภายในพวกท่านให้ท่านมีความประสงค์และมีความสามารถทำตามชอบพระทัยของพระองค์” (ฟิลิปปี 2:13) เมื่อเราอ่านพระบัญญัติ สิ่งแรกที่เราต้องคำนึงถึงคือ นั่นไม่ใช่ถ้อยคำของมนุษย์ แต่เป็นพระวจนะของพระเจ้าสำหรับเรา เป็นพระคำรัสที่มาจากพระเจ้าองค์เดียวกันที่ตรัสในปฐมกาลว่า “จงเกิดแสงสว่าง” และ “แผ่นดินจงเกิดพืช” ที่ตรัสว่า “จงเอาความขมขื่น ความฉุนเฉียว ... รวมทั้งการร้ายทุกอย่างออกไปจากพวกท่าน” (เอเฟซัส 4:31) แสงสว่างและพืชเกิดมีขึ้นตามพระคำรัสสั่งของพระเจ้า ฉะนั้นดินนั้น ความขมขื่นกับความฉุนเฉียวก็จะออกไปจากเราด้วยพระวจนะเช่นกัน “เพราะแผ่นดินโลกได้เกิดหน่อของมัน และสวนทำให้สิ่งที่หวานในนั้นงอกขึ้นมาฉันทิด พระเจ้าจะทรงทำให้ความชอบธรรมและความสรรเสริญ งอกขึ้นมาต่อหน้าบรรดาประชาชาติฉันทิดนั้น” (อิสยาห์ 61:11 TH1971) ฉะนั้นเมื่อเราอ่านข้อพระคัมภีร์ที่ให้เราเอาความชั่วออกไปจากใจ อย่าอ่านเหมือนเป็นคำสั่ง แต่ให้อ่านเป็นพระสัญญาว่า พระวจนะนั้นจะเป็นฝ่ายกระทำให้สำเร็จตามที่บัญญัติไว้

ฤทธานภาพของพระเจ้าในการทรงสร้างยิ่งใหญ่ไม่ต่างกับสมัยก่อนพระเจ้าผู้ให้แผ่นดินบังเกิดพืชผล ผู้ทรงปั้นมนุษย์จากผงคลีดิน สามารถปั้นเราเหมือนปั้นภาชนะดินให้เป็น “ที่ยกย่องพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระเจ้า” (เอเฟซัส 1:6) ให้เราคุ่นเคยกับพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้าง จนกระทั่งเมื่อพระองค์ตรัสว่า ‘จงให้มีใจใหม่’ เราจะตอบรับทันทีว่า ‘อาเมน พระเยซูเจ้า ขอให้เป็นไปตามที่พระองค์ตรัสไว้’ แล้วใจใหม่จะถูกสร้างขึ้น **ซึ่งจะมีความคิดและถ้อยคำอันเป็นที่พอพระทัยพระองค์**

ซึ่งจะบังเกิดให้มี

รอดโดยพระชนม์

การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ทำให้คนบาปที่มีความเชื่อได้คืนดีกับพระเจ้า ตามธรรมชาติแล้วมนุษย์เป็นศัตรูกับพระเจ้า เพราะเราไม่เชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ (ดู โรม 8:7) พระบัญญัติของพระเจ้าคือชีวิตของพระองค์ และชีวิตของพระองค์คือสันติสุข พระคริสต์จึงเป็นสันติสุขของเรา ด้วยว่าเราได้รับความชอบธรรมของพระเจ้า ชีวิตจึงเปลี่ยนไปตามชีวิตของพระองค์ เมื่อพระคริสต์สละพระชนม์ชีพของพระองค์ พระองค์ประทานชีวิตให้แก่ทุกคนที่จะยอมรับไว้ และเมื่อรับชีวิตของพระองค์แล้วเราสามารถกล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20) เราได้คืนดีกับพระเจ้าเพราะเรามีชีวิตของพระองค์ คือเราได้เอาชีวิตเก่ามอบให้พระคริสต์ และน้อมรับเอาชีวิตของพระองค์มาแทนที่

เมื่อพระคริสต์ประทานชีวิตของพระองค์แก่เรานั้น พระองค์ไม่ได้ประทานเพียงช่วงใดช่วงหนึ่งของชีวิต แต่ทรงให้ทั้งหมด คือชีวิตในวัยเด็ก วัยหนุ่ม และวัยผู้ใหญ่ เมื่อเรายอมรับว่าชีวิตทั้งหมดของเรามีแต่ความบาป และยอมทิ้งชีวิตเก่าเพื่อพระคริสต์นั้น ก็เป็นการแลกกันอย่างสิ้นเชิง คือเราจะได้รับชีวิตของพระคริสต์ทั้งหมดในทุกวัยแทนชีวิตเก่าของเรา ด้วย

เหตุนี้เราจึงจะถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า และที่เราเป็นคนชอบธรรมไม่ใช่เพราะพระเจ้าทรงเลือกที่จะมองข้ามความบาปของเราเพื่อเห็นแก่ความเชื่อของเรา แต่พระองค์ทรงกระทำให้เราเป็นคนชอบธรรม (คือผู้ประพฤติตามพระบัญญัติ) ด้วยการประทานชีวิตอันชอบธรรมของพระองค์ให้แก่เรา

“ในพระบุตรนั้นเราได้รับการไถ่ คือการยกโทษจากบาปทั้งหลาย” (โคโลสี 1:14) นั่นแสดงว่าเมื่อเราได้รับชีวิตของพระคริสต์แทนที่ชีวิตเก่าของเรา เราได้รับการอภัยบาป “โลหิตเป็นสิ่งที่ทำการลบมลทินบาป” ด้วยว่า “ชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด” (เลวีนิติ 17:11 TH1971) เราจึงได้รับการทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระคริสต์ และได้คืนดีกับพระเจ้าโดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ เพราะในการสิ้นพระชนม์นั้นพระคริสต์ทรงมอบชีวิตของพระองค์ให้แก่เรา

เมื่อเราได้รับชีวิตของพระองค์ด้วยความเชื่อแล้ว เราจึงยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าเสมือนหนึ่งเราไม่เคยทำบาป เราได้รับการตรวจสอบด้วยพระบัญญัติอย่างละเอียดแต่ไม่พบความผิด เพราะชีวิตเก่าได้สูญสิ้นไปแล้ว และชีวิตที่เรามี คือชีวิตของพระคริสต์ เป็นชีวิตที่ไม่เคยทำความผิดประการใดเลย แล้วอนาคตจะเป็นอย่างไรเล่า เมื่อเราได้คืนดีกับพระเจ้าโดยการสิ้นพระชนม์ของพระบุตร เราจึงรอดด้วยชีวิตของพระองค์ที่ประทานให้เราโดยการสิ้นพระชนม์นั้น แล้วทำอย่างไรให้ชีวิตของพระองค์ยังคงดำรงอยู่กับเราตลอดไป ก็ด้วยการกระทำเหมือนครั้งที่เรารับเอาชีวิตนั้นในตอนแรก “ท่านได้ต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์เจ้ามาแล้วอย่างไร ก็ให้ดำเนินชีวิตในพระองค์อย่างนั้น” (โคโลสี 2:6 TKJV) ในครั้งนั้นเรารับเอาพระองค์อย่างไร ก็ด้วยความเชื่อ ดังนั้นให้ชีวิตของพระองค์ดำรงอยู่ในเราต่อไปด้วยความเชื่อเช่นกัน ด้วยว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (โรม 1:17) ความเชื่อในพระคริสต์ให้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณเช่น

อยู่ด้วยความเชื่อ

เกี่ยวกับการรับประทานอาหารที่ให้ชีวิตแก่ร่างกาย องค์พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “คนที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราจะมีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้คนนั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้ และโลหิตของเราก็เป็นเครื่องดื่มแท้” (ยอห์น 6:54–55) การกินเนื้อของพระองค์ ณ ที่นี้ก็คือการอ่านพระวจนะ (ข้อ 63) เพราะมีคำเขียนไว้ว่า เราจะดำรงชีวิต “ด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มัทธิว 4:4)

เรารอดโดยชีวิตของพระคริสต์ ซึ่งเป็นชีวิตที่ปราศจากบาป เพราะพระคัมภีร์เขียนว่า “ไม่มีบาปอยู่ในพระองค์เลย” “บาปเป็นสิ่งที่ผิดธรรมชาติ” (1 ยอห์น 3:5, 4) ฉะนั้นชีวิตที่ทรงไถ่เรานั้นคือความชอบธรรมของธรรมชาติ พระเยซูคริสต์ทรงเหมือนเดิมทั้งในอดีต ปัจจุบัน และตลอดไปเป็นนิรันดร์ (ฮีบรู 13:8) ด้วยเหตุนี้ชีวิตของพระองค์ที่จะดำเนินอยู่ในเรานั้นเป็นชีวิตเดียวกันกับที่ทรงดำเนินเมื่อสองพันปีก่อน พระองค์เสด็จมาเพื่อให้แบบอย่างที่ดีสมบูรณ์แห่งชีวิตของพระเจ้า พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในสมัยก่อนพระองค์จะทรงกระทำอีกผ่านชีวิตของเราในทุกวันนี้เมื่อเรารับพระองค์ และความบาปทั้งหลายที่พระองค์ไม่ได้ทำเราก็ไม่อาจทำได้เมื่อเราดำเนินชีวิตของพระองค์อย่างครบบริบูรณ์ ให้เราสังเกตรายละเอียดบางประการว่าพระเยซูทรงดำเนินชีวิตตามพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างไร

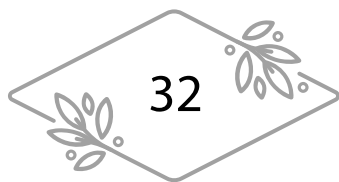
พระบัญญัติข้อที่เก้า: พระเยซู “ทรงเป็นพยานที่ซื่อสัตย์” (วิวรณ์ 3:14) “พระองค์ไม่ได้ทรงทำบาปเลย และไม่พบการล่อลวงในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย” (1 เปโตร 2:22) ฉะนั้นเราจะพูดแต่ความจริงเมื่อพระคริสต์สถิตอยู่ในเรา

พระบัญญัติข้อที่หก: “เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด” (ลูกา 9:56 TKJV) “พระเยซูเสด็จไปทำคุณประโยชน์” (กิจการ 10:38) พระองค์เสด็จมาเพื่อ “ทำลายความ

ตายให้สูญสิ้น และทรงทำให้ชีวิตและสภาพอมตะปรากฏชัดโดยทางข่าวประเสริฐ” (2 ทิโมธี 1:10) ดังนั้นขณะที่เราได้รับพระคริสต์ พระองค์จะทรงดำเนินชีวิตแห่งความรักภายในเราให้มีไม่ตรีจิตต่อทุกคน

พระบัญญัติข้อที่สี่: “พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโต เช่นเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระธรรม” (ลูกา 4:16) พระเยซูทรงเห็นความสำคัญของพระบัญญัติเรื่องวันสะบาโตจึงตรัสว่า “การทำความดีในวันสะบาโตก็ถูกต้องตามบทบัญญัติ” (มัทธิว 12:12 TNCV) พระองค์ทรงเรียกพระองค์เองว่าเป็นเจ้าเหนือวันสะบาโต เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้สถาปนาวันสะบาโต พระองค์ไม่เคยถือรักษาวนอาทิตย์เป็นวันบริสุทธิ์ ฉะนั้นในชีวิตของพระองค์ไม่มีการถือรักษาวนอาทิตย์ที่จะถ่ายทอดไปยังผู้ที่เชื่อ ชีวิตของพระองค์ที่ประทานให้นั้นมีแต่การรักษาวนที่เจ็ดของสัปดาห์เป็นวันสะบาโต พระองค์ทรงรักษาวนสะบาโตเมื่อทรงดำเนินอยู่ในโลกมาแล้วอย่างไร ก็ทรงรักษาต่อไปอย่างนั้นในผู้ที่พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วย

มีคนจำนวนมากที่รักพระคริสต์ แต่ยังไม่รู้ว่าการถือรักษาวนอาทิตย์ไม่ใช่ส่วนหนึ่งในชีวิตของพระองค์ พวกเขาจึงยังไม่มอบเรื่องนี้ให้พระองค์ แต่เมื่อเขาเติบโตขึ้นในพระคุณและความรู้ของพระเยซูคริสต์เจ้าองค์พระผู้ช่วยให้รอดแล้ว เขาจะเรียนรู้ว่าการถือรักษาวนสะบาโตมีความสำคัญในชีวิตของพระเยซูมากพอๆ กับพระบัญญัติข้อที่ห้าถึงสิบประการ และข้อที่ห้ามพูดเท็จ แล้วเขาจะเปิดใจให้พระองค์ประกอบกิจภายในใจของเขาตามพระบัญญัติข้ออื่นเช่นกัน เมื่อเรายอมให้พระคริสต์ดำเนินชีวิตของพระองค์ภายในเราอย่างครบบริบูรณ์ เราก็จะกลายเป็นลูกของพระเจ้า เพราะชีวิตที่เราดำเนินอยู่นั้นจะเป็นชีวิตของพระองค์ แล้วพระบิดาจะพอพระทัยในเราเหมือนที่พระองค์ทรงพอพระทัยในพระบุตรองค์เดียวของพระองค์

อย่าลืมนับประทาน

‘ใครล่ะจะลืมนิน!’ นายปณิธานถาม ‘ถึงพยายามลืมนก็ลืมไม่ได้หรอก เพราะการกินเป็นเรื่องที่ผมชอบอยู่แล้ว อีกอย่าง เวลาไม่ได้กินผมจะ민หัว อ่อนเพลีย บางทีก็รู้สึกเหมือนจะเป็นลม อดมือเดี๋ยวก็ก่แยแล้ว ทำงานก็ไม่ว่าย อยู่ก็ไม่ได้เลย ไม่ต้องห่วงเรื่องการกิน ผมไม่ลืมนหรอก’

ที่กล่าวมาก็จริงอยู่ แต่ท่านรู้ไหมว่าคนเรากินอย่างไรก็เป็นอย่างนั้น ถ้าเรากินอาหารถูกหลัก มีสารอาหารครบถ้วน เราก็ก่แข็งแรง มีสุขภาพดี แต่ถ้ากินอาหารที่ขาดวิตามินเราก็ก่ป่วยกระเสาะกระแสะ ในขณะที่เดียวกันแม้คนเราก็ก่รับประทานอาหารที่มีสารอาหารครบถ้วน มีธัญพืชหลากหลายและผักผลไม้มานานานชนิด สุดท้ายแล้วก็ได้แต่สุขภาพกับการต่อชีวิตออกไปไม่กี่ปี ไม่ได้ช่วยให้เราเป็นคนที่มีสมบูรณ์แบบไร้ที่ติแต่อย่างใด พอหมดอายุขัยชีวิตก็จบแค่นั้น

พระเจ้าตรัสว่า เราไม่สามารถดำรงชีวิตด้วยอาหารฝ่ายกายเพียงอย่างเดียว แต่ต้องรับประทานอาหารสวรรค์เป็นประจำวันด้วย อาหารฝ่ายกายเหมือนสิ่งของในโลกทั่วไป คือไม่มีชีวิตในตัวมันเอง ไม่ซ้กก่ดับสูญไป มันไม่มีชีวิตที่จ่จะมอบให้แก่เรา แต่อาหารแห่งชีวิตที่มาจากสวรรค์นั้นเปี่ยมล้นด้วยชีวิตที่จ่จะให้เราได้ คือชีวิตนิรันดร์ ถ้ารับประทานทุกวัน ก็จ่จะเติบโตขึ้นไปสู่ความดีที่พร้อมบริบูรณ์เหมือนพระเยซู แล้วเราก็ก่ปรารถนาที่จ่จะทำ

แต่สิ่งที่บริสุทธิ์และดีงาม อาหารจากสวรรค์จะเสริมกำลังเรียวแรงให้ทำตามความปรารถนาดีของเรา เรารู้ว่าเราไม่ได้รับกำลังและแรงบันดาลใจเช่นนี้จากอาหารฝ่ายกาย เพราะลำพังกำลังของเราเอง เราพยายามทำในสิ่งที่ถูกต้อง แต่ก็ล้มเหลวอยู่เรื่อยไป

พระเจ้าจะทรงโปรยอาหารแห่งสวรรค์ลงมาดั่งน้ำค้างเหมือนที่ประทานมาให้แก่นกอิสราเอลในสมัยก่อนหรือไม่ คำตอบคือไม่ เพราะพระองค์ประทานให้เราแล้ว และอาหารแห่งสวรรค์ก็อยู่ใกล้แค่เอื้อม

พระเจ้าตรัสว่า เราจะพบอาหารแห่งสวรรค์เกินกว่าที่ใจปรารถนาในพระคัมภีร์ พระวณะแต่ละคำที่เราอ่านในพระคัมภีร์ไม่เหมือนข้อความในหนังสืออื่นใดที่ปราศจากชีวิต พระเยซูตรัสถึงพระวณะอันเต็มไปด้วยชีวิตของพระองค์ว่า “เราเป็นอาหารดำรงชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์” (ยอห์น 6:51)

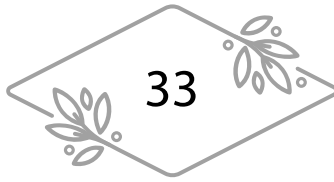
ชีวิตของพระเยซูอยู่ในพระวณะ ดังนั้นเราจะรับพระเยซู คืออาหารที่มาจากสวรรค์ด้วยการอ่านพระวณะนั้น เราจะ “รับประทาน” พระวณะได้ และให้มันเป็นส่วนหนึ่งของเราด้วยการอ่านเป็นประจำทุกวัน โดยเชื่อวางใจในพระวณะนั้นว่าเป็นพระคำรัสของพระบิดาที่ตรัสกับเรา โดยรักพระวณะทุกคำ และเชื่อว่าพระเยซูจะเข้ามาสถิตอยู่ในใจของเราผ่านพระวณะนั้น

เมื่อพระเยซูสถิตอยู่ในใจของเรา พระวณะของพระองค์ที่ทรงอานุภาพและที่สร้างจักรวาลจะไม่ปกป้องเราจากการทำบาปหรือ แนนอน พระวณะจะช่วยเสริมกำลังให้เราพูดจาสุภาพและกระทำการกิจด้วยความรัก บางคนอาจถามว่า ‘เป็นไปได้อย่างไรที่พระเยซูจะเข้ามาในใจพร้อมด้วยพระวณะ ข้าพเจ้าจะรับพระองค์ด้วยการรับเอาพระวณะได้อย่างไร’ นั่นเป็นคำถามที่ผู้เขียนตอบไม่ได้เช่นกัน แต่เราไม่จำเป็นต้องรู้วิธีการเหล่านั้น พระเยซูตรัสว่าพระองค์จะเป็นผู้กระทำให้เอง นั่นก็เพียงพอแล้ว เรารู้ว่า

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระองค์ได้กระทำแล้วและดำเนินชีวิตของพระองค์อยู่ในใจของเราขณะที่เราอ่านพระวจนะของพระองค์เป็นประจำทุกวัน

จงรักและใส่ใจในพระคัมภีร์ และตั้งใจอ่านให้มากกว่าหนึ่งสัปดาห์^{เล่ม} ขอ
ย้าว่า จงรับประทานอาหารที่มาจากสวรรค์ทุกวัน เราจำเป็นต้องมีอาหาร
นี้มากกว่าอาหารฝ่ายกาย ถ้าอ่านพระคัมภีร์เพียงสัปดาห์ละครั้ง จะไม่
สามารถรักษาจิตวิญญาณของเราไว้สำหรับสวรรค์ได้ เช่นเดียวกับการ
รับประทานอาหารอาทิตย์ละครั้งคงมีชีวิตอยู่ได้ไม่นาน ฉะนั้นจงอย่าลืม
รับประทาน^{การ}อาหารฝ่ายจิตวิญญาณ!

จงมีความเชื่อในพระเจ้า

“จงมีความเชื่อในพระเจ้า” (มาระโก 11:22) พระเยซูตรัสประโยคนี้กับเหล่าสาวกของพระองค์เมื่อพวกเขาตกใจที่ต้นมะเดื่อที่ไร้ผลเหี่ยวแห้งไปอย่างกระทันหัน พระคำรัสนี้ยังมีความหมายสำหรับเราในทุกวันนี้ไม่ต่างกับสาวกกลุ่มเล็กที่ติดตามพระเยซูขณะที่ทรงดำเนินอยู่ในแคว้นยูเดีย เป็นพระวจนะซึ่งให้ชีวิตนิรันดร์ที่ตรัสมายังคนบาปผู้นั่งอยู่ในความมืดทึบและเงาแห่งความตาย ทุกอย่างທີ່พระเจ้าสื่อสารกับจิตใจของเรานั้นรวมอยู่ในพระคำรัสข้อนี้ของพระเยซู

เราแน่ใจหรือยังว่าเรามีความเชื่อในพระเจ้า เรารู้จักหรือยังว่าความเชื่อคืออะไร เหล่าสาวกคิดว่าเรามีความเชื่อ แต่เมื่อมีความยากลำบากเข้ามาทดสอบความเชื่อแล้ว ปรากฏว่าพวกเขาไม่มี ความเชื่อทนต่อการทดสอบได้ทุกอย่าง แต่ถ้าไม่ใช่ความเชื่อก็จะสอบไม่ผ่าน ถ้าเรามีความเชื่อเราจะยืนอยู่ได้โดยไม่สั่นคลอนเมื่อมรสุมและการทดลองโหมกระหน่ำเข้ามาในชีวิต แต่ถ้าหากว่าความเชื่อที่เรามีไม่ใช่ความเชื่อที่แท้จริง เมื่อพายุพัดถล่มเราก็จะล้มลง จำเป็นที่เราจะต้องแน่ใจว่า ขณะนี้ชีวิตของเราสร้างอยู่บนศิลานั้นคงไม่ใช่บนทราย

ศิลานั้นคงคือพระวจนะของพระเจ้า และถ้าปราศจากพระวจนะแล้วความเชื่อเกิดขึ้นไม่ได้เลย พระคริสต์ทรงเป็นพระศิลา และทรงเป็น

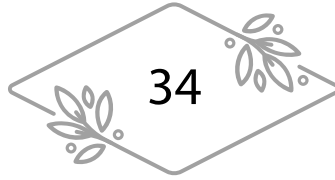
อยู่ด้วยความเชื่อ

พระวณะ หรือที่เรียกว่า พระวาตะ (ดู ยอห์น 1:1, 14) พระวณะอาจดูเหมือนเป็นสิ่งที่ไม่น่าเชื่อถือ เพราะเราไม่ชินกับการเปรียบเทียบถ้อยคำกับศิลาที่แข็งแกร่ง แต่พระวณะของพระเจ้ามันคงดังศิลา และมีอยู่จริงเหมือนที่พระเจ้าทรงเป็นความจริง โลกและสรรพสิ่งที่อยู่ในโลกจะเสื่อมสูญไป แต่พระวณะของพระเจ้าจะดำรงมั่นคงดังพระบัลลังก์นิรันดร์ของพระเจ้า โลกกับสิ่งสรรพสิ่งที่อยู่ในนั้นถูกสร้างมาด้วยพระวณะ และด้วยพระวณะอันเดียวกันนี้สิ่งเหล่านั้นจะถูกทำลายให้สูญสิ้นไป

ความเชื่อแท้ประกอบด้วยสองส่วนคือ ความศรัทธาและพระวณะของพระเจ้า ขณะที่ความเชื่อปลอมมีแค่ส่วนเดียว คือปราศจากพระวณะของพระเจ้าและพึ่งพาสิ่งอื่นเป็นที่ยึดเหนี่ยวเสมอ เช่น ความรู้สึก ความหวัง ความปรารถนา กระบวนความคิด หรือคำพูดของคนอื่นที่ ‘ว่ากันว่า’ ฝ่ายความเชื่อแท้รับเอาพระวณะตามที่บันทึกไว้โดยไม่สงสัย ส่วนความเชื่อปลอมมักจะแก้ตัวและอธิบายกลับไปกลับมาจนพระวณะหมดความหมาย แต่ความเชื่อแท้ “แสดงออกเป็นการกระทำด้วยความรัก” (กาลาเทีย 5:6) สำหรับความเชื่อปลอมนั้นไม่ทำอะไรเลย หรือถ้าทำดีก็มีเหตุผลที่เห็นแก่ตัวแอบแฝงอยู่เบื้องหลัง

พระเจ้าช่วยให้รอดตรัสว่า ถ้าเรามีความเชื่อ เราสามารถทูลขอสิ่งใดจากพระเจ้า แล้วพระองค์ก็จะประทานให้ เพราะเมื่อเรามีความเชื่อเราจะขอแต่ในสิ่งที่เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า พระองค์จะทรงรับฟังการทูลขอเช่นนั้นและตอบทุกครั้ง ความเชื่อต้องอาศัยพระวณะของพระเจ้าเสมอ และพระวณะเป็นบทสะท้อนให้เห็นถึงน้ำพระทัยของพระองค์ เมื่อเราทูลขอด้วยความเชื่อ เราก็จะไว้วางใจในพระเจ้าว่าเราจะได้รับในสิ่งที่ทูลขอ โดยยึดพระสัญญาของพระเจ้าเป็นที่ตั้ง เราไม่เพียงแต่เชื่อว่าเราจะได้รับ แต่เราได้รับแล้วอย่างแท้จริง เรื่องนี้จึงสำคัญมากและแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง เพราะมันแสดงให้เห็นว่าเรามีความเชื่อแท้หรือไม่ บาง

คนยอมรับและเห็นประโยชน์ของความเชื่อที่มีอยู่ในคนอื่น แต่ด้วยจิตใจที่มีอคติและความคิดฝ่ายเนื้อหนังที่ผิดเพี้ยน จึงคิดว่าคงจะไม่มีประโยชน์อะไรที่เขาเองจะมีความเชื่อในพระเจ้า

ดำเนินชีวิตด้วยพระวอนะ

“มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้ แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวอนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มัทธิว 4:4) ฝ่ายร่างกาย เราไม่สามารถดำรงชีวิตโดยอาศัยสิ่งที่ไม่มีชีวิต เพราะแม้แต่ในอาหาร อากาศ และน้ำ ถ้าปราศจากองค์ประกอบของชีวิตก็มีแต่จะถ่ายทอดความตายไปสู่ผู้บริโภค เช่นเดียวกันถ้าจะดำรงชีวิตด้วยพระวอนะของพระเจ้า แสดงว่าพระวอนะนั้นต้องมีประกายชีวิต ด้วยเหตุนี้จึงมีการเรียกพระวอนะว่า “พระวาตะแห่งชีวิต”

เนื่องจากพระคัมภีร์เป็นพระวอนะของพระเจ้าอันประกอบด้วยชีวิต ชีวิตในพระวอนะจึงเป็นชีวิตของพระเจ้า ซึ่งเป็นชีวิตนิรันดร์ ฉะนั้นถ้อยคำที่กล่าวว่าพระวอนะของพระเจ้าเป็น “ถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 6:68) จึงเป็นความจริง เมื่อพระวอนะของพระเจ้ามามายังเรา ชีวิตนิรันดร์ก็มาพร้อมกันในพระวอนะนั้น เมื่อใครปฏิเสธไม่ยอมรับพระวอนะ ก็เท่ากับเป็นการปฏิเสธชีวิตนิรันดร์ พระเยซูเองตรัสว่า “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าใครฟังคำของเราและวางใจผู้ทรงใช้เรามา คนนั้นก็จะมีชีวิตนิรันดร์และไม่ถูกพิพากษา แต่ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24)

พระเยซูทรงยกตัวอย่างการดำรงชีวิตที่อาศัยอาหารการกินเพื่อเปรียบเทียบกับ การดำรงชีวิตที่อาศัยพระวอนะของพระเจ้า พระองค์ไม่ได้ทรง

เลือกตัวอย่างนี้โดยบังเอิญ แต่ทรงประสงค์ที่จะสืบทอดเรียนที่สำคัญยิ่ง ฝ่ายกายแล้วเราก็อายุได้เพราะอาหาร แต่อาหารจะมีประโยชน์ก็ต่อเมื่อ เรารับประทานเข้าไป เช่นเดียวกัน ถ้าเราจะดำรงชีวิตด้วยพระวณะของ พระเจ้า พระวณะนั้นต้องเข้ามาในใจของเรา

คงไม่มีใครคิดที่จะดำรงชีวิตด้วยการซื้ออาหารแพงๆ ไว้อุ่น หรือ จะเอามาวิจัยเพื่อค้นคว้าความลึกซึ้งแห่งกระบวนการโภชนาการว่าอาหาร นั้นจะอำนวยชีวิตแก่เราอย่างไร แต่มีคนจำนวนมากที่คิดว่าเขาจะดำรง ชีวิตฝ่ายจิตวิญญานด้วยพระวณะของพระเจ้าโดยใช้วิธีนี้ หลายคน ซื้อพระคัมภีร์ขนาดยักษ์มีเชิงอรรถอธิบายที่คลุมเคลือ แล้วก็เอาไปวาง ประดับที่โต๊ะกาแฟด้วยความภาคภูมิใจว่าเขา ‘เชื่อในพระคัมภีร์’ พวกเขา ดูเหมือนจะเชื่อว่าโดยกระบวนการอันลึกซึ้ง พระคัมภีร์ที่วางอยู่บน โต๊ะนั้นจะช่วยให้เขาดำรงชีวิตได้ การกระทำเช่นนั้นคงไม่ต่างกับการซื้อ อาหารเพื่อสุขภาพอันน่ารับประทานมาเพียงเพื่อดูชม แล้วประกาศกับ ทุกคนว่า ‘ฉันเชื่อในเรื่องการส่งเสริมสุขภาพ’

คงไม่มีใครคิดจะดำรงชีวิตด้วยการมองดูอาหารเฉยๆ โดยไม่รับ ประทาน ในทำนองเดียวกัน เราไม่อาจดำรงชีวิตด้วยพระวณะโดยไม่ อ่าน ถ้าจะดำรงชีวิตด้วยอาหารก็ต้องรับประทานเข้าไป ต้องเคี้ยว และ ให้กระบวนการย่อยอาหารทำงานของมัน ชีวิตที่อยู่ในอาหารจะแผ่ซ่าน ไปทั่วร่างกาย เช่นเดียวกับพระวณะของพระเจ้า เราต้องรับพระวณะใน ฐานะที่เป็นความจริง และเป็นพระวณะของพระเจ้า เราต้องให้พระวณะ นั้นเข้ามาและมีที่รองรับในใจในฐานะที่เป็นพระวาตะแห่งชีวิต แล้วเราจะ พบว่าพระวณะคือพระวาตะแห่งชีวิตอย่างแท้จริง

ในพระคัมภีร์มีอีกเรื่องหนึ่งที่เปรียบเทียบการดำรงชีวิตด้วยอาหาร กับพระวณะของพระเจ้าซึ่งเขียนไว้ว่า “ส่วนเจ้า บุตรมนุษย์เอ๋ย จงฟัง สิ่งที่เรากล่าวกับเจ้า อย่าเป็นคนมักกบฏเหมือนพงศ์พันธุ์ที่มักกบฏนั้น จง

อยู่ด้วยความเชื่อ

อ้าปากของเจ้าและกินสิ่งที่เราให้เจ้า' เมื่อข้าพเจ้ามองดู นี่แน่ะ พระหัตถ์ข้างหนึ่งเหยียดออกมายังข้าพเจ้า และดูสิ ในพระหัตถ์นั้นมีหนังสืออยู่ม้วนหนึ่ง แล้วพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออกต่อหน้าข้าพเจ้า มีตัวหนังสือเขียนอยู่ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง มีบทคร่ำครวญ คำไว้ทุกข์ และคำวิบัติเขียนอยู่บนนั้น และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'บุตรมนุษย์เอ๋ย จงกินสิ่งที่เจ้าได้พบ จงกินหนังสือม้วนนี้ แล้วจงไปพูดกับพงศ์พันธุ์อิสราเอล' ข้าพเจ้าจึงอ้าปาก และพระองค์ทรงให้ข้าพเจ้ารับประทานหนังสือม้วนนั้น และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'บุตรมนุษย์เอ๋ย จงกินหนังสือม้วนนี้ซึ่งเราให้แก่เจ้า และบรรจุให้เต็มท้องของเจ้า' แล้วข้าพเจ้าก็รับประทาน และเมื่อหนังสือม้วนนั้นอยู่ในปากข้าพเจ้ามันก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงไปยังพงศ์พันธุ์อิสราเอล และกล่าวถ้อยคำของเราแก่พวกเขา' ... พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า 'บุตรมนุษย์เอ๋ย จงรับถ้อยคำทั้งหมดของเราที่พูดกับเจ้าไว้ไว้ในใจของเจ้า และจงฟังด้วยหูของเจ้า'" (เอเสเคียล 2:8-3:4, 10)

ก่อนที่จะผู้เผยพระวจนะสามารถประกาศพระวจนะแก่ผู้อื่น เขาต้องตระหนักว่าถ้อยคำนั้นเป็นพระวจนะของพระเจ้าที่ตรัสถึงเขา ก่อนที่จะถ่ายทอดพระวาตะแห่งชีวิตแก่คนอื่น เขาต้องรู้ซึ่งว่านั่นคือพระวาตะแห่งชีวิตสำหรับเขาเสียก่อน ฉะนั้นเพื่อเขาจะรู้ซึ่งเช่นนี้ พระเจ้าจึงสั่งให้เอเสเคียลรับประทาน กลืนเข้าไปจนเต็มอิมด้วยพระวจนะนั้น พระเจ้าให้เขาฟังและรับไว้ในใจ และที่เขียนไว้ก็เพื่อเราทุกคนจะได้ดำรงอยู่ด้วยชีวิตของพระเจ้า เมื่อเราได้รับพระนามของพระคริสต์ พระเจ้าทรงกำชับเราให้ "ยึดมั่นในพระวจนะแห่งชีวิต" (ฟิลิปปี 2:16) แต่เราต้องได้รับชีวิตภายในเราก่อนที่จะแบ่งปันพระวจนะแห่งชีวิตแก่ผู้อื่น

ประเด็นนี้ยังมีการเขียนไว้ในที่อื่นอีกว่า "เมื่อพบพระวจนะของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็กินเสีย พระวจนะของพระองค์เป็นความ

ขึ้นบานแก่ข้าพระองค์ และเป็นความปิติยินดีแห่งจิตใจของข้าพระองค์” (เยเรมีย์ 15:16) ให้เราสังเกตว่าที่เยเรมีย์เขียนนั้น ไม่ได้เขียนว่า ข้าพเจ้า กินบางบถ บางข้อ หรือว่ากินเป็นบางเรื่อง แต่เขียนว่า “เมื่อพบพระวจนะของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็กินเสีย” ตรงจุดนี้แหละที่คนนับหมื่นนับแสนพลาดไปจากการได้ประโยชน์อันแท้จริงแห่งพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาคว้าเอาครั้งละหลายๆ จนไม่ได้อะไรเลย เพราะถ้อยคำทั้งหลายจะไม่เกิดประโยชน์ถ้าเราไม่เข้าใจความหมายอันแท้จริงที่ถ้อยคำเหล่านั้นสื่อ ยิ่งผู้ที่กล่าวมีสติปัญญามากเท่าไร ถ้อยคำที่กล่าวนั้น ถึงจะเป็นคำที่เรียบง่ายแต่ก็มีความหมายที่ลึกซึ้งมากเท่านั้น พระเจ้าทรงเป็นผู้ตรัสในพระคัมภีร์ด้วยพระสติปัญญาอันไร้ขีดจำกัดของพระองค์ ฉะนั้นถึงแม้จะใช้ถ้อยคำที่เรียบง่าย แต่ก็ลึกซึ้งไร้ขอบเขตเพราะเป็นการเปิดเผยถึง “พระประสงค์อันล้ำลึกที่พระองค์ทรงทำแล้วในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (เอเฟซัส 3:11)

ด้วยความคิดที่คับแคบและจำกัดของมนุษย์แล้ว เราไม่สามารถเข้าใจความหมายของหลายตอนในพระคัมภีร์ เราไม่สามารถเข้าใจที่ละเอียดหรือแม้แต่ที่ละเอียด แต่เราต้องพิจารณาทีละคำ เพราะเป็นปริมาณที่สมองของเราจะพิจารณาจนเกิดประโยชน์ได้

แน่นอนถ้ามีใครรับถ้อยคำในพระคัมภีร์ในฐานะที่เป็นพระวจนะของพระเจ้าองค์นิรันดร์ที่เปิดเผยพระประสงค์อันเนื่องนิรันดร์ของพระองค์ และถ้าคนนั้นที่กักไปว่าด้วยกำลังความคิดของตนแล้วเขาจะสามารถหยั่งถึงความหมายของพระวจนะทันทีที่ได้อ่านผ่านๆ คนนั้นก็คิดผิดเสียแล้ว

“อย่าคิดว่าตนมีปัญหา” (สุภาษิต 3:7) “อย่าเย่อหยิ่งไปเลย แต่จงเกรงกลัว” (โรม 11:20) อย่าคิดว่าการพิจารณาพระวจนะของพระเจ้าทีละคำเป็นเรื่องเล็ก ให้พินิจพิเคราะห์และตรึกตรองใคร่ครวญด้วยการอธิษฐาน ให้รับพระวจนะนั้นเข้ามาในใจในฐานะเป็นพระวจนะแห่งชีวิต

อยู่ด้วยความเชื่อ

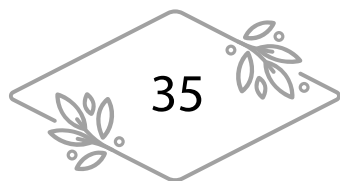
ที่พระเจ้าตรัสมายังเรา ให้รับเอาเช่นนี้ แล้วจะพบว่าพระวณะที่อ่านนั้น เป็นพระวณะแห่งชีวิตอย่างแท้จริง ซึ่งจะทำให้เรามีความชื่นบานและความปิติยินดีอยู่เสมอ อย่าคิดว่าการพิจารณาทีละคำเช่นนี้จะทำให้การศึกษาพระคัมภีร์ทั้งเล่มหรือบทใดบทหนึ่งล่าช้า เพราะด้วยวิธีนี้เราจะได้ประโยชน์มากกว่าการอ่านรวดทีเดียบบนผ่านๆ โดยที่เราไม่เข้าใจอะไรเลย การค่อยๆ อ่าน ค่อยๆ พิจารณาจะทำให้เราสามารถเข้าใจทุกคำ ซึ่งทุกคำนั้นคือชีวิตนิรันดร์สำหรับเรา เพราะพระคริสต์ตรัสว่า มนุษย์จะดำรงชีวิต “ด้วยพระวณะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” และแต่ละคำนั้นมีชีวิตอยู่ เมื่อเรารับถ้อยคำคำหนึ่งเข้ามาในใจ คือในความคิดของเรา เราจะมีชีวิตนิรันดร์ในถ้อยคำและเพราะถ้อยคำนั้นอย่างแน่นอน

ให้เราพิจารณาถ้อยคำของพระเยซูคริสต์อีกครั้งหนึ่ง “มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้ แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวณะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” เมื่อเรารับประทานอาหารนั้น เราไม่ได้ตักใส่ปากทีละเป็นกอบเป็นกำ แต่รับประทานทีละคำ ถ้าตักครั้งละเป็นกำก็คงจะกระทบต่อสุขภาพและทำให้ชีวิตสั้นลง แต่เราต้องค่อยๆ เคี้ยวค่อยๆ รับประทานไปที่ละคำ

ในทำนองเดียวกัน เมื่อพระเยซูยกตัวอย่างและใช้คำว่า “พระวณะทุกคำ” ของพระเจ้า ความหมายของพระองค์คือวิธีดำรงชีวิตด้วยพระวณะคือการรับพระวณะทีละคำ เหมือนที่เรากินทีละคำ เหมือนบทเรียนที่พระคัมภีร์สอนว่า “เมื่อพบพระวณะของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็กินเสีย”

“บุตรมนุษย์ ... จง ... กินสิ่งที่เราให้เจ้า” ให้กินพระวณะของพระองค์ คือ “พระวณะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” เราจึงจะดำรงชีวิตด้านจิตวิญญาณที่เข้มแข็ง เหมือนร่างกายที่สมบูรณ์มีสุขภาพแข็งแรง ด้วยการรับประทานอาหารเพื่อสุขภาพ ให้เรากินอาหารที่มาจากสวรรค์

ซึ่งจะนำชีวิตแห่งสวรรค์มาสู่เรา เปรียบเช่นกับการรับประทานอาหารฝ่าย
กายที่นำชีวิตฝ่ายกายให้เรา

การอธิษฐาน

การอธิษฐานเป็นช่องทางที่จิตวิญญาณสื่อสารกับพระเจ้า และด้วยการอธิษฐานนี้เองความเชื่อของเราจึงขึ้นไปถึงพระเจ้าและพระพรของพระองค์ลงมายังเรา คำอธิษฐานของธรรมิกชนลอยขึ้นไปถึงพระเจ้าดุจดังเครื่องหอม (สดุดี 141:2; วิวรณ 5:8; 8:3-4) การอธิษฐานเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงสภาพจิตวิญญาณของผู้อธิษฐาน ยาขอบได้กล่าวถึง “การอธิษฐานด้วยความเชื่อ” และการอธิษฐานที่เต็มไปด้วยความสงสัยจนการอธิษฐานไร้ประโยชน์ นอกจากนั้นก็กล่าวถึง “คำวิงวอนของผู้ชอบธรรม” ที่ “มีพลังมากและเกิดผล” (ยาขอบ 1:6-7; 5:15-16) การอธิษฐานของเราเป็นเครื่องวัดสภาพจิตวิญญาณที่แม่นยำ

การอธิษฐานที่เกิดผลจะยึดพระวาระของพระเจ้าไว้ด้วยความเชื่อ เพราะความเชื่อที่แท้จริงไม่เพียงแต่เชื่อว่ามีพระเจ้า แต่ยังเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่ “ขยันหมั่นเพียรแสวงหาพระองค์” (ฮีบรู 11:6 TKJV) การอธิษฐานด้วยความเชื่อไม่ใช่รูปแบบของพิธีกรรมหรือเป็นข้อปฏิบัติตามธรรมเนียม แต่ออกมาจากใจที่สำนึกในความต้องการของตน ไม่ใช่ด้วยการสงสัยหรือการย่อท้อ แต่ด้วยความมั่นใจว่าพระเจ้าทรงสดับรับฟัง และจะทรงตอบเมื่อถึงเวลาอันควร

การอธิษฐานที่เกิดผลต้องไม่ใช่การโต้แย้งกับพระเจ้า เพราะเราไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะโต้เถียงกับพระเจ้าได้ และก็ไม่ใช่การรายงานให้พระเจ้ารับรู้ในข้อมูลใหม่ หรือการชักชวนโน้มน้าวให้พระองค์ทรงทำในสิ่งที่ไม่ใช่ในพระทัยของพระองค์ การโต้เถียงหรือการหว่านล้อมของมนุษย์ไม่สามารถทำให้พระเจ้าผู้สัพพัญญูเปลี่ยนพระทัยได้ เราจะไม่ทูลขอพระเจ้าด้วยความเชื่อในลักษณะดังที่กล่าวมานี้ เราไม่ต้องการให้พระเจ้าทำตามวิธีการของเรา เพราะเราเชื่อพระวจนะของพระเจ้าที่ว่าความคิดและวิถีทางของพระองค์สูงกว่าของเราเราพัวพันกับดิน สิ่งที่เราอธิษฐานอยู่เสมอก็คือ ‘อย่าให้เป็นไปตามใจของข้าพระองค์ แต่ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์’

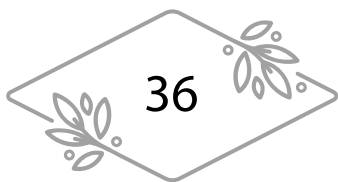
การอธิษฐานคืออะไร และเพราะเหตุใดเราจึงอธิษฐาน การอธิษฐานคือการแสดงออกถึงการน้อมรับในสิ่งที่พระเจ้าพอพระทัยและทรงพร้อมที่จะกระทำเพื่อเรา เป็นการยินยอมให้พระองค์ทรงกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ ไม่ใช่หน้าที่ของเราที่จะแนะนำพระองค์ถึงความต้องการของเรา ด้วยว่าแม้ก่อนที่เราจะทูลขอ “พระบิดาของพวกท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งทั้งปวงนี้” (มัทธิว 6:32) พระองค์ทรงทราบความต้องการของเรามากกว่าที่เราจะรู้ความต้องการของตัวเอง “เพราะเราไม่รู้ว่าควรจะอธิษฐานขออะไรอย่างไร แต่พระวิญญาณทรงช่วยขอแทน ด้วยการคร่ำครวญซึ่งไม่อาจกล่าวเป็นถ้อยคำ” (โรม 8:26)

พระเจ้าทรงรู้ความต้องการทุกอย่างของเรา และทรงพร้อมที่จะช่วยเหลือในแต่ละเรื่อง แต่พระองค์ทรงรอให้เราตื่นตัวและสำนึกก่อนว่าเราต้องการพระองค์ พระองค์ไม่สามารถอวยพรเราในด้านจิตวิญญาณอย่างต่อเนื่องถ้าเราไม่เห็นคุณค่าของพระพรเหล่านั้น เพราะถ้าทำเช่นนั้นจะเป็นการขัดต่อหลักการอันเต็มด้วยพระปรีชาสามารถของพระองค์ พระองค์ไม่สามารถช่วยเราโดยที่เราไม่ร่วมมือกับพระองค์ ซึ่งจิตใจของเราต้องอยู่ในสภาพที่พร้อมก่อนที่จะรับพระพร เมื่ออยู่ในสภาพที่พร้อม

อยู่ด้วยความเชื่อ

เราจะเกิดความปรารถนาอย่างแรงกล้าซึ่งจะกล่าวออกมาเป็นคำอธิษฐาน และจะรู้สึกว่าการต้องการความช่วยเหลือที่พระเจ้าเท่านั้นทรงช่วยได้ ทั้งจะร้องขึ้นจากใจว่า “กวางกระเสือกกระสนหาอาหารน้ำฉันใด ข้าแต่พระเจ้า จิตใจข้าพระองค์ก็กระเสือกกระสนหาพระองค์ฉันนั้น” (สดุดี 42:1) สิ่ง ที่ตามมาคือการเปิดช่องทางสื่อสารไว้ระหว่างพระเจ้ากับจิตวิญญาณ ของเรา พระพรที่พระองค์พร้อมที่จะประทานให้ทุกเมื่อจึงสามารถหลั่ง ไหลมาสู่เราได้ ประตุแห่งพระพรจะเปิดกว้างหรือแคบก็ขึ้นอยู่กับว่าความ ปรารถนาของเรามีความร้อนรนเพียงใด

ขอให้เราตระหนักถึงความจริงอันยิ่งใหญ่นี้ให้ชัดเจนขึ้นว่า พระเจ้าทรง รู้เห็นทุกสิ่งที่เราต้องการ และทรงเตรียมพร้อมสำหรับความปรารถนาทุก อย่างของเรา พระองค์ทรงรู้ก่อนเราเสียอีกว่าเราต้องการอะไร งานของเรา ไม่ใช่การค้นหาแนวทางปฏิบัติเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่เราต้องการ แต่คือการ อยู่ในฐานะที่พระเจ้าสามารถช่วยพรให้เป็นไปตามความปรารถนาของ เราด้วยวิธีการของพระองค์ ให้เราเคลื่อนไหวตามแผนการของพระองค์ ไม่ใช่ให้พระองค์ทำตามแผนงานของเรา เพราะการกระทำเช่นนั้นจะ เปล่าประโยชน์

ชำระให้ชอบธรรม

“เพราะฉะนั้น เมื่อเราถูกชำระให้ชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว เราจึงอยู่อย่างสงบสุขเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (โรม 5:1) ข้อนี้หมายความว่าอย่างไร การถูกชำระให้ชอบธรรมคืออะไร บ่อยครั้งทั้งคนที่เป้นคริสเตียนและคนที่ไม่ได้เป็นต่างเข้าใจในเรื่องนี้ผิดไป สำหรับคริสเตียนที่เข้าใจผิด คิดว่าการถูกชำระให้ชอบธรรมนั้นเป็นเสมือนครึ่งทางของการเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้า ส่วนคนที่ไม่ได้นับตัวเองว่าเป็นคริสเตียนก็คิดว่าเรื่องการถูกชำระให้ชอบธรรมโดยความเชื่อเป็นสิ่งที่แทนความชอบธรรมอันแท้จริง เขาคิดว่าเรื่องการถูกชำระให้ชอบธรรมคือการเพียงแค่เชื่อในสิ่งที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ แล้วจะถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมถึงแม้ว่าในความเป็นจริงตนไม่ได้มีความชอบธรรม ทั้งหมดนี้เป็นการเข้าใจผิดอย่างใหญ่หลวง

การถูกชำระให้เป็นคนชอบธรรมเป็นเรื่องของธรรมบัญญัติ หมายถึงการถูกชำระให้ถูกต้องตามกฎหมายบัญญัติ ในพระธรรมโรม 2:13 กล่าวถึงผู้ที่ถูกชำระให้ชอบธรรมว่า “เพราะว่า คนที่เพียงแค่ฟังธรรมบัญญัติเท่านั้น ไม่ใช่ผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า คนที่ประพฤติตามธรรมบัญญัติต่างหากที่พระเจ้าทรงถือว่าเป็นผู้ชอบธรรม” แสดงว่าเมื่อเราเป็นคนชอบธรรม เราจะประพฤติตามธรรมบัญญัติ ฉะนั้นเมื่อเราถูก

อยู่ด้วยความเชื่อ

ชำระให้เป็นคนชอบธรรม เราก็กลายเป็นผู้ประพฤติดำเนินตามธรรมบัญญัติในขณะเดียวกัน

การถูกชำระให้ชอบธรรมด้วยความเชื่อ คือการที่เรากลายเป็นผู้ประพฤติดำเนินตามพระบัญญัติด้วยความเชื่อนั่นเอง ดังนี้แหละ “ในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่มีใครถูกชำระให้ชอบธรรมได้โดยการประพฤติดำเนินตามธรรมบัญญัติ” (โรม 3:20) เหตุผลที่เป็นเช่นนั้นก็อยู่ในเนื้อหาข้อก่อนข้อที่ยี่สิบ คือไม่มีใครกระทำความดี “เขาทุกคนหลงผิดไปหมด พวกเขาละเลยเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย” (ข้อ 12) ไม่เพียงแต่ทุกคนทำบาป แต่ “จิตใจที่เต็มไปด้วยบาปก็เป็นศัตรูกับพระเจ้า ไม่ยอมอยู่ใต้บัพติศมาของพระเจ้า ทั้งไม่สามารถอยู่ได้ด้วย” (โรม 8:7 TNCV)

ดังนั้นจึงมีเหตุผลอยู่ 2 ประการว่าเพราะอะไรเราไม่สามารถถูกชำระให้เป็นคนชอบธรรมได้โดยการประพฤติดำเนินตามธรรมบัญญัติ ประการแรกเนื่องจากเราเคยทำบาป การประพฤติดำเนินตามธรรมบัญญัติในภายหลังก็ไม่สามารถลบล้างความบาปเหล่านั้นได้ ตัวอย่างเช่น การที่คนคนหนึ่งไม่ได้ลักขโมยในวันนี้ ไม่สามารถลบล้างการที่เขาเคยขโมยในอดีต หรือทำให้ความผิดในอดีตน้อยลงแต่อย่างใด ตามกฎหมาย สมมุติว่าเราขโมยปีที่แล้วและไม่ได้ขโมยอีกหลังจากนั้น เรายังมีความผิดติดตัวอยู่ดีและจะต้องรับโทษตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ความจริงเรื่องนี้ชัดเจนจนไม่จำเป็นต้องอธิบายเพิ่มเติมอีก

ประการที่สอง ไม่เพียงแต่เราไม่สามารถขจัดความผิดในอดีตด้วยการประพฤติดำเนินตามธรรมบัญญัติในปัจจุบันอย่างที่กล่าวมาแล้วเท่านั้น แต่โดยธรรมชาติของมนุษย์เราก็ไม่สามารถประพฤติดำเนินตามพระบัญญัติของพระเจ้าได้เลย เราไม่สามารถกระทำในสิ่งที่พระบัญญัติกำหนดไว้ จงพิจารณาข้อความของอัครทูตเปาโลที่บรรยายถึงสภาพของคนเราเมื่อพยายามประพฤติดำเนินตามธรรมบัญญัติว่า “เรารู้ว่าธรรมบัญญัตินั้นเป็นเรื่อง

ฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นเนื้อหนังถูกขายเป็นทาสให้อยู่ใต้บาป ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการกระทำของข้าพเจ้าเอง เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ทำสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำ แต่กลับทำในสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น ถ้าข้าพเจ้าทำในสิ่งที่ไม่ปรารถนาจะทำ ขณะที่ยอมรับว่าธรรมบัญญัตินั้นดี ข้าพเจ้าจึงไม่ใช่ผู้ทำ แต่ว่าบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้ทำ ด้วยว่าในตัวข้าพเจ้า คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้าไม่มีความดีโดยอยู่เลย เพราะว่าเจตนาดีข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่การดีนั้นไม่สามารถทำได้เลย” (โรม 7:14-18) ฉะนั้นสาเหตุที่เราไม่สามารถถูกชำระให้ชอบธรรมด้วยการประพฤติตามธรรมบัญญัติจึงประจักษ์ชัดเจน ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ธรรมบัญญัติ แต่อยู่ที่ตัวเราเอง ธรรมบัญญัตินั้นดี และนี่แหละเป็นสาเหตุที่ธรรมบัญญัติไม่สามารถชำระคนชั่วให้เป็นคนชอบธรรมได้

แต่สิ่งที่ธรรมบัญญัติทำไม่ได้ พระคุณของพระเจ้าทำได้ เพราะด้วยพระคุณของพระเจ้ามนุษย์จึงถูกชำระให้ชอบธรรม แล้วพระคุณของพระเจ้าชำระคนแบบไหน ก็ชำระคนบาปนั้นแหละ เพราะคนบาปเป็นกลุ่มเดียวที่ต้องการการชำระ “ส่วนคนที่ทำงานก็ไม่ถือว่าค่าจ้างที่ได้นั้นเป็นบำเหน็จ แต่ถือว่าเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ ส่วนคนที่ไม่ได้อาศัยการประพฤติ แต่ได้เชื่อในพระองค์ผู้ทรงให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ เพราะความเชื่อของคนนั้นพระเจ้าทรงถือว่าเป็นความชอบธรรม” (โรม 4:4-5) พระเจ้าทรงชำระคนอธรรมให้เป็นคนชอบธรรมมิใช่หรือ แน่แน่นอนทีเดียว พระองค์ไม่ได้กลบเกลื่อนบาปของเราเพื่อให้เราถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมในขณะที่เรายังเป็นคนอธรรมอยู่ แต่พระองค์ทรงกระทำให้เราเป็นผู้ประพฤติตามธรรมบัญญัติต่างหาก เมื่อพระองค์ตรัสว่าเราเป็นคนชอบธรรมเราก็กลายเป็นผู้ประพฤติตามธรรมบัญญัติในทันที จะเห็นได้ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องประเสริฐ ประกอบด้วยพระเมตตาและถูกต้องชอบธรรมตามธรรมบัญญัติ

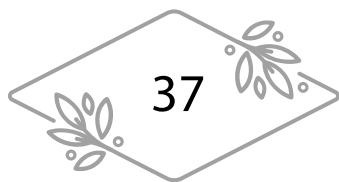
อยู่ด้วยความเชื่อ

เราถูกชำระให้เป็นคนชอบธรรมอย่างไร “พระเจ้าทรงมีพระคุณให้เขาเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เขาให้พ้นบาปแล้ว” (โรม 3:24) อย่าลืมว่าการถูกชำระให้ชอบธรรมคือการทำให้เป็นผู้ประพฤติตามธรรมบัญญัติ ฉะนั้นให้เราทบทวนอีกว่า ‘พระเจ้าทรงมีพระคุณให้เขาเป็นผู้ประพฤติตามธรรมบัญญัติ โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เขาให้พ้นบาป’ พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราด้วยค่าไถ่อันล้ำค่า คือด้วยชีวิตของพระองค์เอง เพื่อประทานความชอบธรรมของพระองค์แก่เราผู้เป็นคนบาปเมื่อเราเชื่อวางใจในพระองค์ ไม่ได้หมายความว่าพระองค์เอาความชอบธรรมของพระองค์เมื่อ 2,000 ปีที่แล้วมาใส่ในบัญชีให้เรา แต่ประทานความชอบธรรมอันทรงฤทธิ์ในปัจจุบันแก่เรา พระคริสต์จะเข้ามาสถิตในใจเมื่อเรามีความเชื่อ ฉะนั้นถึงแม้เราเคยเป็นคนบาป แต่เราจะกลายเป็นคนใหม่โดยมีความชอบธรรมของพระเจ้า

ดังนั้น การถูกชำระให้เป็นคนชอบธรรมนั้นจึงเป็นสภาวะสูงสุด ทุกอย่างที่เราจะทำให้อาจได้อยู่ในเรื่องนี้ ยกเว้นการเปลี่ยนให้เรามีสภาพอมตะ ซึ่งเราจะได้รับเมื่อพ้นจากความตาย แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นเมื่อเราถูกชำระให้เป็นคนชอบธรรมแล้วไม่ได้หมายความว่าเราพ้นชีวิตอันตรายที่จะทำบาปได้อีก มิใช่เช่นนั้น เพราะ “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ” (โรม 1:17) เราต้องมีความเชื่ออย่างต่อเนื่องและยอมจำนนต่อพระเจ้าเพื่อให้ความชอบธรรมของพระองค์ยังคงอยู่กับเรา เพื่อจะยังคงเป็นผู้ประพฤติตามธรรมบัญญัติของพระเจ้าได้

ข้อพระคัมภีร์นี้จึงเป็นที่เข้าใจกันได้อย่างชัดเจน “ถ้าเช่นนั้นเราลบล้างธรรมบัญญัติด้วยความเชื่อหรือ เปล่าเลย เรายังชูธรรมบัญญัติขึ้นอีก” (โรม 3:31) คือแทนที่จะละเมิดธรรมบัญญัติและไม่ให้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต เราตั้งพระบัญญัติไว้ในใจด้วยความเชื่อ ที่เป็นอย่างนี้เพราะความเชื่อ นำพระคริสต์เข้ามาในใจ และพระบัญญัติของพระเจ้าอยู่ใน

พระทัยของพระคริสต์ ฉะนั้น “เพราะว่าคนจำนวนมากเป็นคนบาปเพราะคนคนเดียวที่ไม่เชื่อฟังอย่างไร คนจำนวนมากก็เป็นคนชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังอย่างนั้น” (โรม 5:19) ผู้ที่เชื่อฟังคือองค์พระเยซูคริสต์เจ้า และการเชื่อฟังของพระองค์จะเกิดขึ้นในใจของเราเมื่อเรามีความเชื่อ และเนื่องจากการเชื่อฟังเป็นของพระองค์แต่ผู้เดียว พระองค์จึงสมควรได้รับพระเกียรติแต่เพียงผู้เดียวสืบไปเป็นนิตย์

การอัครรยในวันสะบาโต

สาเหตุที่พระคัมภีร์บันทึกการอัครรยที่พระเยซูทรงกระทำไว้มากมายก็เพื่อ “พวกท่านจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้วท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” (ยอห์น 20:30–31)

คำสอนของพระเจ้าและสาวกของพระองค์ทำให้เรารู้จักทางแห่งชีวิต แต่การอัครรยที่พระเจ้าทรงกระทำผ่านพระเยซูกับเหล่าสาวกทำให้เราเห็นถึงความจริงของชีวิต ทั้งเห็นฤทธานุภาพของชีวิตนั้น ความจริงด้านจิตวิญญาณทุกประการในพระคัมภีร์ล้วนแต่เป็นบทเรียนที่สอดแทรกอยู่ในการอัครรยต่างๆ ที่พระเยซูทรงรักษาคณเ็บป่วย

พระเจ้าประทานให้พระเยซู “มีสิทธิอำนาจเหนือมนุษย์ทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์” แก่ทุกคนที่มาหาพระองค์ (ยอห์น 17:2) พระเยซูทรงรักษาร่างกายของคนป่วยให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ ฉันทึกฉันทันั้น พระองค์จะทรงรักษาจิตวิญญาณของเราให้พ้นความผิดบาปด้วยฤทธานุภาพของพระองค์เช่นกัน “การที่พูดว่า “บาปต่างๆ ของท่านได้รับอภัยแล้ว” กับการพูดว่า “จงลุกขึ้นเดินไปเถิด” แบบไหนจะง่ายกว่ากัน ทั้งนี้เพื่อให้ท่านรู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะอภัยบาปได้” พระองค์จึงตรัสสั่งคนง่อยว่า ‘จงลุกขึ้นยกที่นอน

กลับไปบ้านของท่าน’ เขาจึงลุกขึ้นไปบ้าน เมื่อฝูงชนเห็นดังนั้น พวกเขา ก็เกรงกลัว แล้วพากันสรรเสริญพระเจ้า ผู้ประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่ มนุษย์” (มัทธิว 9:5-9)

การอัศจรรย์ที่โดดเด่นมากที่สุดบางเรื่องของพระเยซูเกิดขึ้นในวัน สะบาโต ดังที่จะหยิบยกมาดังต่อไปนี้

ชายที่ตาบอดแต่กำเนิด

“ขณะพระองค์เสด็จไปนั้น ทรงเห็นชายคนหนึ่งตาบอดแต่กำเนิด พวกเขาถามของพระองค์ทูตถามพระองค์ว่า ‘พระอาจารย์ ใครทำบาป คน นี้หรือพ่อแม่ของเขา เขาถึงเกิดมาตาบอด’ พระเยซูตรัสตอบว่า ‘ไม่ใช่ คนนี้หรือพ่อแม่ของเขาที่ทำบาป แต่เขาเกิดมาตาบอดเพื่อให้พระราช กิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา เราต้องทำพระราชกิจของผู้ทรงใช้เรา มาเมื่อยังวันอยู่ กลางคืนอันเป็นเวลาที่ไม่มีการทำงานนั้นกำลังใกล้เข้า มา トラบใดที่เรายังอยู่ในโลก เราก็เป็นความสว่างของโลก’ เมื่อตรัสอย่าง นั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ดิน แล้วทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็น โคลนทาที่ตาของคนที่ตาบอด แล้วตรัสสั่งเขาว่า ‘จงไปล้างโคลนออกใน สระสิโลอัม’ (สิโลอัมแปลว่า ใช้ไป) เขาจึงไปล้างแล้วกลับมาก็มองเห็น” “วันที่พระเยซูทรงทำโคลนทาตาชายคนนั้นให้หายบอดเป็นวันสะบาโต” (ยอห์น 9:1-7, 14)

การอัศจรรย์ครั้งนี้เป็นหลักฐานประจักษ์ชัดว่าพระเยซูคือแสงสว่าง ของโลก คนขอทานตาบอดคนนั้นเชื่อพระคำรัสของพระคริสต์จึงมองเห็น ได้ จากเรื่องนี้เราจึงมั่นใจว่าพระวาทะของพระองค์เป็นความจริงที่ตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก คนที่ตามเรามาจะไม่ต้องเดินในความมืด แต่ จะมีความสว่างแห่งชีวิต” (ยอห์น 8:12) เมื่อพระเยซูทรงเบิกตาชายคนนั้น เขาสามารถเห็นแสงอาทิตย์ แต่พระคริสต์ทรงเป็นแสงด้านจิตวิญญาณของ

อยู่ด้วยความเชื่อ

เขา แสดงให้เห็นว่า แสงที่ส่องมาจากดวงอาทิตย์เป็นแสงที่ได้รับมาจาก พระองค์ผู้ทรงเป็น “ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม” อีกที (มาลาคีย์ 4:2)

เราไม่สามารถมองเห็นพระคริสต์ และเราไม่อาจเข้าใจได้ว่าชีวิตของ พระองค์จะประทานให้เรามีความชอบธรรมและชีวิตนิรันดร์ได้อย่างไร แต่สิ่งหนึ่งที่เรารู้คือ ดวงอาทิตย์ส่องแสงมายังโลก และในแสงนั้นมีพลัง ที่ให้ชีวิต การอัศจรรย์ที่พระเยซูทรงรักษาคนตาบอดแสดงให้เห็นว่าแสง และชีวิตนี้มาจากพระคริสต์ เราจึงได้รู้ว่าพระองค์สามารถประทานชีวิต อันชอบธรรมของพระองค์แก่เราได้เช่นกัน พระคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วย ให้รอดจากความบาปและความตาย เป็นความจริงที่เห็นชัดพอๆ กับที่จะ เชื่อว่าแสงอาทิตย์บันดาลให้มีชีวิตและผลผลิตอยู่ในโลก

ความบาปคือความมืด และใจของเราจะมีมืดมนเมื่อเราไม่ให้เกียรติ พระเจ้าในฐานะที่ทรงเป็นพระเจ้า (ดู โรม 1:21) “ความคิดของ [คนบาป] ถูกทำให้มืดมนไป และเขาขาดจากชีวิตที่มาจากพระเจ้าเนื่องจากความ ไม่รู้ที่อยู่ในตัว” (เอเฟซัส 4:18) พระเยซูทรงรักษาคนตามืดบอดให้มองเห็นได้ พระองค์ก็จะทรงยกเอาใจมืดแห่งบาปออกไปและประทานแสง แห่งชีวิตแก่ทุกคนที่จะรับพระองค์ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นความจริง

การรักษาหญิงหลังโกง

“ขณะที่พระเยซูทรงสั่งสอนอยู่ที่ธรรมศาลาแห่งหนึ่งในวันสะบาโต มี ผู้หญิงคนหนึ่งที่มีผีเข้าสิง ซึ่งทำให้นางเป็นโรครมา 18 ปีแล้วอยู่ที่นั่นด้วย หลังของนางก็โกง ยึดตัวขึ้นไม่ได้เลย เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นจึง ทรงเรียกและตรัสกับนางว่า ‘หญิงเอ๋ย เธอได้รับการปลดปล่อยให้พ้น จากโรคของเธอแล้ว’ เมื่อพระองค์วางพระหัตถ์บนตัวนาง ทันใดนั้นนาง ก็ยึดตัวตรงได้ และสรรเสริญพระเจ้า แต่นายธรรมศาลาไม่พอใจ เพราะ พระเยซูทรงรักษาโรคในวันสะบาโต จึงพูดกับฝูงชนว่า ‘มีถึง 6 วันสำหรับ

ทำงาน จงมาและรับการรักษาโรคภายใน 6 วันนั้น อย่าทำในวันสะบาโต' แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเขาว่า 'โอ พวกหน้าซื่อใจคด พวกท่านทุกคนก็ปล่อยวัวปล่อยลาออกจากคอกของมันพาไปกินน้ำในวันสะบาโตไม่ใช่หรือ ผู้หญิงคนนี้เป็นบุตรสาวของอับราฮัมซึ่งถูกขาดานผูกมัดไว้ถึง 18 ปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะให้นางหลุดพ้นจากเครื่องจำจองนี้ในวันสะบาโต' เมื่อพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พวกที่เป็นศัตรูกับพระองค์ก็ได้รับความอัปอาย แต่ฝูงชนทั้งหมดชื่นชมยินดีกับคุณความดีทุกประการที่พระองค์ทรงทำ” (ลูกา 13:10-17)

ผู้หญิงคนนี้ถูกจำจองโดยขาดาน และการที่พระเยซูทรงรักษาเขาให้หายเป็นตัวอย่างที่เด่นชัดถึงฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์ในการปลดปล่อยคนจากความบาป เพราะว่า “ทุกคนที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป” (ยอห์น 8:34) และ “ก็มาจากมาร” (1 ยอห์น 3:8) และ “เพราะว่าผู้ใดพ่ายแพ้แก่สิ่งใด เขาก็เป็นทาสของสิ่งนั้น” (2 เปโตร 2:19)

นางไม่สามารถยืนตรงได้ เหมือนข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า “ความชั่วของข้าพระองค์ตามทันข้าพระองค์ จนข้าพระองค์ไม่อาจเงยหน้าขึ้นมอง” (สดุดี 40:12 แปลจากฉบับ KJV) แต่เมื่อเราเห็นฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์ที่ทรงรักษานาง เราจึงพูดได้ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นโล่ล้อมรอบตัวข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นสง่าราศีของข้าพระองค์ และทรงเป็นผู้ชูศีรษะของข้าพระองค์ไว้” (สดุดี 3:3 TKJV)

นาง “มีผีเข้าสิง” แต่พระคริสต์ทรงสงสารและรักษานาง เราจึงรู้ว่า “เราไม่ได้มีมหาบุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา” (ฮีบรู 4:15) และพระเมตตาของพระองค์ก็เป็นรูปธรรม ในการอัศจรรย์เหล่านี้เรามีตัวอย่างของฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์ในการเบิกตาของเราตามที่เขียนไว้ว่า “เพื่อให้พวกเขาหันจากความมืดมาหาความสว่าง จากอำนาจของซาตานมาหาพระเจ้า” (กิจการ 26:18)

ทำไมจึงรักษาโรคในวันสะบาโต

พระคัมภีร์ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์เหล่านี้ในวันสะบาโต และขอให้สังเกตว่าคนป่วยและคนพิการในทั้ง 2 กรณีที่ยกมานี้ไม่จำเป็นต้องรักษาค่วนในตอนนั้น ถ้าจะให้คนตาบอดรอไปอีกสัปดาห์ก็ไม่ใช่ไร ส่วนผู้หญิงคนนั้นก็ไม่ได้สบายมาตั้ง 18 ปีแล้ว และอาการก็ไม่ถึงขั้นอันตราย ทั้งสองคนก็ไม่ได้คาดหวังว่าจะได้รับการรักษาด้วย พวกเขางงไม่ผิดหวังแต่อย่างใดถ้าพระเยซูทรงรอให้พ้นวันสะบาโตก่อนแล้วจึงรักษา

แต่พระเยซูมิได้ทรงรื้อแม้แต่ชั่วโมงเดียว มิหนำซ้ำพระองค์ทรงรักษาพวกเขาในวันสะบาโต ทั้งที่ทรงตระหนักเป็นอย่างดีว่าจะทำให้พวกฟาริสีไม่พอใจและยิ่งเกลียดชังพระองค์มากขึ้น แสดงว่าพระองค์ต้องมีพระประสงค์ที่ชัดเจนในการทำการอัศจรรย์เหล่านั้นในวันสะบาโต และพระวิญญาณบริสุทธิ์มีพระประสงค์พิเศษที่ให้ระบุวันที่การอัศจรรย์เกิดขึ้นไว้ในพระคัมภีร์ แต่พระประสงค์นั้นคืออะไร คำตอบอยู่ในยอห์น 20:31

เพราะว่าพระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์เหล่านั้นด้วยเหตุผลอันเดียวกันที่บันทึกไว้ นั่นคือเพื่อ “ท่านจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” (ยอห์น 20:31)

พระเยซูไม่ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์เหล่านี้เพื่อเป็นการหลบหลีกวันสะบาโต เพราะพระองค์ทรงรักษาพระบัญญัติทั้งหมด บางคนเข้าใจผิดว่าพระองค์ทรงทำการอัศจรรย์ในวันสะบาโตเพื่อแสดงให้เห็นว่าเราสามารถละเมิดวันสะบาโตได้ถ้ามีกรณีจำเป็น แต่พระเยซูไม่ได้ละเมิดวันสะบาโต ถึงแม้ว่าคนยิวจะใส่ร้ายพระองค์ในเรื่องนี้ก็ตาม ไม่มีครั้งไหนที่ “จำเป็น” ต้องละเมิดวันสะบาโต แต่พระเยซูเองตรัสสอนว่า “การทำความดีในวันสะบาโตก็ถูกต้องตามบัญญัติ” (มัทธิว 12:12 TNCV)

พระเยซูทรงสำแดงให้เห็นถึงความหมายที่แท้จริงของวันสะบาโตจริงอยู่ที่พระองค์ทรงประกอบกิจในวันสะบาโต แต่การประกอบกิจนั้นล้วนแต่อาศัยพระวอนะของพระองค์ ตั้งแต่เสร็จสิ้นการสร้างโลก “ในวัน ที่เจ็ดนั้น พระเจ้าทรงหยุดพักการงานทั้งสิ้นของพระองค์” (ฮีบรู 4:4) แต่พระองค์ยังทรงคำจูนสิ่งสารพัดด้วยพระวอนะอันทรงฤทธานุภาพของพระองค์ (ดู ฮีบรู 1:3)

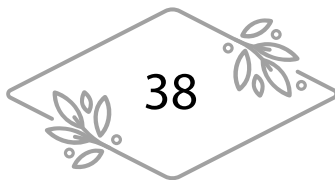
พระเจ้าประทานวันสะบาโตให้มนุษย์เพื่อให้รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ (ดู เอเสเคียล 20:12) ฉะนั้นในการทำการอัศจรรย์ต่างๆ ในวันสะบาโต พระเยซูทรงแสดงให้เห็นว่าจุดประสงค์ของวันสะบาโตคือการปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นอิสระ วันสะบาโตเป็นเครื่องเตือนให้ระลึกถึงการทรงสร้างของพระองค์ และด้วยฤทธานุภาพแห่งการทรงสร้างนี้เราจึงถูกสร้างขึ้นให้เป็นคนใหม่ในพระคริสต์เมื่อเราเชื่อในพระองค์ เพราะ “เราผู้ที่เชื่อแล้วก็ได้เข้าสู่การหยุดพัก” (ฮีบรู 4:3) คือการหยุดพักของพระเจ้า

พระเจ้าทรงหยุดพักจากการงานเมื่อพระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้น พระองค์ทรงหยุดพักโดยอาศัยพระวอนะอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ ฉะนั้นเราหยุดพักในการงาน ซึ่งไม่ใช่การงานของเราแต่เป็นของพระเจ้า “งานของพระเจ้าคือการวางใจในผู้ที่พระองค์ทรงใช้มา” (ยอห์น 6:29) ดังที่เห็นแล้วว่า ความเชื่อทำให้เราได้หยุดพัก พระราชกิจของพระเจ้าทำให้เราได้หยุดพักจากความบาป เพราะเราได้รับชัยชนะด้วยพระราชกิจของพระองค์ (ดู สดุดี 92:4)

จากการอัศจรรย์เหล่านี้พระเยซูทรงสอนเราว่า วันสะบาโต คือวันที่เจ็ดในสัปดาห์ เป็นมงกุฎและศักดิ์ศรีของชาวประเสริฐ ถ้ารักษาวันสะบาโตตามพระประสงค์ของพระเจ้า เราจะเห็นพระเยซูในฐานะพระผู้ไถ่และพระผู้สร้าง เพราะฤทธานุภาพของพระองค์ในการทรงไถ่คือฤทธานุภาพ

อยู่ด้วยความเชื่อ

แห่งการทรงสร้างนั่นเอง วันสะบาโตของพระเจ้าอันเป็นอนุสรณ์เพื่อระลึกถึงการทรงสร้างจะเตือนสติให้เราระลึกถึงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการช่วยทุกคนที่มีความเชื่อให้ได้รับความรอด วันสะบาโตสำแดงให้เห็นชัดเจนยิ่งกว่าสิ่งใดว่า พระวิญญาณทรงเจิมพระคริสต์ไว้เพื่อ “นำชาวติมายังคนยากจน” ให้ “ประกาศอิสรภาพแก่พวกเชลย ประกาศแก่คนตาบอดว่า จะได้เห็นอีก ปลอ่ยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ และประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (ลูคา 4:18-19)

ชีวิตในพระคริสต์

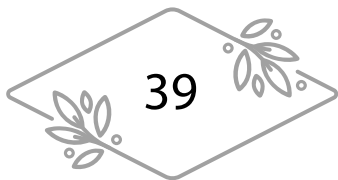
“เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรูต่อพระเจ้าเราได้กลับคืนดีกับพระองค์ โดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อกลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์” (โรม 5:10) หลายคนพูดและทำเหมือนกับว่าพระคริสต์ยังไม่ได้ฟื้นพระชนม์ แต่หลังจากที่พระองค์สิ้นพระชนม์ ก็ทรงฟื้นคืนชีพแล้ว และทรงดำรงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เรามีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่เป็นขึ้นมาจากความตาย การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ นำเราให้คืนดีกับพระเจ้า พระองค์ผู้ชอบธรรมสิ้นพระชนม์แทนคนอธรรม เพื่อนำให้เราคืนดีกับพระเจ้า ขออย่าอีกครั้งว่า ที่เราคืนดีกับพระเจ้าได้ก็ เพราะการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ และสิ่งที่รักษาสภาพนั้นให้คงอยู่ก็คือชีวิตของพระองค์นั่นเอง เรารอดโดยชีวิตของพระองค์ ให้เราระลึกถึงถ้อยคำเหล่านี้อยู่เสมอว่า “เมื่อกลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์”

ชีวิตของพระคริสต์เป็นชีวิตที่ปราศจากความบาป ฉะนั้นความตายจึงไม่มีอำนาจเหนือพระองค์ เป็นชีวิตเดียวกันกับที่เรามีเมื่อรับเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า เราออบความบาปของเราให้พระองค์ และรับเอาชีวิตอันปราศจากความบาปมาแทนที่

อยู่ด้วยความเชื่อ

ชีวิตของพระคริสต์คือฤทธาานุภาพของพระเจ้า เราได้รับชัยชนะก่อนที่การทดลองจะเกิดขึ้น เมื่อพระคริสต์สถิตในใจ เราได้รับการชำระให้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และชีวิตของพระองค์อยู่ในเรา ซึ่งในชีวิตของพระองค์นั้น ทรงชนะความบาปทุกอย่าง ฉะนั้นชัยชนะจึงเป็นของเราแม้ก่อนที่การทดลองจะมาถึง เมื่อซาตานมาทดลอง มันไม่มีอำนาจเพราะเรามีชีวิตของพระคริสต์ และชีวิตนั้นจะปกป้องเราไว้จากซาตานทุกครั้ง การที่มีชีวิตอยู่ในพระคริสต์ และที่เราสามารถได้ชีวิตนั้นข้างเป็นเรื่องที่ประเสริฐยิ่งนัก ผู้ชอบธรรมจะดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ เพราะพระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ภายในเขา

“ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ด้วยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20)

ข่าวประเสริฐคืออะไร

เมื่อเจอคำถามว่าข่าวประเสริฐคืออะไร เรามักจะคิดถึงถ้อยคำของอาจารย์เปาโลที่กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด ... เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้น ความชอบธรรมซึ่งเกิดมาจากพระเจ้าก็ได้สำแดงออกโดยความเชื่อ และเพื่อความเชื่อ ตามที่พระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’” (โรม 1:16-17) ถึงแม้ว่าจะเป็นคำตอบสั้นๆ เพียงไม่กี่คำ แต่ในขณะเดียวกันก็ลึกซึ้งมากจนเราจะต้องใช้เวลาชั่ววันหนึ่งในการหยั่งรู้ถึงความหมายนั้น

มีประเด็นหลักอยู่ 2 ประเด็นคือ 1) การรอดพ้นจากความบาป และ 2) ฤทธานุภาพของพระเจ้าที่นำมาซึ่งความรอดนั้น เราจะพิจารณา 2 ประเด็นนี้ตามลำดับ

ข่าวประเสริฐคือ ฤทธานุภาพของพระเจ้าเพื่อความรอด เพราะในข่าวประเสริฐนั้นได้สำแดงถึงความชอบธรรมของพระเจ้า แสดงว่าความรอดมาจากการเปิดเผยความชอบธรรมของพระเจ้า และความชอบธรรมนั้นช่วยเราให้รอดพ้นจากความบาป เนื่องจากความชอบธรรมคือความบาป (ดู 1 ยอห์น 5:17) และความบาปคือการล่วงละเมิดธรรมบัญญัติ (ดู 1 ยอห์น 3:4) จึงประจักษ์ชัดว่า ความชอบธรรมคือการทำตามพระบัญญัติของ

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระเจ้า ช้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้จะเขียนไว้ในทำนองเดียวกัน “จงเรียกนามท่านว่า เยชู เพราะว่าท่านจะทรงช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากบาปของพวกเขา” (มัทธิว 1:21) “คำกล่าวนี้สัตย์จริงและสมควรแก่การรับไว้อย่างยิ่ง คือว่าพระเยซูคริสต์เสด็จมาในโลก เพื่อทรงช่วยคนบาปให้รอด และในพวกคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอ้” (1 ทิโมธี 1:15)

เนื่องจากความบาปคือการล่วงละเมิดต่อพระบัญญัติของพระเจ้า ฉะนั้นถ้าพระเจ้าจะช่วยให้เราให้รอดพ้นจากความบาป คือจากการล่วงละเมิดนั้น แสดงว่าต้องให้เราสามารถประพฤติตามพระบัญญัติ ด้วยเหตุนี้ข่าวประเสริฐคือการเปิดเผยอุทยานภาพของพระเจ้าที่จะกระทำความชอบธรรม คือแสดงออกซึ่งความชอบธรรมในชีวิตของเรา ข่าวประเสริฐประกาศถึงพระบัญญัติอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าและการเชื่อฟังอย่างไ้ที่ดี แต่ต้องมีฤทธิ์อำนาจจากพระเจ้าเพื่อให้การกระทำอันชอบธรรมปรากฏในชีวิตของเรา กำลังของเราเองไม่เพียงพอ ซึ่งเห็นได้ไม่ยากเมื่อเราเข้าใจว่า ความชอบธรรมที่จะแสดงออกในชีวิตของเรานั้นคืออะไร ในข้อพระคัมภีร์เขียนว่า “ความชอบธรรมของพระเจ้า” และความชอบธรรมของพระองค์อยู่ในพระบัญญัติของพระองค์ (ดู อีสายห์ 51:6-7) แล้วมีใครบ้างที่สามารถกระทำความชอบธรรมของพระเจ้าได้ ใครจะทำในสิ่งที่มีความชอบธรรมเท่ากับพระราชกิจของพระเจ้า มีแต่พระองค์เท่านั้น พระบัญญัติของพระเจ้าแสดงออกอยู่ในพระมรรคาของพระองค์ (ดู สดุดี 119:1-2) พระเจ้าตรัสว่า “ฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกอย่างไร ทางของเราก็สูงกว่าทางของพวกเจ้า และความคิดของเราก็สูงกว่าความคิดของเจ้าอย่างนั้น” (อิสายห์ 55:9) ดังนั้นความพยายามของเราที่จะประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยลำพังตัวเองจะล้มเหลวและร่วงลงไกลเหมือนแผ่นดินโลกที่ต่ำกว่าฟ้าสวรรค์อย่างไรก็อย่างนั้น

มนุษย์ทุกคนอยู่ในสภาพที่ตกอยู่ในความบาป และได้เสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า งานของข่าวประเสริฐคือการยกชูเราขึ้นให้นั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่มีใครบ้างที่สามารถยกตัวเองให้ลอยจากโลกขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ได้ ความยากง่ายที่จะทำอย่างนั้นก็คงพอๆ กับคนที่เหยียบฝ่ามือเพื่อจะยกตัวเองขึ้นไปยังดวงอาทิตย์ ในทำนองเดียวกันการพึ่งพาความพยายามของตนเพื่อให้ถึงมาตรฐานแห่งพระบัญญัติของพระเจ้านั้นทำไม่ได้เช่นกัน การเหยียบฝ่ามือเพื่อยกตัวเองขึ้นก็เท่ากับเป็นการเหยียบตัวเองให้ต่ำลง ยิ่งยกเท่าไรก็ยิ่งทิ้งน้ำหนักตัวลงเท่านั้น การพยายามปฏิบัติตนให้เป็นไปตามมาตรฐานแห่งพระบัญญัติของพระเจ้านั้นก็เป็นอย่างนั้น มีแต่เพิ่มความผิดให้กับตัวเอง เพราะ “ความชอบธรรมทั้งหมดของพวกข้าพระองค์เหมือนเสื้อผ้าสกปรก” (อิสยาห์ 64:6) สิ่งที่เราทำด้วยกำลังเราเองก็แฝงความเหินแก่ตัว และความเหินแก่ตัวไม่มีส่วนในแผนการช่วยมนุษย์ให้รอด สิ่งที่มาจากความเหินแก่ตัวก็มาจากซาตาน และเป็นความชั่วล้วนๆ (ดู มาระโก 7:21–23) ส่วนข่าวประเสริฐนั้นจะช่วยเราให้รอดพ้นจากตัวเราเอง ฉะนั้นถ้าใครคิดจะทำตามมาตรฐานของพระเจ้าด้วยกำลังของตน ไม่ว่าจะเป็นเพียงส่วนใดส่วนหนึ่งหรือทั้งหมดก็ตาม ก็เท่ากับเป็นการพยายามขัดขวางแผนการของพระเจ้า

หลายคนทำเช่นนี้เพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แต่ผลลัพธ์ก็เหมือนเดิม เพราะคนยิวไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้าจึงพยายามสร้างความชอบธรรมขึ้นมาเอง (ดู โรม 10:1–3) ถ้าเราตระหนักถึงความลึก ความสูงส่ง และความกว้างของพระลักษณะนิสัยของพระเจ้าที่สรุปไว้ในพระบัญญัติของพระองค์ เราจะยอมรับทันทีว่านอกจากฤทธานุภาพของพระเจ้าแล้ว ไม่มีอะไรที่จะสร้างอุปนิสัยเช่นนั้นในตัวเราได้ มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ได้ ใครที่ทักท้วงเอาว่าตนสามารถทำการชอบธรรม

อยู่ด้วยความเชื่อ

ของพระเจ้าได้ด้วยตนเอง ก็เท่ากับพยายามตีตนเสมอพระเจ้า ซึ่งเหมือน “อำนาจลึกลับนอกกฎหมาย” นั่นเอง (2 เธสะโลนิกา 2:7)

หน้าที่ของชาวประเสริฐคือการเอาพระราชกิจอันชอบธรรมของพระเจ้ามาแทนที่ความอธรรมของเรา คือการที่พระราชกิจของพระองค์กระทำการภายในเรา และทำให้ความคิดของเราอยู่ในพระดำริของพระองค์ ชาวประเสริฐช่วยเราให้รอดจากการอธรรมทั้งสิ้น และช่วยเราให้พ้นจาก “ยุคปัจจุบันอันชั่วร้าย” (กาลาเทีย 1:4) นี่คือผลของชาวประเสริฐ สิ่งเหล่านี้จะสำเร็จอย่างไร ก็ด้วยฤทธานุภาพของพระเจ้า เราต้องรู้ว่าฤทธานุภาพนั้นคืออะไร และจะรับได้อย่างไร

หลังจากที่อาจารย์เปาโลเขียนว่าชาวประเสริฐคือฤทธานุภาพของพระเจ้าเพื่อความรอด ข้อความที่ตามมาทันทีคือ “ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมานั้น สภาพของพระเจ้าซึ่งตามนุษย์มองไม่เห็น คือฤทธานุภาพอันถาวรและเทวสภาพของพระองค์ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง” (โรม 1:20) แสดงว่าเราจะเห็นฤทธานุภาพของพระเจ้าผ่านสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง หรือจะพูดกลับกัน การทรงสร้างนั้นเปิดเผยให้เห็นถึงฤทธานุภาพของพระเจ้า เพราะฤทธานุภาพของพระองค์คืออำนาจในการทรงสร้าง การที่พระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างทำให้เรารู้จักเอกลักษณ์เฉพาะของพระเจ้าเที่ยงแท้แต่พระองค์เดียว ผู้ประพันธ์สดุดีกล่าวว่า “เพราะพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่ และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง พระองค์ทรงเป็นที่เกรงกลัวเหนือพระทั้งปวง เพราะพระทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายเป็นรูปเคารพ แต่พระเจ้าทรงสร้างฟ้าสวรรค์” (สดุดี 96:4-5 TH1971)

และยังมีคำเขียนไว้ว่า “แต่พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และเป็นพระมหากษัตริย์เนื่องนิรันดร์ พอทรงพระพิโรธแผ่นดินก็หวั่นไหว และบรรดาประชาชาติจะทนต่อความกริ้วของพระองค์ไม่ได้ เจ้าจงพบกับเขาทั้งปวงดังนี้ว่า ‘บรรดาพระเจ้าผู้

มิได้ทรงสร้างสวรรค์และโลกจะพินาศไปจากโลก และจากภายใต้สวรรค์' ผู้ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ ผู้ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยสติปัญญาของพระองค์ และทรงคลี่ท้องฟ้าออกด้วยความเข้าใจของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียง ก็มีเสียงน้ำคะนองในท้องฟ้า และทรงกระทำให้หมอกลอยขึ้นจากปลายพิภพ ทรงกระทำฟ้าแลบเพื่อฝน และทรงนำลมมาจากพระคลังของพระองค์” (เยเรมีย์ 10:10–13 TH1971)

ส่วนในสดุดี 33:6, 9 กล่าวถึงวิธีการของพระองค์ในการสร้างฟ้าและแผ่นดินว่า “โดยพระดำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ฟ้าสวรรค์ก็อุบัติขึ้น ดวงดาวทั้งปวงมีขึ้นโดยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ ... เพราะพระองค์ตรัสโลกก็อุบัติขึ้น พระองค์ทรงบัญชา มันก็คงอยู่” (TNCV) สรรพสิ่งทั้งปวงถูกสร้างขึ้นด้วยพระดำรัส เมื่อพระเจ้าตรัส สิ่งที่ถูกบรรยายด้วยพระดำรัสก็มีอยู่ในพระดำรัสนั้น ด้วยเหตุนี้พระองค์จึง “ทรงเรียกสิ่งที่ไม่เหมือนว่า สิ่งนั้นมีอยู่แล้ว” (โรม 4:17 TNCV) ถ้าคนเราเรียกสิ่งที่ไม่เหมือนหนึ่งว่า สิ่งนั้นมีอยู่ ก็เป็นการโกหก แต่เมื่อพระเจ้าตรัสเช่นนั้นไม่ใช้การกล่าวเท็จ เพราะด้วยฤทธานุภาพที่มีอยู่ในพระดำรัสนั้น สิ่งที่พระองค์ตรัสไว้จึงอุบัติขึ้น “พระองค์ตรัส โลกก็เกิดขึ้นมา” (สดุดี 33:9)

พระดำรัสเดียวกันที่ใช้ในการทรงสร้างมีพลังในการคำจูนด้วย เพราะว่าพระคริสต์ “ทรงคำจูนสิ่งทั้งปวงไว้ด้วยพระวณะอันทรงฤทธานุภาพของพระองค์” (ฮีบรู 1:3) พระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาโลกและดวงดาวทั้งหลายไว้ด้วยพระวณะอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ พืชพันธุ์นานาชนิดเจริญเติบโตโดยอาศัยฤทธิ์เดชแห่งพระวณะ ให้เราพิจารณาถ้อยคำที่ผู้เผยพระวณะอิสยาห์เขียนไว้ว่า “องค์บริสุทธิ์ตรัสว่า เจ้าจะเปรียบเรากับผู้ใดเล่า ซึ่งเราจะเหมือนเขา จงแหงนหน้าขึ้นดูว่า ผู้ใดสร้างสิ่งเหล่านี้ พระองค์ผู้ทรงนำบริวารออกมาตามจำนวน เรียกชื่อมันทั้งหมด โดยอานูภาพอัน

อยู่ด้วยความเชื่อ

ยิ่งใหญ่ของพระองค์ และเพราะพระองค์ทรงฤทธิ์เข้มแข็ง จึงไม่ขาดไปสักดวงเดียว” (อิสยาห์ 40:25–26 TH1971)

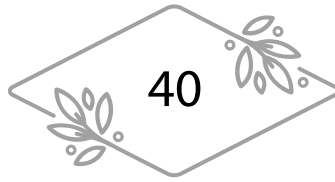
สาเหตุที่พระวณะของพระเจ้าทำสิ่งเหล่านี้ได้ก็เพราะพระวณะของพระองค์มีชีวิต เป็นลมพระโอษฐ์ของพระองค์ และเปี่ยมด้วยฤทธานุภาพที่ไม่รู้จักเสื่อมสลาย อิสยาห์บทที่ 40 ทั้งบทเน้นถึงฤทธานุภาพของพระเจ้า ซึ่งข้อ 7–8 กล่าวถึงพระวณะที่คำจูนสิ่งสารพัดไว้ว่า “ต้นหญ้าเหี่ยวเฉา และดอกไม้ร่วงโรยไป เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหายใจรดใส่มัน แน่ทีเดียว มนุษย์เราก็มเหมือนหญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวเฉาและดอกไม้ร่วงโรยไป แต่พระวณะของพระเจ้าของเรายืนยงนิรันดร์” (TNCV) อัครทูตเปโตรอ้างข้อความนี้โดยเพิ่มคำว่า “พระวณะนี้คือข่าวประเสริฐที่ได้ประกาศให้พวกท่านทราบแล้ว” (1 เปโตร 1:25)

ข่าวประเสริฐคือฤทธานุภาพของพระเจ้าเพื่อความรอด และฤทธานุภาพของพระองค์ก็สำแดงออกในการทรงสร้างและการคำจูนโลกไว้ ฉะนั้นข่าวประเสริฐคือฤทธานุภาพแห่งการสร้างของพระเจ้าที่ช่วยให้รอดพ้นจากความบาป อาจารย์เปาโลจึงเขียนว่า “ถ้าใครอยู่ในพระคริสต์ เขาก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่าๆ ก็ล่วงไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น สิ่งทั้งหมดนี้เกิดจากพระเจ้า” (2 โครินธ์ 5:17–18) “เพราะว่า เราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ทำการดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนินตาม” (เอเฟซัส 2:10) การทรงไถ่ของพระคริสต์เป็นการสร้างสิ่งใหม่ ทั้งคนใหม่ ท้องฟ้าและแผ่นดินโลกใหม่ ด้วยพระวณะเดียวกันที่ใช้ในการสร้างสรรพสิ่งตั้งแต่ปฐมกาล

มีสิ่งใดอีกที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ที่พระเจ้าจะทรงกระทำเพื่อหนุนใจเรา เพราะฤทธิ์เดชที่ช่วยเราในการทำตามสิ่งที่โปรดปรานในสายพระเนตร

ของพระเจ้า คือฤทธานุภาพเดียวกันกับที่สร้างฟ้าและแผ่นดินโลก และที่คำจูนสิ่งสารพัดไว้ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วท่านจะท้อถอยทำไมเล่า

อย่าลืมว่าพระเจ้าทรงคำจูนสารพัดทุกสิ่งด้วยพระวณะอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ “ทรงสามารถปกป้องพวกท่านไม่ให้สะดุดล้ม และทรงตั้งพวกท่านอยู่เบื้องหน้าพระสิริของพระองค์ โดยปราศจากตำหนิและความร่ำเรงยินดี” (ยูดา 24)

ศาสนาแห่งปัจจุบัน

“ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20) “ผู้ที่เกิดจากพระเจ้าไม่ทำบาป เพราะเชื่อของพระเจ้าอยู่ในคนนั้นและเขาทำบาปไม่ได้ เพราะเขาเกิดจากพระเจ้า” “ทุกคนที่เกิดจากพระเจ้าก็มีชัยเหนือโลก และความเชื่อของเราทั้งหลายเป็นชัยชนะที่มีชัยเหนือโลก” (1 ยอห์น 3:9; 5:4)

จากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ และข้ออื่นๆ ที่อาจยกมา เราพอจะเห็นว่าศาสนาคริสต์เป็นศาสนาที่เล็งถึงปัจจุบัน ในชีวิตคริสเตียนมีเพียงแต่ปัจจุบันที่มีความหมาย ส่วนอดีตจะมีความหมายตรงที่มันส่งผลต่อปัจจุบันเท่านั้น อนาคตก็เช่นกัน

การบังเกิดจากพระเจ้าคือการรับชีวิตจากพระองค์ เหมือนที่เราได้รับชีวิตจากพ่อแม่เมื่อเราเกิดมา แต่การบังเกิดใหม่ต่างกันอย่างที่มันเป็นกระบวนการ จึงเป็นเรื่องของปัจจุบันเสมอ เป็นชีวิตที่มาจากลำต้นซึ่งแผ่ซ่านไปยังกิ่งก้าน ก็คือเรานั้นเอง (ดู ยอห์น 15:1) ดังนั้นชีวิตของพระเจ้าจึงหลั่งไหลมาสู่เราอย่างต่อเนื่อง “เราเป็นเถาองุ่น พวกท่านเป็นแขนง คนที่ติดสนิท

อยู่กับเรา และเราติดสนิทอยู่กับเขา คนนั้นจะเกิดผลมาก เพราะว่าถ้าแยกจากเราแล้วพวกท่านจะทำได้ไม่ได้เลย” (ยอห์น 15:5)

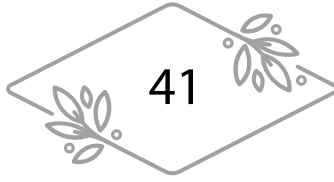
ถ้าศาสนาเป็นเรื่องของอดีต เราจะเพ่งตามองแต่ในอดีตและไม่ได้มองไปข้างหน้า ในขณะที่เดียวกัน ถ้าเป็นเรื่องของอนาคต เราก็จะรออย่างเดียวเพื่อให้ถึงเวลาที่กำหนด ในทั้ง 2 กรณีนี้เราจะไม่เติบโต นี่คือปัญหาใหญ่ของคนจำนวนมากที่นับถือศาสนาคริสต์ ถ้าไม่มองในอดีตก็เฝ้ารออนาคต สำหรับคนที่มองในอดีต เขามักจะใช้เหตุการณ์ในอดีตเป็นเครื่องวัดความเป็นไปได้สำหรับชีวิตคริสเตียนของเขา ถ้าเขาเคยมีประสบการณ์กับพระเจ้าอย่างแท้จริงแต่ล้มเหลวทีหลัง เขาก็จะท้อถอยและสรุปว่าประสบการณ์นั้นเขาคิดไปเอง ส่วนคนที่ปักใจอยู่กับอนาคตก็จะรอเวลาที่จะไม่มีวันมาถึง เพราะคนเราอยู่ได้แต่ในปัจจุบัน

ศาสนาคริสต์เป็นเรื่องของปัจจุบัน เพราะพระเจ้าทรงรับเราในสภาพที่เราเป็นอยู่ ฉะนั้นเราไม่ต้องรอคอยหรือรู้สึกท้อแท้ พระองค์ทรงมีพระประสงค์ที่จะช่วยเราให้รอด ทรงทำได้แต่เฉพาะการรับเราในสภาพที่เราเป็นอยู่ในขณะนี้ และที่เราจะเป็นอยู่ในทุกๆ เวลาต่อไปในชีวิต ทุกเสี้ยววินาทีคือ “ปัจจุบัน” เมื่อเวลานั้นมาถึง ถ้าพระองค์ไม่สามารถช่วยเราให้รอดในปัจจุบันอย่างต่อเนื่องเช่นนี้ ก็จะไม่ทรงสามารถช่วยเราได้เลย แต่พระองค์ทรงให้คำมั่นสัญญาไว้ดังนี้ว่า “พระองค์จึงทรงสามารถช่วยคนทั้งหลายที่เข้ามาใกล้พระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นอย่างเต็มที่” (ฮีบรู 7:25)

ดังนั้นสิ่งเดียวที่เราควรทำคือมองไปที่พระเยซูเดี๋ยวนี้และเชื่อวางใจในพระองค์ ณ บัดนี้ โดยไม่คำนึงถึงความล้มเหลวในอดีตหรือความหวังในอนาคต ชีวิตคริสเตียนมีจุดเริ่มต้นอยู่เพียงจุดเดียวเท่านั้นคือ “เดี๋ยวนี้” เวลาเดียวที่เป็นของเราคือเวลานี้แหละ การดำเนินชีวิตอยู่ในปัจจุบันไม่ใช่การคาดหวังในเวลานี้สำหรับสิ่งที่จะได้รับหรือตั้งปณิธานในขณะนี้สำหรับอนาคต แต่เป็นการเชื่อและรับเอาในเวลาปัจจุบันทันด่วนนี้เลย ให้มองไป

อยู่ด้วยความเชื่อ

ที่พระคริสต์ ณ ตอนนี้ เพราะการล้มเหลวจะเกิดขึ้นเมื่อเราล้มที่จะอยู่ใน
ปัจจุบันและล้มที่จะพึ่งในพระคุณของพระเยซูคริสต์

เป็นคนใหม่

การรักษาวันสะบาโตอย่างถูกต้องหมายถึงการพักพิงในพระเจ้า คือการพึ่งพาพระองค์ในฐานะพระผู้สร้างที่สามารถสร้างเราให้เป็นคนใหม่ในพระเยซูคริสต์ เรื่องนี้ควรได้รับการพิจารณาเพิ่มเติม ให้เรามาทบทวนข้อพระคัมภีร์สองสามข้อที่เขียนไว้อย่างชัดเจนดังต่อไปนี้

“พระองค์ทรงให้การอัศจรรย์ต่างๆ ของพระองค์เป็นที่ระลึกถึง”
(สดุดี 111:4)

พระองค์ทรงปรารถนาให้เราระลึกถึงการอัศจรรย์ของพระองค์ เพื่อให้เรารู้จักฤทธานุภาพของพระองค์ เนื่องจากฤทธานุภาพนั้นรู้ได้จากบรรดาพระราชกิจของพระองค์ (ดู โรม 1:20)

เราต้องรู้จักฤทธานุภาพของพระเจ้าถึงจะรับความรอดได้ เพราะข่าวประเสริฐคือฤทธานุภาพของพระองค์เพื่อทุกคนที่เชื่อจะได้รับความรอด (ดู โรม 1:16) เราได้รับการคุ้มครองด้วยฤทธานุภาพของพระเจ้าโดยความเชื่อ (ดู 1 เปโตร 1:5)

วันสะบาโตเป็นอนุสรณ์ที่พระเจ้าประทานเพื่อให้เราระลึกถึงบรรดาพระราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ “พระเจ้าทรงอวยพรวันที่เจ็ด ทรงตั้งไว้เป็นวันบริสุทธิ์เพราะในวันนั้นพระองค์ทรงหยุดพักจากการงานทั้งปวงที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างและทรงกระทำ” (ปฐมกาล 2:3) “วันที่

อยู่ด้วยความเชื่อ

เจ็ดนั้นเป็นสบาโตของพระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ ไม่ว่าเจ้าเอง หรือบุตรชายบุตรหญิงของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า เพราะใน 6 วันพระเจ้าทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น แต่ในวันที่เจ็ดทรงพัก เพราะฉะนั้นพระเจ้าทรงอวยพระพรวันสบาโต และทรงตั้งวันนั้นไว้เป็นวันบริสุทธิ์” (อพยพ 20:10–11)

เนื่องจากว่าวันสบาโตเป็นเครื่องเตือนความจำให้เราระลึกถึงพระราชกิจในการทรงสร้างของพระเจ้า และเนื่องจากเรารู้จักพระเจ้าได้โดยผ่านพระราชกิจของพระองค์ แสดงว่าวันสบาโตช่วยให้เรารู้จักพระองค์ ตามที่พระองค์ตรัสว่า “จงรักษาสบาโตของเราให้บริสุทธิ์ เพื่อจะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้า เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า” (เอเสเคียล 20:20 TNCV)

แต่การรู้จักพระเจ้าต้องรู้จักพระองค์อย่างที่เราเองทรงเป็นอยู่นั้น ต้องรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นความรัก (ดู 1 ยอห์น 4:16) ทรงพอพระทัยในความรักมั่นคง (ดู เพลงคร่ำครวญ 3:22; มีคาห์ 7:18) ทรงพระกรุณา (ดู สดุดี 103:8, 11, 17) พระองค์ไม่พอพระทัยในความตายของคนอธรรม (ดู เอเสเคียล 33:11) พระองค์ทรงลุกขึ้นประกอบกิจเพื่อความรอดของเรา (ดู ฮีบรู 6:13–20) และทรงสามารถกระทำทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ (ดู โรม 4:21, เอเฟซัส 3:20) สรุปได้ว่า การรู้จักพระเจ้าคือการรู้จักพระเยซูคริสต์ “เพราะว่าความเป็นพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์” (โคโลสี 2:9) พระคริสต์องค์เดียวทรงสำแดงพระเจ้า (ดู ยอห์น 1:18) “พระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง” (2 โครินธ์ 5:19 TKJV)

พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า (ดู 1 โครินธ์ 1:24) ฉะนั้นพระราชกิจของพระเจ้าที่ช่วยให้เรารู้จักฤทธานุภาพของพระองค์จึงช่วยให้

เรารู้จักพระคริสต์ในขณะเดียวกัน ซึ่งจะเห็นได้ชัดจากข้อนี้ที่กล่าวว่า “โดยพระองค์ทุกสิ่งได้รับการทรงสร้างขึ้น” (โคโลสี 1:16) “สรรพสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยทางพระองค์” (ยอห์น 1:3) และเนื่องจากว่าวันสะบาโตเป็นเครื่องเตือนใจให้ระลึกถึงการทรงสร้าง วันสะบาโตจึงเป็นเครื่องเตือนใจให้เราระลึกถึงฤทธานุภาพของพระคริสต์ ส่วนพระคริสต์ก็ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา “พระองค์ทรงปรากฏเพื่อกำจัดการบาปของเราให้หมดไป” (1 ยอห์น 3:5) ด้วยเหตุทั้งปวงนี้ พระประสงค์ของการทรงตั้งวันสะบาโตขึ้นก็เพื่อให้เราได้รับรู้ถึงฤทธานุภาพของพระคริสต์ที่ทรงช่วยเราให้รอดจากความบาป ซึ่งมีการเขียนไว้อย่างชัดเจนว่า “ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ให้สะบาโตของเราแก่เขา เป็นหมายสำคัญระหว่างเราและเขาทั้งหลาย เพื่อเขาจะทราบว่าเขาคือพระเจ้า เป็นผู้กระทำให้เขาบริสุทธิ์” (เอเสเคียล 20:12 TH1971)

เมื่อพระเจ้าสร้างโลกสำเร็จใน 6 วัน พระองค์ “ทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างไว้ ดูสิ ทรงเห็นว่าดียิ่งนัก” (ปฐมกาล 1:31) ในบรรดาสิ่งที่ “ดียิ่งนัก” ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้นรวมมนุษย์อยู่ด้วย “พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นคนเที่ยงธรรม” (ปัญญาจารย์ 7:29) วันสะบาโตเป็นเครื่องเตือนใจให้ระลึกถึงการทรงสร้างที่สมบูรณ์แบบ เราจึงเห็นฤทธานุภาพของพระเจ้าในการสร้างโลกอันไร้ที่ติ กับคนที่สมบูรณ์แบบที่อาศัยอยู่ในนั้น

“ทุกคนที่ทำรูปเคารพจะอับยศอดสู พวกเขาจะอับอายขายหน้าไปด้วยกัน ส่วนอิสราเอลนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงช่วยกู้ด้วยความรอดนิรันดร์ เจ้าจะไม่ต้องอับอายขายหน้าเลยตลอดไปทุกชั่วอายุ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ผู้ทรงปั้นแต่งและสร้างโลก ทรงสถาปนามันไว้ พระองค์ไม่ได้ทรงสร้างให้เป็นที่เว้งว่างเปล่า แต่ทรงสร้างโลกให้เป็นที่อยู่อาศัย พระองค์ตรัสว่า ‘เราคือพระยาห์เวห์ และไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีก เราไม่ได้พุดแบบลับๆ จากที่

อยู่ด้วยความเชื่อ

หนึ่งที่ใดในดินแดนแห่งความมืด เราไม่ได้พบกับลูกหลานของยาโคบว่า “จงแสวงหาเราในที่ยุ่งเหยิง” เรา พระยาห์เวห์พูดความจริง เราประกาศสิ่งที่ถูกต้อง” (อิสยาห์ 45:16–19 TNCV)

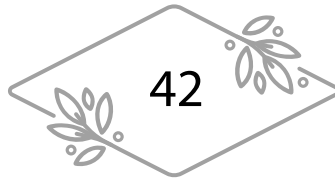
จงสังเกตให้ดูว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เขียนไว้อย่างไร คนที่สร้างรูปเคารพจะต้องอับอายขายหน้า แต่พระเจ้าจะทรงช่วยคนอิสราเอลให้รอด ชั่วนิรันดร์ ทำไมจึงเป็นเช่นนี้ เพราะว่าพระเจ้าทรงสร้างโลกให้มีผู้อาศัยอยู่ พระองค์ไม่ได้สร้างให้เป็นที่เว้งว่างเปล่า แต่ในปฐมกาลทรงสำแดงว่าพระองค์ทรงเตรียมโลกไว้สำหรับคนแบบโนห์ คือคนที่สมบูรณ์แบบ และเนื่องจากพระองค์ไม่ได้สร้างโลกไว้ให้ยุ่งเหยิงเพื่อทิ้งให้ว่างเปล่า แสดงว่าจะต้องมีกลุ่มคนที่สมบูรณ์แบบอาศัยอยู่ในโลกตามที่พระองค์ทรงมี พระประสงค์ไว้ตั้งแต่ปฐมกาล พระองค์จะทรงช่วยคนให้รอดจากโลกนี้ ทำให้พวกเขาสมบูรณ์ และจะทรงสร้างโลกใหม่เพื่อเป็นที่อยู่อาศัยของพวกเขาตลอดไปเป็นนิรันดร์ (ดู วิวรณ์ 21:1, 5; 22:1–5; 2 เปโตร 3:13)

ดังนั้นวันสะบาโตจึงเป็นทั้งเครื่องเตือนใจ เป็นหลักประกัน และเป็นหมายสำคัญว่าพระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งให้สมบูรณ์แบบในปฐมกาล และจะทรงให้สิ่งสารพัดเหล่านั้นกลับสู่สภาพสมบูรณ์ดังกล่าว พระองค์จะสร้างโลกใหม่ให้กลับสู่สภาพที่เป็นอยู่เมื่อแรกสร้างขึ้นมา ในปฐมกาลโลกของเราเป็นโลกใหม่ และพระองค์จะทรงทำให้โลกของเราอยู่ในสภาพใหม่อีกครั้ง แต่จะต้องมีผู้อาศัยอยู่เพราะพระองค์จะไม่ทรงสร้างให้ว่างเปล่า ส่วนผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้นคือวิสุทธิชน เพราะมีแต่ความชอบธรรมเท่านั้นที่จะอาศัยอยู่ในโลกใหม่ที่พระเจ้าจะทรงสร้างขึ้น

วันสะบาโตเตือนสติเราว่า พระเจ้าทรงสร้างโลกด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ ทั้งช่วยให้เรารู้จักพระเยซูในฐานะผู้ที่สร้างเราให้เป็นคนใหม่ ในพระคริสต์ด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ เพื่อเราจะได้อาศัยอยู่ในโลกใหม่ที่พระเจ้าจะทรงสร้างขึ้นนั้น

ฉะนั้นวันสะบาโตจึงเป็นหมายประทับแห่งการทรงสร้างที่สมบูรณ์แบบทั้งที่สร้างในปฐมกาลและที่จะสร้างในวาระสุดท้าย การรักษาวินสะบาโตคือการน้อมรับเอาน้ำพระทัย เพื่อให้ น้ำพระทัยสำเร็จในโลกดังที่เป็นอยู่ในสวรรค์ คือการยอมให้พระองค์ทรงทำตามน้ำพระทัยในชีวิตของเรา “เพื่อเป็นที่ยกย่องพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ที่ทรงให้แก่เราเปล่านั้นในพระเยซู” (เอเฟซัส 1:5-6)

วันสะบาโตคือการทรงพักของพระเจ้า เป็นการทรงพักหลังจากการทรงสร้างและทรงใช้พระวาระเพื่อคำนวณสิ่งสารพัดที่ทรงสร้างนั้น พระองค์ทรงมอบการพักนี้ให้มนุษย์คู่แรกในสวนเอเดน และทุกคนที่ยอมรับพระองค์ การหยุดพักนี้จะช่วยให้เราให้รอด ตามที่พระองค์ตรัสไว้ว่า “ในการหันกลับและหยุดนิ่ง เจ้าทั้งหลายจะรอด การเงิบสงบและการไว้วางใจจะเป็นกำลังของเจ้า” (อิสยาห์ 30:15) คือการพักพิงในฤทธาานุภาพที่สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและที่คำนวณสารพัดทุกสิ่ง ในปฐมกาลการหยุดพักในวันสะบาโตมีการเชื่อมโยงอยู่กับโลกใหม่ที่ยังไม่มีบาป ฉะนั้นการหยุดพักนี้จึงเป็นเครื่องยืนยันว่าเราจะได้หยุดพักอยู่ในโลกหลังจากที่พระเจ้าสร้างขึ้นมาอีกครั้ง ด้วยเหตุนี้ก็สมควรแล้วที่ทุกคนจะได้รักษาวินสะบาโตในโลกใหม่ด้วย (ดู อิสยาห์ 66:22-23)

บทเรียนจากชีวิตจริง

“เพราะฉะนั้น เมื่อเราถูกชำระให้ชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว เราจึงอยู่อย่างสงบสุขเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าทางพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (โรม 5:1)

“ฉะนั้นการลงโทษได้มาถึงทุกคนเพราะการละเมิดครั้งเดียวอย่างไร การกระทำอันชอบธรรมครั้งเดียวก็นำการปลดปล่อยและชีวิตมาถึงทุกคนอย่างนั้น เพราะว่าคนจำนวนมากเป็นคนบาปเพราะคนคนเดียวที่ไม่เชื่อฟังอย่างไร คนจำนวนมากก็เป็นคนชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังอย่างนั้น” (โรม 5:18-19)

“เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องของถ้อยคำ แต่เป็นเรื่องฤทธิ์เดช” (1 โครินธ์ 4:20) พระสัญญาที่กล่าวถึงของประทานแห่งข่าวประเสริฐไม่ได้เป็นเพียงแต่ทฤษฎี แต่เป็นความจริง พระเยซูเสด็จมาในโลกเพื่อสำแดงให้เรารู้จักความจริงของฤทธิ์อำนาจนั้นในวิธีการที่เราจะเข้าใจได้ เราจะพบตัวอย่างของความจริงแห่งข่าวประเสริฐทุกประการในชีวิตของพระเยซู ให้เราลองศึกษาดูว่าข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวไว้ข้างต้นเป็นอย่างไรบ้างในชีวิตจริง

ผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือด ชีวิตค่อยๆ เสื่อมถอยไปตามกาลเวลา เงินตราทั้งหมดของนางใช้ไปเพื่อรักษาโรคประจำตัวแต่ก็เปล่าประโยชน์

มีแต่ทรมานมากขึ้นเพราะการทดลองการรักษาต่างๆ ของหมอ แล้ววันหนึ่งนางได้ยินข่าวเรื่องแพทย์ผู้ประเสริฐจึงเดินทางไปหาพระเยซู นางต้องอับอายเพราะฝูงชนที่แวดล้อมจนยากที่จะเข้าไปถึงพระองค์ แต่ “นางคิดในใจว่า ‘ถ้าฉันได้แตะต้องฉลองพระองค์เท่านั้น ฉันก็จะหายโรค’” (มัทธิว 9:21) ความเชื่อของนางได้รับการสนอง เพราะในทันทีที่นางแตะต้องชายฉลองพระองค์ นางก็หายโรค

ถึงแม้ว่ามีคนมากมายเบียดเสียดกันอยู่รอบๆ พระองค์ แต่พระองค์ทรงรู้สึกถึงการแตะต้องชายฉลองเบาๆ ของนาง เพราะการแตะนั้นต่างจากการสัมผัสอื่นๆ ด้วยว่าการสัมผัสนั้นกระทำด้วยความเชื่อ ซึ่งเป็นเหตุให้ฤทธิ์ช่านอกจากพระเยซู เมื่อเหล่าสาวกตกใจที่พระองค์หยุดและถามฝูงชนว่า “ใครแตะต้องเรา” พระองค์ตอบพวกเขาว่า “มีคนหนึ่งแตะต้องตัวเรา เพราะเรารู้สึกได้ว่าฤทธิ์ช่านอกจากตัวเรา” (ลูกา 8:45, 46) ฤทธิ์ที่ช่านออกไปนั้นคือฤทธิ์อำนาจแห่งชีวิตของพระองค์ ซึ่งฤทธิ์อำนาจนั้นได้ให้ในสิ่งที่นางต้องการ คือชีวิตนั่นเอง

นี่เป็นสิ่งที่เราเข้าใจได้ เพราะอยู่ในโลกของสัมผัสทั้งห้า คือมีสิ่งที่เกิดขึ้นจริง มีฤทธิ์ช่านอกจากพระองค์ไปสู่เรา นี่ไม่ใช่เรื่องที่จินตนาการไปเอง ไม่ใช่การเพียบเปรย แต่นางได้รับการรักษาให้หายอย่างแท้จริง โดยได้รับชีวิตจากพระเยซู เราไม่มีทางรู้เลยว่าจริงๆ แล้วชีวิตคืออะไรกันแน่ มีแต่พระเจ้าผู้ให้ชีวิตที่ทรงรู้จักชีวิตนั้น เรารู้แต่ว่าเราต้องการ และต้องการความชอบธรรมที่ปรากฏอยู่ในชีวิตของพระคริสต์ แล้วต่อไปนี้เราจะเรียนรู้ว่าจะรับชีวิตนั้นมาได้อย่างไร

พระคำรัสของพระเยซูที่ตรัสกับหญิงนั้นแสดงให้เห็นว่า นางได้รับการรักษาด้วยวิธีการเดียวกันกับที่เราได้รับการชำระให้เป็นคนชอบธรรม ซึ่งทำให้เราอยู่อย่างสงบสุขจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า พระองค์ตรัสว่า “ลูกหญิงเอ๋ย ที่หายโรคนั้นก็เพราะลูกเชื่อ จงไปเป็นสุขเถิด” (ลูกา 8:48) ถ้าเรา

อยู่ด้วยความเชื่อ

จะนำถ้อยคำของอาจารย์เปาโลให้เข้ากับเรื่องของหญิงนั้น เราอาจจะกล่าวว่า ‘เมื่อนางได้รับสุขภาพที่สมบูรณ์โดยความเชื่อแล้ว นางจึงอยู่อย่างสงบ สุขเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าทางพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา’ (ดู โรม 5:1) บางทีการอ้างแบบนี้อาจจะช่วยให้เราเข้าใจได้ดีขึ้นว่าการเป็นคนชอบธรรมด้วยความเชื่อของพระเยซูเป็นเรื่องจริง

ในเรื่องของผู้หญิงตกเลือดนี้ไม่มีการกล่าวถึงการให้อภัยความบาป แต่เมื่อเปรียบเทียบกับเรื่องอื่นๆ ในพระคัมภีร์ เรามั่นใจได้ว่า ในการรักษาของพระเยซูนั้น ไม่ใช่เพียงแต่ร่างกายเท่านั้นที่หายป่วย แต่จิตวิญญาณได้รับการรักษาไปด้วย เราไม่ต้องสงสัยว่าเรื่องนี้จะตรงกับโรม 5:1 หรือไม่ เพราะมีเรื่องราวที่กล่าวถึงการให้อภัยบาปใน ลูกาบทที่ 7 คือเรื่องที่หญิงชั่วคนหนึ่งได้อ่าน้ำมันหอมกับน้ำตาขโลมพระบาทของพระเยซูเป็นการแสดงถึงการกลับใจ พระองค์ไม่ได้ทรงขับไล่ไล่ส่งนาง แต่ตรัสว่า “บาปของเธอได้รับการยกโทษแล้ว” (ลูกา 7:48) ตามด้วยพระคำรัสที่เหมือนกับที่ตรัสแก่หญิงที่ตกเลือด พระองค์ตรัสกับหญิงชั่วผู้มีร่างกายปกติแต่จิตใจบอบช้ำด้วยโรคแห่งบาปนี้ว่า “ความเชื่อของเธอทำให้เธอรอด จงไปเป็นสุขเถิด” (ลูกา 7:50; ให้เทียบกับลูกา 8:48)

ข้อนี้พิสูจน์อย่างไม่ต้องสงสัยเลยว่า การรักษาหญิงที่ตกเลือดและการให้อภัยหญิงซึ่งเป็นคนบาปเกิดขึ้นในลักษณะเดียวกัน วิธีการเดียวกัน และผลก็เหมือนกัน เมื่อเรารู้ว่ามีการณ์อัศจรรย์เกิดขึ้นจริงกับผู้หญิงที่เป็นโรค เราก็มั่นใจได้ว่า จะมีการอัศจรรย์เกิดขึ้นจริงในตัวเราผู้เป็นคนบาปที่กลับใจอย่างแน่นอน เมื่อพระเยซูรักษาหญิงตกเลือดโดยฤทธิ์ที่มองไม่เห็น นางหายเป็นปกติและแข็งแรง ดังนั้นให้เรามั่นใจเถิดว่ามีฤทธิ์อำนาจมาจากพระคริสต์ที่จะเข้ามาในตัวเราผู้เป็นคนบาปที่กลับใจ ทำให้เราสมบูรณ์ปราศจากความบาป

พระเยซูคริสต์ทรงเข้ามาสถิตในเราด้วยชีวิตของพระองค์เอง “ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงซื่อสัตย์และเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9) “ถ้าเราเดินอยู่ในความสว่างเหมือนอย่างที่เราองค์สถิตในความสว่าง เราก็มีสัมพันธธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:7) พระโลหิตคือชีวิต ฉะนั้นสิ่งที่ชำระเราให้ปราศจากบาปนั้น คือชีวิตของพระเยซูคริสต์ หลังจากที่กล่าวถึงความสงบสุขที่เรามีต่อพระพักตร์พระเจ้าทางพระเยซูคริสต์เมื่อเราได้รับการชำระให้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว มีข้อความเขียนไว้ว่า “เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรูต่อพระเจ้าเราได้กลับคืนดีกับพระองค์ โดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อกลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์” (โรม 5:10)

หลายคนเข้าใจผิดว่าการที่พระเจ้าอภัยความผิดบาปของเราโดยการประทานความชอบธรรมของพระคริสต์แก่เรา เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นในพระทัยของพระเจ้าเท่านั้น ถึงแม้ว่าคนเหล่านั้นจะยอมรับว่าพระเจ้าอภัยความบาปได้จริง แต่ในขณะเดียวกันเขาไม่รับรู้ถึงการอภัยนั้นในชีวิตจริงเหมือนเป็นเรื่องไกลตัวที่จินตนาการขึ้นมาเอง ปัญหาอยู่ที่ว่าเขาไม่ติดสนิทกับพระคริสต์จริงๆ เพราะระหว่างสาวกแท้กับพระคริสต์จะมีสายสัมพันธ์อันแท้จริงเช่นเดียวกับกิ่งที่ติดสนิทอยู่กับต้นอย่างไรก็อย่างนั้น คนมักจะยกตัวอย่างผิดๆ เรื่องการให้อภัยบาปว่าเหมือนเศรษฐกิจที่จ่ายหนี้ให้เพื่อนที่ยากไร้จนกระทั่งหมดหนี้ จริงอยู่คนจนคนนั้นได้ประโยชน์ที่หนี้สินหมดไป แต่ในตัวอย่างนี้เขาไม่มีอะไรที่จะช่วยตัวเองสำหรับอนาคตเลย ซึ่งตรงนี้แตกต่างกับที่พระเจ้าอภัยความบาปของเราในพระคริสต์

อยู่ด้วยความเชื่อ

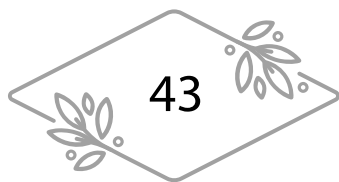
“พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเรา” (กาลาเทีย 1:4) ซึ่งที่พระองค์ทรงสละพระชนม์ของพระองค์เองนี้ ก็เพื่อให้ชีวิตนั้นได้ปรากฏในเนื้อหนังของเรา (ดู 2 โครินธ์ 4:11) เหมือนน้ำที่หล่อเลี้ยงกิ่งก้านสาขาของต้นไม้ไปจนถึงปลายกิ่งเล็กๆ ชีวิตของพระคริสต์ได้เข้าไปในร่างกายที่ทรุดโทรมของหญิงที่ตกเลือดผู้นำเวทนาคนนั้น จนนางหายเป็นปกติในการทำงานเดียวกัน เมื่อเรามีความเชื่อในพระองค์ ชีวิตอันไม่มีจบสิ้นของพระคริสต์จะหลั่งไหลเข้ามาในชีวิตของเราเพื่อชำระเราให้ปราศจากความบาป และช่วยให้เราดำเนินชีวิตใหม่ในพระองค์

เมื่อพระเยซูทรงดำเนินชีวิตในโลกนี้พระองค์ทรงรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า (ดู ยอห์น 15:10) มีพระบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในพระทัยของพระองค์ (ดู สดุดี 40:8) ชีวิตของพระองค์จึงเป็นบทสะท้อนอันครบบริบูรณ์ถึงพระบัญญัติ พระเยซูทรงกระทำตามความชอบธรรมของพระบัญญัติอย่างสมบูรณ์ครบถ้วนทุกประการ (ดู มัทธิว 5:17) คือความสมบูรณ์แบบของพระบัญญัติได้ปรากฏในชีวิตของพระองค์ และด้วยชีวิตนี้เราจึงได้รับความรอด ไม่ใช่เพราะพระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ชอบธรรมเมื่อ 2,000 ปีที่แล้ว แต่เนื่องจาก “พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ทุกเวลา” และ “ทรงเหมือนเดิมทั้งวานนี้ และวันนี้ และตลอดไปเป็นนิตย์” “โดยฤทธิ์เดชแห่งชีวิตอันไม่สามารถจะทำลายได้” พระองค์จะช่วยให้รอดเมื่อเราเข้ามาหาพระองค์ (ฮีบรู 7:25; 13:8; 7:16)

พระเยซูคริสต์ทรงทำตามความชอบธรรมของพระบัญญัติอย่างสมบูรณ์ทุกประการ เพื่อ “ความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (โรม 8:4 TKJV) มีอีกฉบับหนึ่งแปลข้อนี้น่า “เพื่อข้อกำหนดอันชอบธรรมของบทบัญญัติจะได้สำเร็จครบถ้วนในตัวเราทั้งหลายผู้ไม่ดำเนินชีวิตตามวิสัยบาป แต่ดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ” (TNCV) ความหมายคือพระเยซูทรง

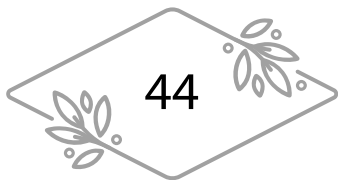
ทำตามข้อกำหนดของพระบัญญัติ เพื่อให้ข้อกำหนดเหล่านั้นสำเร็จในตัวเราอย่างบริบูรณ์ ไม่ใช่ “โดยเรา” แต่ “ในเรา” เพราะเราไม่มีแม้แต่กำลังที่จะทำในสิ่งที่เรารู้ว่าถูกต้อง แต่พระคริสต์ผู้สถิตอยู่ในใจจะเป็นผู้กระทำความชอบธรรมด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ผ่านอวัยวะทั้งหลายที่เรามอบให้พระองค์ พระองค์ทรงทำเช่นนี้ให้กับทุกคนที่ไว้วางใจในพระองค์ และด้วยเหตุนี้เอง “คนจำนวนมากก็เป็นคนชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟัง” (โรม 5:19)

ให้เราจดจำไว้อยู่ 2 ประการ คือ 1) การรักษาหญิงตกเลือดอย่างอัศจรรย์นั้นแสดงให้เห็นว่าเราจะรับชีวิตของพระคริสต์ได้อย่างไร 2) เราได้เรียนรู้ว่าเมื่อเรารับชีวิตของพระคริสต์แล้วจะเป็นอย่างไร เราเรียนรู้ด้วยการอ่านพระบัญญัติสิบประการและด้วยการศึกษาชีวิตของพระคริสต์ทุกสิ่งที่มีอยู่ในชีวิตของพระองค์ขณะที่ทรงดำเนินอยู่ในโลกก็ยังคงอยู่ในชีวิตของพระองค์ในเวลานี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่พระองค์จะประทานให้แก่เรา ส่วนสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในชีวิตของพระองค์นั้น พระองค์ไม่สามารถประทานให้เราได้ ทุกสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในชีวิตของพระองค์ก็คือบาป และพระคริสต์ไม่ใช่ผู้รับใช้ความบาป

ความผิดพลาด

การที่พระเจ้าสถิตอยู่ในเรา เหมือนที่พระองค์สถิตอยู่ในทุกคนที่เชื่อวางใจในพระนามของพระเยซูนั้น ไม่ได้หมายความว่าความอ่อนแอของความ เป็นมนุษย์จะไม่ปรากฏในชีวิตของเรา การวางใจในพระนามของพระองค์ ช่วยเราให้ดำเนินชีวิตที่ปราศจากความบาป แต่ไม่ได้ช่วยเราให้พ้นจาก ความผิดพลาดของมนุษย์ผู้มีข้อจำกัดในด้านวิสัยทัศน์และวิจารณ์ญาณ ความล้าลึกของข่าวประเสริฐคือพระเจ้าสถิตในเรา คือฤทธานุภาพของ พระเจ้าแสดงออกถึงความชอบธรรมในชีวิต ในขณะที่ความอ่อนแอ ของเนื้อหนังก็ปรากฏให้เห็น ฝ่ายหนึ่งขัดแย้งกับอีกฝ่ายหนึ่ง และด้วย ความขัดแย้งนี้ เราจึงเห็นแล้วว่าชีวิตไม่ใช่ของเรา แต่เป็นของพระเจ้า ซึ่ง พระเกียรติและพระสิริสมควรเป็นของพระองค์แต่ผู้เดียว

ทรงสร้างและทรงไถ่

“ในปฐมกาล พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน” (ปฐมกาล 1:1) ประโยคสั้นๆ นี้ได้สรุปความจริงของข่าวประเสริฐไว้ทั้งหมด ถ้าอ่านให้ถูก จะได้รับการหนุนใจเป็นอย่างมาก

ประการแรกให้เราสังเกตว่าใครเป็นผู้สร้างฟ้าและแผ่นดิน พระเจ้าเป็นผู้สร้าง ซึ่งพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า “ทรงเป็นแสงสว่างแห่งพระสิริของพระเจ้า ทรงมีแก่นแท้เดียวกับพระเจ้า” (ฮีบรู 1:3) พระคริสต์ตรัสด้วยพระองค์เองว่า “เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” (ยอห์น 10:30) พระคริสต์ในฐานะตัวแทนของพระบิดาเป็นผู้เนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน “ในปฐมกาลพระวาหะทรงดำรงอยู่ และพระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาหะทรงเป็นพระเจ้า ในปฐมกาลพระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นมาโดยพระวาหะ ในบรรดาสิ่งที่เป็นอยู่นั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่เป็นอยู่นอกเหนือพระวาหะ” (ยอห์น 1:1-3) และยังมีข้อพระคัมภีร์อื่นกล่าวถึงพระคริสต์ว่า “โดยพระองค์ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นทั้งในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ทั้งสิ่งที่มองเห็นได้และไม่อาจมองเห็นได้ ไม่ว่าบรรดาเทพผู้ครองบัลลังก์ หรือเทพผู้ทรงเดชานุภาพ หรือเทพผู้ครอง หรือเทพผู้ทรงอำนาจ ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ ทรงดำรงอยู่ก่อนทุกสิ่งและในพระองค์ทุกสิ่งประสานเข้าด้วยกัน” (โคโลสี 1:16-17)

อยู่ด้วยความเชื่อ

พระบิดาตรัสถึงพระบุตรว่าทรงเป็นพระเจ้าและพระผู้สร้าง บทแรกของหนังสือฮีบรูเขียนว่า พระเจ้าไม่เคยตรัสกับทูตสวรรค์องค์ใดองค์หนึ่งว่า “เจ้าเองเป็นบุตรของเรา วันนี้เราให้กำเนิดเจ้า” “แต่ส่วนพระบุตรนั้น พระองค์ตรัสว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ พระคทาแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นพระคทาเที่ยงธรรม’” และยังตรัสถึงพระบุตรอีกว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ในปฐมกาลพระองค์ทรงสร้างแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์” (ฮีบรู 1:5, 8, 10) ฉะนั้นเมื่อเราอ่านปฐมกาล 1:1 ที่กล่าวว่า “ในปฐมกาลพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน” เราจึงมั่นใจได้ว่านั่นหมายถึงพระคริสต์

ฤทธิ์อำนาจในการทรงสร้างเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสผ่านผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ถึงความไร้ค่าของรูปเคารพแล้วจึงตรัสต่อไปว่า “แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เป็นองค์กษัตริย์ตลอดนิรันดร์กาล เมื่อพระองค์ทรงพระพิโรธ โลกก็สะท้อนสะท้อน ประชาชาติทั้งหลายไม่อาจทนต่อพระพิโรธของพระองค์ได้ จึงบอกพวกเขาว่า ‘เทพเจ้าเหล่านี้ซึ่งไม่ได้เป็นผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะพินาศไปจากโลกและจากใต้ฟ้าสวรรค์’ แต่พระเจ้าทรงสร้างโลกโดยฤทธิ์อำนาจ ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยพระปรีชาญาณ และทรงคลี่ฟ้าสวรรค์ออกด้วยความเข้าใจ” (เยเรมีย์ 10:10–12 TNCV) จะเห็นได้ว่า พระเจ้าทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์อำนาจและพระปัญญา ในขณะเดียวกัน “พระคริสต์ทรงเป็นฤทธิ์อำนาจและพระปัญญาของพระเจ้า” (1 โครินธ์ 1:24) เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่พระคริสต์ปรากฏในฐานะพระผู้สร้างอย่างไม่อาจแยกออกจากกันได้ เราจะไม่รับรู้และนมัสการพระคริสต์ในฐานะพระเจ้าจนกว่าเราจะรับรู้พระองค์ในฐานะพระผู้สร้าง

พระคริสต์ทรงเป็นพระผู้ไถ่เนื่องด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในฐานะพระผู้สร้าง “ในพระบุตรนั้นเราได้รับการไถ่ คือการยกโทษจากบาปทั้งหลาย” “เพราะว่าโดยพระองค์ทุกสิ่งได้รับการทรงสร้างขึ้น” (โคโลสี 1:14, 16) ถ้าพระคริสต์ไม่ใช่พระผู้สร้าง พระองค์จะเป็นพระผู้ไถ่ไม่ได้ พุดง่าย ๆ ก็คือ ฤทธิ์อำนาจในการทรงสร้างเป็นฤทธิ์อำนาจเดียวกันในการทรงไถ่ เพราะการไถ่คือการสร้างนั่นเอง ซึ่งจะเห็นได้จากข้อความของอัครทูตเปาโลที่กล่าวว่าชาวประเสริฐคือฤทธานุภาพของพระเจ้าเพื่อความรอด และฤทธานุภาพนั้นเห็นได้จากสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง (ดู โรม 1:16, 20) เมื่อเราพิจารณาถึงบรรดาสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างและคิดถึงฤทธานุภาพที่ปรากฏอยู่ในสิ่งเหล่านั้น เรากำลังคิดพิจารณาถึงฤทธานุภาพแห่งการทรงไถ่นั้นเอง

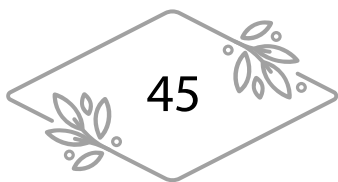
มีการแสดงความคิดเห็นกลับไปกลับมาอย่างไร้สาระว่าจะไฉนยิ่งใหญ่กว่ากันระหว่างการทรงสร้างกับการทรงไถ่ หลายคนคิดว่าการทรงไถ่สำคัญกว่าการทรงสร้าง คำถามแบบนี้ไม่สำคัญ เพราะมีแต่ฤทธานุภาพอันไร้ขอบเขตของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถทำได้ทั้งสองอย่าง ซึ่งความคิดอันจำกัดของมนุษย์ไม่อาจวัดฤทธิ์เดชอันไม่จำกัดของพระเจ้าได้ แต่ถึงจะไม่สามารถวัดได้ เราก็มารู้ได้จากพระคัมภีร์ว่าการทรงสร้างและการทรงไถ่มีความสำคัญพอๆ กัน เพราะทั้งสองคืออันเดียวกัน การทรงไถ่คือการทรงสร้าง การทรงไถ่ใช้ฤทธานุภาพเดียวกับที่ทรงใช้เมื่อแรกเริ่มสร้างโลกและสรรพสิ่งที่อยู่ในโลก คือพระเจ้าทรงใช้ฤทธานุภาพอันเดียวกันนี้ในการทรงไถ่มนุษย์กับโลกคืนมาจากการถูกสาปแช่งอันเนื่องจากความบาป

พระคัมภีร์เขียนถึงประเด็นนี้ไว้อย่างชัดเจน ผู้ประพันธ์สดุดีอิชฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเนรมิตสร้างใจสะอาดในข้าพระองค์ และขอทรงสร้างจิตใจหนักแน่นขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์” (สดุดี 51:10) ส่วนอัครทูตเปาโลก็กล่าวว่า “ถ้าใครอยู่ในพระคริสต์ เขาก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว”

อยู่ด้วยความเชื่อ

(2 โครินธ์ 5:17) และอีกข้อหนึ่งเขียนว่า “เพราะว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดแล้วด้วยพระคุณโดยทางความเชื่อ ความรอดนี้ไม่ใช่มาจากตัวท่าน แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากการกระทำ เพื่อไม่ให้ใครอวดได้ เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ทำการดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนินตาม” (เอเฟซัส 2:8-10)

เมื่อเปรียบเทียบกับพระเจ้าแล้ว มนุษย์มีค่าน้อย “ยิ่งกว่าศูนย์และความว่างเปล่า” (อิสยาห์ 40:17) ในตัวเรานั้น “ไม่มีความดีใดเลย” (โรม 7:18) แต่ฤทธิ์อำนาจเดียวกันที่สร้างโลกจากความว่างเปล่าในปฐมกาลจะทำให้เราเป็น “ที่ยกย่องพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระองค์” (เอเฟซัส 1:6) ถ้าเพียงแต่เรายินยอม

พระบัญญัติและชีวิต

การรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าสรุปได้อยู่ในคำคำเดียว นั่นคือความรัก ส่วนความรักนั้นก็มาจากพระเจ้า “เพราะพระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยอห์น 4:8) ให้เราสังเกตว่าข้อพระคัมภีร์นี้ไม่ได้กล่าวว่า “พระเจ้าทรงมีความรัก” แต่เขียนว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” ความรักเป็นธรรมชาติของพระเจ้า เป็นพระลักษณะแห่งชีวิตของพระองค์ จากนั้นก็เห็นได้ชัดว่าการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าคือการรับเอาพระลักษณะของพระองค์ ซึ่งประเด็นนี้ควรจะถูกย้ำอยู่บ่อยๆ

เมื่อขุนนางหนุ่มมาทูลพระคริสต์ว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ” พระองค์ทรงตอบเขาว่า “ท่านใช้คำว่าประเสริฐกับเราทำไม ไม่มีใครประเสริฐนอกจากพระเจ้าองค์เดียว” (ลูกา 18:18-19) ในข้อนี้พระคริสต์ไม่ได้ตำนิขุนนางหนุ่มที่เรียกพระองค์ว่าประเสริฐ เพราะพระองค์ทรงประเสริฐจริง พระองค์ “ทรงไม่มีบาป” (2 โครินธ์ 5:21) พระองค์เคยตรัสแก่คนยิวว่า “มีใครในพวกท่านที่อาจชี้ให้เห็นว่าเรามีบาป” (ยอห์น 8:46) และในอีกข้อหนึ่งตรัสว่า “ผู้ครองโลกกำลังจะมา ผู้นั้นไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา” (ยอห์น 14:30) พระเยซูทรงทราบว่าพระองค์ประเสริฐ และพระองค์ไม่สามารถปฏิเสธเรื่องนี้ได้นอกจากจะปฏิเสธพระองค์เอง ซึ่งพระองค์คงไม่ทำเช่นนั้น แต่ด้วยข้อความที่พระองค์ทรงถามและตรัส

อยู่ด้วยความเชื่อ

กับขุนนางหนุ่มคนนั้น ทรงสำแดงพระองค์ว่าทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดา ซึ่งพระเจ้าเท่านั้นทรงประเสริฐ

เมื่อเปรียบเทียบกับพระเจ้าแล้ว มนุษย์มีแต่ความชั่ว “ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า เขาทุกคนหลงผิดไปหมด พวกเขาเลวทรามเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำได้ ไม่มีเลย” (โรม 3:10–12) “เพราะว่าจากภายในมนุษย์หรือจากใจของมนุษย์นั้นแหละที่ความคิดชั่วร้ายเกิดขึ้นมา คือการล่องประเวณี การลักขโมย การฆ่าคน การเป็นขู้ การโลภ การอธรรม การล่อลวง ราคะตัณหา การอิจฉา การใส่ร้าย ความเย่อหยิ่ง ความเซลา สารพัดความชั่วเหล่านี้มาจากภายในและทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มาระโก 7:21–23)

ใจเป็นอย่างไร เราก็คืออย่างนั้น “คนช่วยอมเอาสีงชั่วออกจากคลังชั่วในจิตใจของตน” (ลูกา 6:45) เนื่องจากเรามีใจชั่ว ถ้าขึ้นอยู่กับตัวเราเองแล้ว เราทำได้แต่ความชั่ว “เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังขัดแย้งพระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ขัดแย้งเนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายต่อสู้กัน ดังนั้นท่านทั้งหลายจึงไม่สามารถทำสิ่งที่ท่านปรารถนาจะทำ” (กาลาเทีย 5:17) และข้อความนี้บันทึกไว้ให้เราโดยเฉพาะในช่วงที่เราปรารถนาทำสิ่งที่ดี

ความชั่วในใจนี้ขัดแย้งกับพระบัญญัติของพระเจ้า ตามที่เขียนไว้ว่า “จิตใจของคนบาปนำไปสู่ความตาย แต่จิตใจที่พระวิญญาณทรงควบคุมนำไปสู่ชีวิตและสันติสุข จิตใจที่เต็มไปด้วยบาปก็เป็นศัตรูกับพระเจ้า ไม่ยอมอยู่ใต้บัพติศมาของพระเจ้า ทั้งไม่สามารถอยู่ได้ด้วย บรรดาผู้ที่วิสัยบาปควบคุมอยู่ไม่อาจเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าได้” (โรม 8:6–8 TNCV)

พระเจ้าทรงบัญชาให้เรารักษาพระบัญญัติของพระองค์ แต่เราจะรักษาพระบัญญัติไม่ได้ นอกจากเราจะมีธรรมชาติของพระองค์ เพราะเราไม่สามารถรักษาพระบัญญัติตามธรรมชาติของเราได้ มีแต่พระเจ้า

เท่านั้นที่มีความชอบธรรม ส่วนพระคริสต์ทรงสำแดงพระบิดาซึ่งเขียนไว้ว่า “ไม่มีใครรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตร และคนที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้” (มัทธิว 11:27) ในชีวิตของพระคริสต์เต็มไปด้วยความดีที่สมบูรณ์แบบ เพราะชีวิตของพระคริสต์เป็นชีวิตของพระเจ้า พระเจ้าทรงประเสริฐ มีแต่คุณงามความดีอยู่ในพระองค์ ความดีไม่ใช่เรื่องของนามธรรมที่จับต้องไม่ได้ แต่ต้องมีการแสดงออกในชีวิต เนื่องจากว่าไม่มีผู้ใดที่ประเสริฐนอกจากพระเจ้า แสดงว่าถ้าเราจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์ก็ต้องมีชีวิตของพระองค์ดำรงอยู่ภายในเรา

นี่เป็นวิธีเดียวที่ความชอบธรรมของพระบัญญัติจะเกิดขึ้นในชีวิตของเรา เปาโลเขียนว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้ทำให้พระคุณของพระเจ้าเป็นโมฆะ เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากธรรมบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็สิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์” (กาลาเทีย 2:20-21) ความชอบธรรมมาจากชีวิตของพระเจ้าที่มีอยู่ในพระคริสต์เท่านั้น ฉะนั้น “คนจำนวนมากก็เป็นคนชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ทรงเชื่อฟัง” (โรม 5:19) ท่ามกลางบรรดาคนที่ได้รับการทรงไถ่ในแผ่นดินสวรรค์จะมีแต่ความชอบธรรมของพระคริสต์เพียงผู้เดียวปรากฏอยู่ พระคริสต์ไม่เพียงแต่ทรงรักษาพระบัญญัติ 2,000 ปีที่แล้วเมื่อทรงอยู่ในโลกเท่านั้น แต่ยังทรงรักษาในทุกวันนี้ เพราะพระองค์ทรงเหมือนเดิม ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และสืบไปเป็นนิรันดร์ ฉะนั้นเมื่อพระเยซูเข้ามาสถิตในใจของเราด้วยความเชื่อ ชีวิตแห่งการเชื่อฟังของพระองค์จะปรากฏในชีวิตของเรา เหมือนที่พระองค์ทรงเชื่อฟังเมื่อครั้งเสด็จมา

อยู่ด้วยความเชื่อ

สิ้นพระชนม์ไถ่บาปของเรา เมื่อสิ่งเหล่านี้เป็นจริงอยู่ในชีวิตของเรา เราจึงรู้ว่าพระคริสต์ได้เสด็จมาในสภาพมนุษย์

เนื่องจากว่าพระบัญญัติของพระเจ้าคือชีวิตของพระองค์ และพระบัญญัตินั้นเป็นความรัก พระเยซูคริสต์ทรงสั่งสอนว่า “เราบอกพวกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน และจงอธิษฐานเพื่อบรรดาคนที่ข่มเหงพวกท่าน เพื่อว่าพวกท่านจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดี และคนชั่วเสมอกัน และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและคนอธรรม เพราะว่าถ้าพวกท่านรักคนที่รักท่าน พวกท่านจะได้บำเหน็จอะไร พวกคนเก็บภาษีก็ทำอย่างนั้นไม่ใช่หรือ ถ้าพวกท่านทักทายแต่พี่น้องของตนเท่านั้น ท่านได้ทำอะไรพิเศษยิ่งกว่าคนอื่น ๆ พวกต่างชาติก็ทำอย่างนั้นไม่ใช่หรือ” (มัทธิว 5:44-47)

ความรักของมนุษย์นั้นอย่างดีก็แค่แสดงความรักกับคนที่รักตน “ไม่มีใครมีความรักยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการสละชีวิตเพื่อมิตรสหายของตน” (ยอห์น 15:13) “แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เรา คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม” (โรม 5:8) เรารักเพื่อนเป็นบางครั้ง แต่พระเจ้าทรงรักศัตรูของพระองค์ นี่แหละคือความรักแท้ เพราะไม่ใช่ลักษณะการรักตอบผู้ที่รักตน พระคริสต์ทรงทราบว่าการรักแท้เป็นไปไม่ได้สำหรับธรรมชาติของมนุษย์ พระองค์จึงตรัสเพิ่มเติมว่า “พวกท่านจงเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างที่เราบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงดีพร้อม” (มัทธิว 5:48) คือให้เราดีพร้อมอย่างพระเจ้า ไม่ได้หมายความว่าให้เรากลายเป็นพระเจ้าหรือเทพเจ้า แต่ให้ชีวิตของพระองค์ปรากฏอยู่ในตัวเรา แล้วเราจะมีชีวิตดีพร้อมสมบูรณ์แบบของพระเจ้า ความดีเหล่านั้นล้วนแต่เป็น

ของพระองค์ แต่จะถูกนับว่าเป็นของเรา เพราะเรายอมให้พระองค์ดำเนินชีวิตของพระองค์ในตัวเรา

ความคิดความเข้าใจดังกล่าวเป็นการให้เกียรติพระบัญญัติ เพราะทำให้เห็นว่าพระบัญญัติมีความหมายมากกว่าข้อบังคับปฏิบัติ เพราะ “เรารู้ว่าพระบัญญัติของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 12:50) พระบัญญัติสืบประการของพระเจ้าไม่ใช่ข้อบังคับที่พระองค์ทรงกำหนดขึ้นมาเปล่าๆ เพื่อบริหารมนุษย์ให้มีระเบียบ ไม่ใช่สิ่งที่บันทึกไว้ให้เราอ่าน และปฏิบัติตามด้วยความพากเพียร พระบัญญัติสืบประการไม่เหมือนกฎหมายการปกครองที่ฝ่ายนิติบัญญัติร่างขึ้นมาโดยไม่ยื่นความช่วยเหลือให้ประชาชนสามารถปฏิบัติได้ พระเจ้าไม่ได้ประทานพระบัญญัติที่ปราศจากชีวิตเหมือนแผ่นศิลาที่จารึกบนภูเขาซีนาย พระองค์ไม่ได้ทรงทิ้งพระบัญญัติไว้ให้มนุษย์ปฏิบัติตามเท่าที่จะทำได้โดยทรงเผ่าที่จะละทิ้ง ถ้าฝ่าฝืน มิใช่เช่นนั้นเลย เพราะพระบัญญัติที่พระเจ้าทรงจารึกไว้บนแผ่นศิลาด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์ เป็นพระคำรัสแห่งความชอบธรรมของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และด้วยความรักพระองค์จึงประทานให้ทุกคนที่ยอมรับเอา พระบัญญัตินั้นเป็นเงื่อนไขแห่งชีวิต เพราะทุกชีวิตมาจากพระเจ้า และผู้ที่จะมีชีวิตนิรันดร์ทุกคนจะต้องมีชีวิตและความชอบธรรมของพระองค์

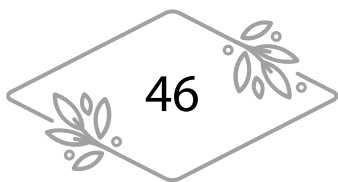
พระเจ้าไม่ได้ทรงปล่อยให้เราต้องดิ้นรนเพื่อไขว่คว้าหาความชอบธรรมนี้ด้วยกำลังของเราเอง เพราะพระองค์ทรงรู้ว่าเป็นไปไม่ได้ พระองค์จึงประทานพระองค์เองโดยสละพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อเราจะได้รับความชอบธรรมของพระองค์ ฉะนั้นพระบัญญัติของพระเจ้าคือชีวิตของพระองค์ที่เต็มไปด้วยพระคุณ ความรัก และพระเมตตา

มีอีกประเด็นหนึ่งที่ควรสังเกตคือ มีแต่ชีวิตของพระเจ้าเท่านั้นที่สมบูรณ์ตามที่พระบัญญัติกำหนดไว้ ทุกคนที่เสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า

อยู่ด้วยความเชื่อ

คือพระคุณความดีของพระองค์ ล้วนแล้วแต่เป็นคนบาป เป็นผู้ล่วงละเมิดต่อพระบัญญัติ มีแต่ความชอบธรรมของพระเจ้าที่มาโดยความเชื่อของพระเยซูคริสต์เท่านั้นที่พระบัญญัติรับรองว่าสมบูรณ์แบบ อะไรที่น้อยไปกว่านี้จะถูกพระบัญญัติกล่าวโทษ เพราะ “การกระทำใดๆ ที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23) พระเจ้าทรงยุติธรรมที่วางมาตรฐานสูงนี้ให้เรา เพราะพระองค์ทรงประทานพระองค์เองพร้อมด้วยความชอบธรรมทั้งหมดแห่งชีวิตของพระองค์แก่ทุกคนที่จะรับเอาพระองค์ประทานให้โดยไม่คิดมูลค่า สิ่งเดียวที่เราต้องทำคือ ยอมจำนนต่อความชอบธรรมของพระองค์

การทำตัวธรรมะธัมโมไม่มีประโยชน์อะไร การปฏิบัติให้ดูดีภายนอกไม่ถือว่าเป็นการรักษาพระบัญญัติ พระเจ้ามีองค์เดียว จึงมีชีวิตเดียวที่เป็นของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงยอมรับให้มีพระอื่น และความชอบธรรมที่ลอกเลียนแบบชีวิตของพระเจ้าไม่อาจหลอกลวงพระองค์ได้ การอวดอ้างว่าปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้าในขณะที่การปฏิบัตินั้นไม่ได้เกิดจากชีวิตของพระองค์ที่ดำเนินอยู่ในใจก็เป็นความบาป อย่าลืมนะว่าความชอบธรรมของเราคือการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งเป็นไปได้โดยความเชื่อของพระเยซูคริสต์เท่านั้น เพราะ “การกระทำใดๆ ที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23)

ความเข้มแข็งและ ความอ่อนแอ

เมื่อเราเข้มแข็งเราก็อ่อนแอในเวลาเดียวกัน เพราะในจุดที่เราเข้มแข็งเราก็อ่อนแออยู่ดี มิฉะนั้นเราก็จะรอดได้ มนุษย์เรามักจะรอดในจุดดีจุดเด่นของตน ความดีความชอบนั้นโดดเด่นก็ต่อเมื่อเปรียบเทียบกับจุดด้อยในอุปนิสัยของเรา แต่เมื่อเทียบกับอำนาจแห่งความชั่วแล้ว เราไม่มีกำลังอะไรเลย มีแต่ความอ่อนแอในระดับต่างๆ

คนเรามักจะล้มเหลวด้านศีลธรรมตรงจุดเด่นของตน จุดเด่นของเปโตรคือความกล้าหาญชาญชัย แต่เขากลับหวั่นไหวเมื่ออยู่ในศาลของปีลาต แทนที่จะยอมรับพระเยซูต่อหน้าคนอื่น ส่วนซาโลมอนเป็นคนที่มีความปัญญาปราดเปรื่องที่สุดในโลก แต่มีภาพลักษณ์อันใดเล่าที่แสดงถึงความโง่เขลาเขาปัญญาไปกว่ากษัตริย์อัสราเอลที่ถูกรายล้อมไปด้วยมเหสี 700 คนกับนางสนมอีก 300 คน และรับฟังคำแนะนำของนางเหล่านั้นจนเป็นเหตุให้ท่านนำคนของพระเจ้าไปสู่การกราบไหว้รูปเคารพ ส่วนโมเสสก็มีจุดเด่นเรื่องความนอบน้อมถ่อมตน แต่เมื่อท่านอยู่เมรีบาห์ท่านขวาดใส่ประชาชนด้วยอารมณ์แข็งกร้าวว่า “เจ้าพวกกบฏจงฟัง จะให้เราเอาน้ำออกจากหินนี้ให้พวกเจ้าดื่มหรือ” (กันดารวิถี 20:10)

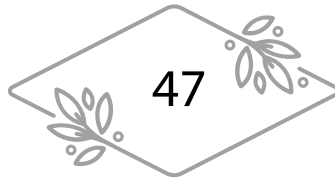
อยู่ด้วยความเชื่อ

คนเรามักจะอาศัยจุดดีจุดเด่นของตน แต่ทุกคนที่พึ่งตัวเองก็อ่อนแอ เรามักจะเน้นเรื่องการระวังจุดอ่อน แต่ที่จริงแล้ว จุดแข็งของคนเราก็ต้องการการเฝ้าระวังไม่แพ้กัน เพราะจริงๆ แล้วเรามีความอ่อนแอในทุกด้าน และจุดที่เราพึ่งพาตัวเองมากที่สุดกลับเป็นจุดที่อ่อนแอที่สุด ถ้าไม่มีการระแวดระวังจุดอ่อนในทุกด้านก็เท่ากับการไม่เฝ้าระวังเลย ในขณะเดียวกันเราต้องตระหนักว่า สิ่งที่ปกป้องเรานั้นไม่ใช่คำปณิธานหรือความวิริยอุตสาหะ แต่เป็นความเชื่อต่างหาก สิ่งที่ดีบิลลูกศรเพลิงของพญามารคือโล่แห่งความเชื่อ (ดู เอเฟซัส 6:16) ยุทธภัณฑ์ทั้งชุดที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้ให้เรานั้น ประกอบด้วยยุทธธานุภาพของพระองค์ และไม่ได้มาจากมนุษย์เลย

เราไม่ต้องรู้สึกท้อถอยที่พบว่าตัวเองอ่อนแอในจุดที่เคยคิดว่าเข้มแข็ง เพราะเราไม่ได้พึ่งพาตนเอง แต่พึ่งพาพระเจ้า จุดที่อ่อนแอจึงกลายเป็นจุดที่เข้มแข็ง นี่คือการประสพการณ์ของอาจารย์เปาโลเมื่อท่านเขียนถึงคริสเตียนในเมืองโครินธ์ ให้เราเพียงแต่เอาความอ่อนแอของเรามาประสานเข้ากับ ความเข้มแข็งของพระเจ้า แล้วเราจะกล่าวเหมือนกับอาจารย์เปาโลได้ว่า “เพราะเหตุนี้ เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงพอใจในบรรดาความอ่อนแอ ในการถูกเยาะเย้ยต่างๆ ในความลำบาก ในการถูกข่มเหง ในเหตุวิบัติต่างๆ เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะเข้มแข็งมากเมื่อนั้น” (2 โครินธ์ 12:10)

พระเจ้าต้องทรงสำแดงให้เราเห็นถึงความอ่อนแอของตัวเราเองก่อนที่พระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด ส่วนมารหลอกล่อให้หลงเชื่อว่าเราเข้มแข็ง เพื่อเราจะพึ่งพาตนเองจนสะดุดล้มและพินาศในที่สุด เมื่อรู้สึกเข้มแข็งจงระลึกว่า “คนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังไม่ให้ล้มลง” (1 โครินธ์ 10:12) เมื่อใดที่เราารู้สึกว่าอ่อนแอเกินที่จะช่วยเหลือตนเองได้ ก็จงรู้เถิดว่านั่นคือจุดที่จะนำไปสู่ชัยชนะ จุดที่อันตรายคือการที่เราไม่ตระหนักถึง

ความอ่อนแอของตนเท่าที่ควร แต่ที่น่าเป็นห่วงกว่านั้นคือคนเราแม้จะอ่อนแอจนถึงที่สุดก็ยังมีกำลังเหลือไว้พอที่จะปฏิเสธพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ และกีดกันไม่ให้พระเจ้าประกอบกิจในชีวิตของเรา แต่ถ้าเราอ่อนแอพอที่จะยอมจำนนต่อพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง พระองค์จะประทานกำลังให้ในจุดที่เราต้องการ และเราจะเข้มแข็งเหมือนที่พระองค์ทรงเข้มแข็ง เพราะเราจะได้รับกำลังจากพระองค์

การเติบโตแบบคริสเตียน

กระบวนการการเติบโตเป็นพัฒนาการของสิ่งที่ยังไม่เจริญผ่านระยะขั้นตอนต่างๆ ไปสู่สภาพที่สมบูรณ์ การเติบโตด้านจิตวิญญาณมีความเป็นไปได้และจำเป็นพอๆ กับการเติบโตฝ่ายร่างกาย ชีวิตด้านจิตวิญญาณเริ่มต้นด้วยการบังเกิดใหม่ คราวนั้นเราเป็นทารกในพระคริสต์ ถ้าเรายังคงเป็นทารกต่อไปเรื่อยๆ เราจะไม่สามารถเป็นทหารของไม้กางเขนที่รับใช้พระอาจารย์ด้วยความทรหดอดทนได้ เมื่อยังเป็นทารกเราไม่สามารถกินอาหารแข็งควบคู่ไปกับ “น้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ” (1 เปโตร 2:2 TKJV) ซึ่งมีอยู่ในข่าวประเสริฐของพระคริสต์ได้ เราต้องมีการพัฒนาการจากสภาพที่เป็นทารกไปสู่การเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ในพระคริสต์ สิ่งนี้เป็นไปได้ด้วยกระบวนการการเติบโตเท่านั้น

การเจริญเติบโตมีส่วนประกอบสำคัญหลายประการ เกือบทุกคนสามารถบอกได้ว่าพืชต้องการอะไรบ้างในการเติบโต แต่ดูเหมือนว่ามिन้อยคนที่รู้ถึงปัจจัยที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาในชีวิตคริสเตียน ที่จริงเราไม่ต้องยุ่งยากลำบากใจในการค้นหาประเด็นนี้ เพราะเราแต่ละคนก็เป็นเสมือนพืชต้นหนึ่งในอุทยานของพระเจ้า คือเป็นพืชฝ่ายจิตวิญญาณซึ่งเหมือนกับพืชผักที่ต้องการดินดี แสงแดด และน้ำที่เพียงพอ

พระเจ้าทรงเตรียมสิ่งเหล่านี้ไว้สำหรับอุทยานของพระองค์ ส่วนพืชต่างๆ ก็มีแต่ซึมซับเอาสิ่งที่พระองค์ทรงเตรียมไว้นั้น และตรึงนี้แหละที่เราซึ่งเป็นพืชฝ่ายจิตวิญญาณผิแตกไปจากพืชในธรรมชาติ พระเจ้าตรัสแก่เยเรมีย์ถึงคนของพระองค์ในสมัยนั้นว่า ถึงแม้พระองค์ทรงปลุกเขาไว้ “เป็นเถาอ่อนอย่างดี เป็นพันธุ์แท้นั้น” แต่พวกเขา “เสื่อมทรามลงจนกลายเป็นพันธุ์ไป” (เยเรมีย์ 2:21) คนจำนวนมากในทุกวันนี้ได้รับพระพรแบบเดียวกับคนในสมัยนั้นก็ไม่ได้ต่างกัน ไม่มีความบกพร่องอยู่ในสิ่งที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้ แต่กลับมีหลักการชั่วที่เข้ามาในชีวิตของพวกเขาจนธรรมชาติผิแตกไปจากเดิม ผลก็คือการเสื่อมถอยและการสูญเสียทุกสิ่งที่ดีงามไปในที่สุด

ตามธรรมชาติแล้วพืชจะหันไปหาดวงอาทิตย์ แต่ในอุทยานฝ่ายจิตวิญญาณของพระเจ้ามีบางต้นที่หันไปยังทิศทางตรงกันข้าม บางต้นพยายามโตด้วยกำลังของตัวเอง และแน่นอน เมื่อทำเช่นนั้นการเติบโตก็ไม่เกิดขึ้น ลองจินตนาการดูว่าถ้ามีพืชต้นหนึ่งต้นหนึ่งที่เติบโตด้วยกำลังของมันเอง (ถ้ามันทำได้) มันก็คงพยายามดิ้นตัวให้สูงขึ้น แข็งแรงขึ้น และหยั่งรากลึกลงไปในดิน นี่เป็นความคิดที่ประหลาด หลายคนเข้าใจผิดว่าการเติบโตฝ่ายจิตวิญญาณของคริสเตียนก็เป็นเช่นนั้น แต่พระคริสต์ตรัสว่า “มีใครในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกศอกหนึ่งได้หรือ” (ลูกา 12:25 TKJV) มีใครบ้างคิดที่จะรวบรวมกำลังเพื่อยึดตัวเองให้สูงขึ้น

เป็นความจริงที่การออกกำลังกายมีผลต่อการเติบโตอยู่บ้าง แต่ไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้เติบโต เราไม่มีอะไรที่จะจุดประกายการเติบโตเลย แต่หลักการพัฒนาการมีอยู่ในทุกคนโดยธรรมชาติ อย่างเดียวที่เราพอจะทำได้คือทำตามเงื่อนไขเพื่อหลักการแห่งการเจริญเติบโตดำเนินการของตนเอง ในโลกฝ่ายจิตวิญญาณก็เช่นกัน พระเจ้าทรงใส่หลักการแห่งการเจริญเติบโต

อยู่ด้วยความเชื่อ

เมื่อเราบังเกิดใหม่ ถ้ามีปัจจัยที่เหมาะสม ทารกในพระคริสต์จะเติบโตจนเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว เราสามารถขัดขวางหรือถ่วงหลักการแห่งการเติบโตนี้ แต่เราไม่สามารถสร้างหลักการนี้ขึ้นมาได้ ส่วนพญามารนั้นรู้หลักการนี้ดี มันจึงหลอกคนเราให้เพียรพยายามเติบโตด้วยกำลังของเราเอง มันอยากให้เราคิดว่า เพียงแต่เราทำบุญทำกุศลหรือทำศาสนกิจมาก ๆ อาจต่อชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณออกไปอีกสักศอกหนึ่งได้ในพระคริสต์ มีคนจำนวนมากที่ลองทำตามแผนนี้เรื่อยมาตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน และยังคงทำต่อๆ ไปจนกว่าจะพบว่าวิธีนี้ไม่ได้ผล เพราะเขาตระหนักว่าหลังจากที่พยายามทำดีมาหลายปี เขาไม่ได้เป็นคริสเตียนที่เข้มแข็งขึ้นกว่าตอนกลับใจใหม่ๆ และก็ไม่ได้เติบโตขึ้นสู่บรรยากาศแห่งสวรรค์มากกว่าเมื่อครั้งเริ่มต้น เขาจึงท้อถอย และในขณะที่กำลังท้อถอยอยู่นั้นพญามารเข้ามาทดลอง เพราะเห็นว่าเขาพร้อมที่จะตกเป็นเหยื่อของมัน

ไม่มีอุปสรรคอะไรที่จะทำให้การเติบโตของคริสเตียนเป็นไปไม่ได้ ที่ผ่านมาปัญหาอยู่ที่เราไม่เข้าใจธรรมชาติของการเติบโต หรือเงื่อนไขและปัจจัยที่จำเป็นในการเติบโตนั้น เพราะเราไม่ได้รับบทเรียนที่พระเจ้าทรงเปิดเผยอยู่ในพระวจนะและในธรรมชาติ แท้จริงแล้วพืชพันธุ์ต่างๆ เติบโตขึ้นโดยที่มันไม่ต้องขวนขวาย มันเพียงแค่หันหน้าไปหาดวงอาทิตย์ และรับพลังจากลำแสงที่ส่องมา มันก็งอกขึ้นสู่แหล่งที่มาของพลังนั้น กระบวนการทั้งหมดคือการขยับตัวเข้าไปใกล้กับแหล่งที่มาของชีวิต ส่วนในดินนั้นก็พบน้ำกับแร่ธาตุต่างๆ ที่ดูดซึมมาเป็นเนื้อเยื่อของพืช ทรายใดที่พืชยังหันไปหาแสงอาทิตย์หลักการทำงานของธรรมชาติก็ดำเนินไป และพืชก็เติบโตตามกระบวนการที่พระเจ้าผู้สร้างกำหนดให้มัน

ต้นพืชฝ่ายจิตวิญญาณในอุทยานแห่งสวรรค์ก็ต้องเป็นอย่างนั้น คือต้องหันไปหาดวงอาทิตย์ เราไม่สามารถเติบโตได้ด้วยการมองที่ตัวเอง และการมองไปที่คนอื่นจะไม่ได้ทำให้เราเติบโตขึ้นเช่นกัน เราไม่ควร

ตะเกียกตะกายเพื่อซึบซับปัจจัยที่จะทำให้เราเติบโตและเข้มแข็งขึ้น แต่ให้กระบวนการซึบซับนั้นเป็นไปตาม “กฎของพระวิญญาณแห่งชีวิต” ที่พระเจ้าใส่ไว้ในตัวเรา “จงมีจิตใจเช่นนี้ในพวกท่านเหมือนอย่างที่มีในพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 2:5) หนังสือฟิลิปปีฉบับภาษากรีกโบราณหลายฉบับแทนที่จะเขียนว่า “จงมี” เขียนว่า “จงยอมให้มี” ซึ่งพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับคิงเจมส์ก็แปลมาจากฉบับโบราณเหล่านั้น ความหมายคือให้เรายินยอมต่อพระเจ้า เพื่อพระองค์จะทรงเป็นผู้ดำเนินการภายในเรา นี่เป็นสิ่งเดียวที่พระองค์ทรงปรารถนาให้เราทำ

มนุษย์ทำสิ่งที่ เป็นอุปสรรคต่องานของพระเจ้าอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าในใดก็อย่างหนึ่ง และมักเอาความต้องการส่วนตัวมาขัดขวางวิธีการของพระองค์อยู่เสมอ เขาไม่ยอมมอบทางของตนให้เป็นไปตามน้ำพระทัยนี้แหละคือปัญหาทั้งหมดของการดำเนินชีวิตคริสเตียน อุปสรรคไม่ได้อยู่ที่การประพฤติ แต่อยู่ที่การเลือกที่ถูกต้อง คืออยู่ที่การยอมจำนนต่อพระเจ้าแทนการทำตามใจตัวเอง จงมองที่พระคริสต์แทนสิ่งอื่น และยอมให้พระองค์ประทานความคิดตามน้ำพระทัยและพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาในใจ พระคริสต์ทรงเป็นดวงอาทิตย์ของเรา คือ “ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม” (มาลาคีย์ 4:2) ถ้าเราเพ่งพินิจไปที่พระองค์ดังพืชที่หันไปหาแสงอาทิตย์ที่ส่องมา ถ้าเราตั้งปณิธานไว้ว่าจะหันไปหาพระองค์เสมอและยึดตัวขึ้นไปสู่แสงที่ฉายออกมาจากพระพักตร์ของพระองค์ เหมือนที่ต้นพืชหันไปสู่แหล่งชีวิตของมัน แล้วเราจะพบว่า การเติบโตที่เราต้องการนั้น ไม่ได้ยากอย่างที่คิด

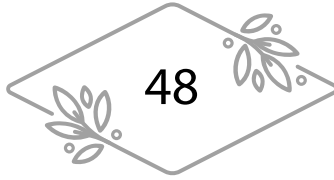
ทั้งนี้ทั้งนั้น เราไม่ต้องคาดหวังที่จะรู้สึกว่าการกำลังเติบโต เช่นเดียวกับเด็กที่วัดความสูงทุกวัน เขาจะไม่เห็นความแตกต่าง ถ้าแทนที่พืชจะหันไปหาดวงอาทิตย์มันกลับหันเข้าหาตัวเองเพื่อจะดูว่ามันสูงขนาดไหนแล้ว การเติบโตก็ย่อมหยุดชะงักลง คริสเตียนก็เช่นกัน การพยายามมอง

อยู่ด้วยความเชื่อ

ที่การเติบโตด้านจิตวิญญาณของตัวเราจะทำให้เราหลุดจากการเติบโตมากกว่าอะไรทั้งสิ้น

ดังนั้นเราจึงไม่ควรท้อถอยเมื่อไม่รู้ลึกถึงกระบวนการของการเติบโต ด้วยว่ามันกำลังเกิดขึ้นอยู่จริงเหมือนเด็กที่กำลังเติบโตตามธรรมชาติอยู่ทุกวัน เราไม่จำเป็นต้องกังวลถึงผลในอนาคต เพราะผลก็จะเป็นไปตามที่อัครทูตเปาโลเขียนในจดหมายที่ส่งไปยังคริสตจักรแห่งเมืองเอเฟซัส เมื่อท่านอธิษฐานขอให้พวกเขาได้รับกำลังจากการสถิตอยู่ด้วยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ท่านเขียนว่า “ให้พระคริสต์ประทับในใจของท่าน โดยทางความเชื่อ ให้ท่านได้หยั่งรากและตั้งมั่นอยู่ในความรัก ข้าพเจ้าทูลขอให้ท่านสามารถเข้าใจร่วมกับธรรมิกชนทั้งหมดถึงความกว้าง ความยาว ความสูง และความลึก คือให้ซาบซึ้งในความรักของพระคริสต์ ซึ่งเกินความรู้ เพื่อพวกท่านจะได้รับความบริบูรณ์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม” (เอเฟซัส 3:17-19)

พระเจ้าไม่ได้ตรัสสั่งให้เราเจริญขึ้นในความรู้ของตัวเอง หรือในความบาปของตน หรือด้วยการรับรู้ถึงความบาปของเพื่อนบ้าน แต่ให้เจริญขึ้นใน “พระคุณและความรู้ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้อุดของเรา” (2 เปโตร 3:18) เราคงไม่มีทางรู้จักพระคุณและคุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์นอกจากจะได้เห็นด้วยตัวเอง และเราจะไม่สามารถเห็นได้นอกจากจะมองไปที่พระองค์

การพิพากษา

ท่านเฟลิกส์เป็นผู้พิพากษาของอาจารย์เปาโล แต่ท่านยังกลัวจนตัวสั่นเมื่อฟังอัครทูตเทศนาถึง “ความชอบธรรม การควบคุมตน และการพิพากษาที่จะมาถึง” (กิจการ 24:25 TNCV) คนกระด้างกระเดื่องคนนี้สั่งสะท่านเมื่อนึกภาพตัวเองยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าเพื่อรับการพิพากษา

มีคนที่สามารถหยิบถ่านแดงๆ ด้วยมือเปล่าแล้วโยนไปมาไวกๆ ระหว่างมือทั้งสองโดยมือไม่พอง แต่ถ้ากำถ่านแดงไว้แน่น มือก็จะพองอย่างแน่นอน มีหลายคนที่ไม่เชื่อเรื่องการพิพากษาแบบหลวมๆ จนไม่มีผลอะไรต่อการดำเนินชีวิตของพวกเขา เขาเชื่อว่าสักวันหนึ่งต้องมีการรายงานตัวต่อพระเจ้า แต่เชื่อไม่มากพอที่จะให้เรื่องนี้เผาไหม้เข้าไปถึงหัวใจและวิถีการดำเนินชีวิต

คนทั่วไปเข้าใจหลักคำสอนเรื่องการพิพากษาโลก และก็เห็นด้วยกับผู้ประพันธ์สคุดีที่กล่าวว่าความชั่วจะไม่ชนะตลอดไป และคนอธรรมจะไม่สามารถบิดเบือนคำตัดสินในวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ถ้าจะให้ดีก็ต้องให้เรื่องการพิพากษาใกล้ตัวกว่านี้

“เราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า” (โรม 14:12) ไม่ใช่เพียงแค่ชาวโลกหรือคนชั่วที่ใช้ชีวิตมัวเมา แต่ “เราทุกคน” การพิพากษาจะไม่ตัดสินทีละหมู่คณะ แต่จะตัดสินเป็นรายบุคคล เพราะทุกคน

อยู่ด้วยความเชื่อ

จะต้องเผชิญกับข้อมูลที่บันทึกในสวรรค์โดยลำพัง แล้วคนอื่นคิดอย่างไรกับเรานั้นไม่ใช่เรื่องใหญ่ อย่าได้ลังเลที่จะติดตามพระคริสต์เพราะกลัวคนอื่นจะตำหนิ ชาวโลกจะเขียนชีวประวัติให้เราอย่างไรก็ไม่สำคัญ ในเมื่อสวรรค์บันทึกเรื่องราวชีวิตของเราไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว

ชีวิตคนเรามีองค์ประกอบอยู่ด้วยกันสามส่วนคือ การกระทำ คำพูด และความคิด

1) *การกระทำ*: พระเจ้า “จะประทานแก่ทุกคนตามควรแก่การกระทำของเขา” (โรม 2:6) อย่าได้หลอกตัวเองด้วยคำอวดอ้าง “ผู้ที่ประพฤติชอบก็ชอบธรรม” (1 ยอห์น 3:7) อัครทูตเปาโลกล่าวถึงคนที่ “พูดว่ารู้จักพระเจ้า แต่ในการกระทำนั้นปฏิเสธพระองค์” (ทิโมธี 1:16) ไม่ใช่คำอวดอ้าง แต่การกระทำต่างหากที่จะกำหนดชะตากรรมของเรา

2) *คำพูด*: “ส่วนเราบอกพวกท่านว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องรับผิดชอบถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา” “ด้วยว่าปากนั้นพูดสิ่งที่มาจากใจ” (มัทธิว 12:36, 34) ฉะนั้นจึงเป็นการยุติธรรมแล้วที่ชีวิตของเราจะถูกพิพากษาเรื่องถ้อยคำของเรา ความคิดที่ไม่เอาจริงเอาจังก็แสดงออกมาด้วยคำพูดที่ไร้สาระ ส่วนใจที่เลื่อนลอย ก็ “พูดโอะวอดอย่างเลื่อนลอย” (2 เปโตร 2:18) ถ้าเกลียดพระบัญญัติของพระเจ้าในใจก็จะนำไปสู่การกล่าวต่อต้านมาตรฐานอันชอบธรรมของพระองค์ เมื่อเราตระหนักว่าทุกถ้อยคำของเราได้รับการบันทึกไว้ในสวรรค์ตั้งแต่คำพูดลอยๆ จนถึงถ้อยคำที่เราคิดไตร่ตรองไว้ก่อน เราก็คงประสงค์ที่จะอธิษฐานตามผู้ประพันธ์สดุดีว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงตั้งยามดูแลปากของข้าพระองค์ คอยเฝ้าประตูริมฝีปากของข้าพระองค์” (สดุดี 141:3 TNCV)

3) *ความคิด*: การกระทำและคำพูดของเราเป็นที่รับรู้ของคนอื่น และเราก็พอจะควบคุมได้บ้างเพื่อปิดซ่อนสภาพอันแท้จริงในจิตใจ แต่การ

พิพากษาของพระเจ้าจะไม่เป็นไปตามมาตรฐานของโลก “พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘พวกท่านทำที่ดูเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบจิตใจของท่าน เพราะว่าสิ่งที่มีคุณค่าสูงในหมู่มนุษย์ ก็เป็นที่เกลียดชังในสายพระเนตรของพระเจ้า’” (ลูกา 16:15) “เพราะว่าพระวณะของพระเจ้านั้นมีชีวิตและทรงพลานุภาพอยู่เสมอ และคดียิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทงทะลุกระทั่งแยกจิตและวิญญาณ ทั้งข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย ไม่มีสิ่งทรงสร้างใดๆ ถูกปิดซ่อนไว้จากพระองค์ แต่ตรงกันข้าม ทุกสิ่งก็ปรากฏแจ้งต่อพระเนตรของพระองค์ผู้ซึ่งเราจะต้องถวายรายงานด้วย” (ฮีบรู 4:12-13)

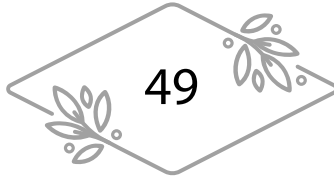
พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งพระบัญญัตินั้นจะเปิดเผยความบาปทั้งหลายที่ซ่อนเร้น “จบเรื่องแล้ว ได้ฟังกันทั้งสิ้นแล้ว จงยำเกรงพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะสิ่งนี้เป็นหน้าที่ของมนุษย์ทั้งปวง เพราะว่าพระเจ้าจะทรงเอาการงานทุกอย่างเข้าสู่การพิพากษาร่วมด้วยสิ่งเร้นลับทุกอย่าง ไม่ว่าดีหรือชั่ว” (ปัญญาจารย์ 12:13-14)

เป้าหมายทั้งหมดของข่าวประเสริฐสอนให้เราเห็นว่า ความชอบธรรมแห่งพระบัญญัติอันบริสุทธิ์และสมบูรณ์แบบนั้นจะสำเร็จในตัวเราโดยพระเยซูคริสต์องค์ผู้ชอบธรรม การพิพากษาจะเปิดเผยการกระทำทุกอย่างที่ออกมาจากตัวตนของเรา ฉะนั้น “คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงยกการอธรรมของเขาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาปของเขาแล้ว ก็เป็นสุข” (โรม 4:7) เนื่องจากพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นมาตรฐานของการพิพากษา ก็ไม่เป็นเรื่องแปลกแต่อย่างใดที่ซาตานจะพยายามให้เราเกลียดชังพระบัญญัติและดำเนินชีวิตในความบาปต่อไป ตามคำพยากรณ์ความ “นอกกฎหมาย” เป็นสัญลักษณ์พิเศษอันหนึ่งของยุคสุดท้าย (2 เธสะโลนิกา 2:1-12) ในยุค

อยู่ด้วยความเชื่อ

สุดท้ายนี้ที่มีการประกาศ “เวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษา” (วิวรณ์ 14:7) เราไม่ควรคิดว่าเป็นเรื่องแปลกที่มีการเน้นให้เราจงรักภักดีและประพฤติตามพระบัญญัติเป็นพิเศษ

เมื่อเราหนีการพิพากษาไม่พ้น ก็ไม่ควรเป็นอย่างยิ่งที่จะดูหมิ่นพระบัญญัติที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการพิพากษา ในยุคสุดท้ายนี้ไม่เพียงแต่ชาวโลกเท่านั้นที่กำลังถลำพรวดพราดลงไปในความบาป เพราะแม้กระทั่งนักเทศน์กับศาสนบุคคลบางคนก็ยังไม่ให้ความสำคัญกับพระบัญญัติ ดังนั้นจึงถึงเวลาแล้วที่จะประกาศข่าวประเสริฐด้วยเสียงอันดังว่า “จงยำเกรงพระเจ้า และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว” (วิวรณ์ 14:7 TH1971)

การชำระครั้งสุดท้าย

ก่อนที่พระเยซูคริสต์จะเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์ในโลก พระองค์ทรงชำระพระวิหาร เช่นเดียวกัน ก่อนที่พระราชกิจของพระองค์จะสำเร็จในสวรรค์และพระองค์เสด็จมารับคนของพระองค์ พระองค์จะทรงชำระพระวิหาร ก็คือคริสตจักร เพื่อให้ปราศจากการหลอกลวงและพร้อมที่จะพบพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา

“แต่ใครเล่าจะทนอยู่ได้ในวันที่พระองค์เสด็จมา ใครเล่าจะยืนอยู่ได้เมื่อพระองค์ทรงปรากฏ เพราะพระองค์จะทรงเป็นเหมือนไฟถลุงเหมือนสนับของช่างฟอก พระองค์จะทรงนั่งลงอย่างช่างถลุงเงินและชำระให้บริสุทธิ์ จะทรงชำระจนเหลือเหมือนถลุงเงินและทองคำ แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้คนที่นำเครื่องบูชามาถวายด้วยความชอบธรรม” (มาลาคีย์ 3:2–3 TNCV)

วิวรณ์บทที่ 18 แสดงให้เห็นถึงสภาพอันเสื่อมทรามในแวดวงศาสนา ก่อนที่พระเยซูจะเสด็จกลับมา พระเจ้าทรงเชื่อเชิญว่า “ประชากรของเราเอ๋ย ออกมาจากนครนั้นเถิด” (วิวรณ์ 18:4 TNCV) เป็นคำเชื่อเชิญให้เราปฏิรูปชีวิตของตนเอง ให้ละทิ้งความบาปกับความเห็นแก่ตัว และรับเอาความรอดของพระเจ้า

อยู่ด้วยความเชื่อ

เรารับการชำระจากความบาปด้วยพระวจนะ (ดู ยอห์น 15:3) และด้วยพระวจนะนั้นชาวประเสริฐจึงถูกประกาศออกไป (ดู 1 เปโตร 1:25) ในวิวรณ์ 14:6-14 พระเจ้าทรงให้เค้าโครงของข่าวสารที่จะประกาศไปให้ชาวโลกทุกคนพร้อมด้วยฤทธาณภาพที่จะชำระเราให้เป็นอย่างที่ดั่งก่อนศิลาในพระวิหารอันมีชีวิตของพระเจ้า การประกาศข่าวของทูตสวรรค์ 3 องค์เป็นงานที่เราควรจะทำในขณะนี้ เพราะวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว และพระองค์ได้ประทานพระวจนะแก่เราเพื่อเราจะอยู่อย่างมั่นคงได้ในวันที่พระองค์เสด็จมา

“จงเป่าแตรในศิโยน ให้สัญญาณเตือนบนภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา ประชาชนทั้งปวงจงตื่นสะท้าน เพราะวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังมาถึงแล้ว วันนั้นใกล้เข้ามาทุกที” (โยเอล 2:1 TNCV) “จงออกมาจากที่นั่น และรักษาตัวให้บริสุทธิ์ พวกเจ้าผู้อัญเชิญภาชนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (อิสยาห์ 52:11 TNCV)